JENNY HAN

YOUNG

tuturor băieților pe care i-am iubit

CÂND IUBIRILE SECRETE IES LA IVEALĂ...

FICTION CONNECTION

TREI

JENNY HAN

Tuturor băieţilor pe care i-am iubit

Traducere din engleză şi note de
Teodora Constantinescu

Cuprins

1 8
2 14
3 19
4 23
5 28
6 32
7 36
8 38
9 47
10 50
11 54
12 59
13 61
14 63
15 65
16 68
17 74
18 78
19 81
20 83
21 90
22 93
23 96
24 104
25 109
26 118
27 120
28 127
29 139
30 147
31 149
32 152
33 155
34 157
35 160
36 165
37 168

38 178
39 189
40 203
41 209
42 215
43 220
44 228
45 231
46 235
47 237
48 240
49 247
50 252
51 256
52 260
53 266
54 271
55 274
56 278
57 280
58 282
59 285
60 289
61 292
62 299
63 305
64 308
65 312
66 315
67 319
68 322
69 329
70 331
71 337
72 341
Mulţumiri 345

Pentru sora mea Susan,
„fetele Han” pe vecie

Îmi place să salvez de la pieire tot felul de lucruri. Nu lucruri importante, balenele sau oamenii sau mediul. Lucruri prosteşti. Clopoţei din porţelan, genul pe care îl găseşti la magazinele de suvenire. Forme de fursecuri pe care nu o să le foloseşti niciodată, pentru că cine are nevoie de un fursec în formă de picior? Panglici de păr. Scrisori de dragoste. Dintre toate lucrurile pe care le salvez, cred că se poate spune că scrisorile de dragoste sunt proprietatea mea cea mai de preţ.

Îmi păstrez scrisorile într-o cutie de pălării turcoaz, cumpărată de mama dintr-un magazin vintage din centrul oraşului. Nu sunt scrisori de dragoste scrise de altcineva pentru mine; nu am niciuna de genul ăsta. Sunt scrisori scrise de mine. Câte una pentru fiecare băiat pe care l-am iubit vreodată – cinci în total.

Când scriu una, nu îmi reprim nimic. Scriu ca şi cum el nu o va citi niciodată. Pentru că nu o va face.

Fiecare gând ascuns, fiecare remarcă atentă, tot ce am ţinut înăuntrul meu, pun totul în scrisoare. Când termin, o sigilez, îi scriu destinatarul, iar apoi o bag în cutia mea turcoaz de pălării.

Nu sunt scrisori de dragoste în toată puterea cuvântului. Scrisorile mele sunt pentru momentul în care nu vreau să mai fiu îndrăgostită. Sunt de rămas-bun. Pentru că, după ce îmi termin scrisoarea, nu mai sunt consumată de propria dragoste, care devorează totul. Pot să-mi mănânc cerealele fără să mă întreb dacă şi lui îi plac bananele peste Cheerios; pot să fredonez cântece de dragoste fără să i le cânt lui. Dacă dragostea e ca o posedare, poate că scrisorile mele sunt propriile exorcizări. Scrisorile mă eliberează. Sau cel puţin ar trebui.

1

Josh este iubitul lui Margot, dar cred că se poate spune că toată familia mea este puţin îndrăgostită de el. E greu de spus cine-l iubeşte cel mai tare. Înainte să fi fost iubitul lui Margot, era pur şi simplu Josh. A fost mereu acolo. Spun mereu, dar nu este chiar adevărat. S-a mutat în casa de alături în urmă cu cinci ani, dar pare că e aici dintotdeauna.

Tatăl meu îl iubeşte pe Josh pentru că este băiat, iar tata e mereu înconjurat de fete. Serios, de dimineaţa până seara e înconjurat numai de femei. Este medic obstetrician-ginecolog, dar se întâmplă să fie şi tatăl a trei fiice, deci sunt fete, fete, fete peste tot. Îi place de Josh şi pentru că citeşte benzi desenate şi merge la pescuit cu el. Tata a încercat să ne ia la pescuit odată, iar eu am plâns când mi-am murdărit pantofii de noroi, Margot a plâns când i s-a udat cartea, iar Kitty a plâns pentru că, practic, Kitty era încă un bebeluş.

Kitty îl iubeşte pe Josh pentru că poate să joace cărţi cu el fără să-l plictisească. Sau cel puţin fără ca el să pară plictisit. Se înţeleg între ei – dacă eu câştig mâna următoare, trebuie să-mi faci un sendviş cu pâine prăjită şi unt crocant de arahide, fără cruste. Asta e Kitty. În mod inevitabil, nu va fi unt crocant de arahide, iar Josh va spune păcat, alege altceva. Apoi Kitty îl va face să cedeze, iar el va fugi să cumpere ce i-a cerut, pentru că aşa e Josh.

Dacă ar trebui să spun de ce îl iubeşte Margot, cred că aş spune că e din cauză că toţi facem asta.

Suntem în sufragerie, Kitty lipeşte poze cu câini pe o bucată uriaşă de carton. În jurul ei sunt numai resturi de hârtie. Zice, murmurând de una singură:

— Când o să mă întrebe tati ce vreau de Crăciun, o să spun pur şi simplu: „Alege oricare din rasele astea şi o să fie bine”.

Margot şi Josh stau pe canapea; eu sunt întinsă pe podea, uitându-mă la televizor. Josh a scos un bol mare de floricele, iar eu muncesc la el din greu, luând câte un pumn plin de fiecare dată.

Începe reclama pentru un parfum: o fată alergând pe străzile Parisului, într-o rochie de culoarea orhideei, prinsă după gât şi subţire ca o hârtie de mătase. Ce n-aş da să fiu eu fata aceea în rochia ca foiţa de mătase, fugind primăvara prin Paris! Mă ridic atât de brusc, încât mă înec cu o boabă din bolul de floricele. Spun, printre accesele de tuse:

— Margot, hai să ne întâlnim în vacanţa de primăvară la Paris!

Deja mă văd învârtindu-mă cu un *macaron* cu fistic într-o mână şi unul cu zmeură în cealaltă.

Lui Margot i se luminează ochii.

— Crezi că tati o să te lase?

— Normal, e vorba de cultură. Trebuie să mă lase.

Este adevărat însă că, până acum, nu am mai zburat niciodată singură. Şi nici nu am mai plecat vreodată din ţară. Oare Margot m-ar aştepta la aeroport sau ar trebui să găsesc singură drumul spre hostel?

Josh mai mult ca sigur îmi vede brusca îngrijorare de pe faţă, pentru că intervine:

— Nu-ţi face griji. Tatăl tău te va lăsa sigur dacă merg eu cu tine.

Mă luminez toată la fată.

— Da! Putem să stăm pe la hosteluri şi să mâncăm doar croasanţi şi brânză cu mucegai la toate mesele.

— Putem să mergem la mormântul lui Jim Morrison! adaugă Josh.

— Putem să mergem la o *parfumerie* unde să ni se facă pe loc un parfum numai pentru noi! zic eu, chicotind, iar Josh pufneşte:

— Pfff, sunt destul de sigur că un parfum din ăsta „numai pentru noi" ar costa cât o săptămână de cazare la hostel.

Apoi o înghionteşte pe Margot:

— Sora ta e înnebunită după chestiile cool.

— Ea e cea mai în pas cu moda dintre noi trei, aprobă Margot.

— Păi şi eu? scânceşte Kitty.

— Tu? o ironizez eu. Tu eşti *cea mai puţin* aranjată fată din familia Song. În fiecare seară trebuie să te implor să faci un duş sau măcar să te speli pe picioare.

Kitty se înroşeşte la faţă ca şi cum ar fi ciupit-o cineva.

— Nu despre asta vorbeam, coţofano. *Vorbeam* despre Paris.

Nepăsătoare, am expediat-o cu o fluturare de mână:

— Eşti prea mică să stai la un hostel.

Ea se târăşte înspre Margot şi i se caţără în poală, chiar dacă are nouă ani şi asta deja e o vârstă prea înaintată ca să stai în poala cuiva.

— Margot, tu o să mă laşi să merg, nu-i aşa?

— Ar putea să fie o vacanţă de familie, spune Margot pupând-o pe obraz. Tu, Lara Jean şi tati aţi putea să veniţi împreună.

Mă încrunt. Nu este deloc excursia la Paris pe care mi-o imaginam. Josh îmi face un semn peste capul lui Kitty că vom vorbi mai încolo, iar eu îl aprob discret.

Seara e pe terminate; Josh a plecat de mult. Kitty şi tata au adormit. Noi suntem în bucătărie. Margot e aşezată la computer; eu stau lângă ea, modelând aluatul de prăjituri în biluţe şi tăvălind biluţele prin scorţişoară şi zahăr. Prăjiturele cu zahăr, pentru a reintra în graţiile lui Kitty. Mai devreme, când m-am dus să-i spun noapte

bună, Kitty s-a întors pe partea cealaltă şi nu mi-a răspuns pentru că încă e convinsă că voi încerca s-o exclud din planurile pentru excursia la Paris. Ideea mea este să pun prăjiturelele pe o farfurie chiar lângă perna ei, ca să se trezească de dimineaţă cu mirosul de dulciuri proaspăt scoase din cuptor.

Margot este foarte tăcută de ceva timp, dar brusc îşi ridică ochii din computer şi se întoarce spre mine.

— M-am despărţit de Josh în seara asta. Chiar după cină.

Aluatul din mâinile mele cade în bolul cu zahăr.

— Oricum, era timpul, îmi spune. Ochii ei nu sunt înroşiţi. Nu a plâns. Cel puţin nu cred. Vocea ei e calmă şi egală. Oricine s-ar uita la ea ar spune că nu a păţit nimic. Margot pare mereu OK, chiar şi când nu e.

— Nu înţeleg de ce v-aţi despărţit, spun eu. Doar pentru că te duci la facultate nu înseamnă că trebuie să vă despărţiţi.

— Lara Jean, mă duc în Scoţia, nu la Universitatea din Virginia. Saint Andrews e cam la şase mii de kilometri depărtare.

Îşi aranjează ochelarii pe nas.

— Ce rost ar avea?

Nu pot să cred că poate să spună asta.

— „Rostul” e Josh. Josh care te iubeşte mai mult decât orice băiat care a iubit vreodată o fată!

Margot şi-a dat ochii peste cap, când m-a auzit. Crede că sunt dramatică, dar tot ce fac este să spun adevărul – iată cât de mult o iubeşte Josh pe Margot. Nici nu s-ar uita la altă fată.

— Ştii ce mi-a spus mama odată? mă întreabă ea brusc.

— Ce? îi răspund, uitând cu totul de Josh pentru o clipă. Fiindcă, indiferent ce aş face în acel moment al vieţii mele, indiferent că sunt în mijlocul unui conflict cu Margot sau pe punctul de a fi călcată de o maşină, mereu mă voi opri să ascult o poveste despre mama. Orice amintiri, orice detalii pe care le are Margot vreau să le am şi eu. Totuşi, sunt mai avansată la capitolul acesta decât Kitty. Kitty nu are nicio amintire cu mama pe care să nu i-o fi oferit noi. I-am spus atâtea poveşti, de atâtea ori, încât au devenit ale ei. „Mai ţineţi minte ziua când…”, ne spune mereu. Apoi povesteşte întâmplarea ca şi cum s-ar fi aflat la faţa locului şi nu ar fi fost doar un bebeluş.

— Mi-a spus să încerc să nu am un iubit când intru la facultate. Mi-a spus că nu vrea să fiu genul ăla de fată care plânge când vorbeşte cu prietenul ei la telefon şi care spune *nu* lucrurilor bune, în loc de *da*.

Scoţia este *da*-ul lui Margot, bănuiesc. Dusă pe gânduri, adun o grămăjoară de aluat de prăjituri şi o îndes în gură.

— N-ar trebui să mănânci aluat crud, nici chiar din cel pentru prăjituri, spune Margot.

O ignor.

— Josh nu te-ar face să dai înapoi de la ceva pentru nimic în lume. El e altfel. Ţii minte când voiai să candidezi pentru postul de preşedintă a elevilor şi el a fost managerul campaniei tale? E cel mai mare admirator al tău!

Ca răspuns, o grimasă de nefericire apare pe faţa lui Margot, iar eu mă ridic şi îmi arunc braţele pe după gâtul ei. Îşi lasă capul pe spate şi îmi zâmbeşte.

— Sunt bine, îmi spune ea, dar nu e, ştiu că nu este.

— Încă nu e prea târziu, să ştii. Poţi să te duci la el chiar acum şi să-i spui că te-ai răzgândit.

Margot clatină din cap.

— S-a terminat, Lara Jean.

Îi dau drumul, iar ea îşi închide laptopul.

— Când o să fie gata primul rând de prăjituri? Mi-e foame.

Mă uit spre temporizatorul cu magnet de pe frigider.

— Mai durează patru minute, îi zic eu în timp ce mă aşez la loc pe scaun. Nu-mi pasă ce spui acum, Margot. Nu s-a terminat între voi. Îl iubeşti prea mult.

Clatină iar din cap.

— Lara Jean, începe Margot pe un ton calm, tipic pentru ea, de parcă aş fi un copil, iar ea o femeie de patruzeci şi doi de ani, trecută prin toate.

Plimb o lingură plină cu aluat de prăjituri pe sub nasul lui Margot, iar după o ezitare, îşi deschide gura. Îi dau de mâncare ca unui copil mic.

— Aşteaptă şi vei vedea, tu şi Josh o să vă împăcaţi într-o zi sau două.

Dar chiar şi spunându-i asta, îmi dau seama că nu este adevărat. Margot nu e genul de fată care să se despartă de cineva şi să se împace dintr-un capriciu; odată ce a decis ceva, aşa rămâne. Fără ezitări, fără regrete. Este exact cum a spus: când se termină, chiar se termină.

Mi-aş dori (iar acesta este un gând pe care l-am avut de multe, de prea multe ori ca să mai ţin socoteala) să fi semănat mai mult cu Margot. Pentru că, uneori, am impresia că eu nu voi termina niciodată nimic.

Mai târziu, după ce spăl vasele şi pun farfuria cu prăjituri lângă perna lui Kitty, mă duc în camera mea. Nu aprind lumina. Merg ţintă la fereastră. Lumina de la Josh e încă aprinsă.

2

A doua zi dimineaţa, Margot face cafea, iar eu pun cerealele în boluri şi spun lucrul la care m-am tot gândit de când m-am trezit.

— Doar ca să ştii, tati şi Kitty o să fie foarte supăraţi.

Mai devreme, când eu şi Kitty ne spălam pe dinţi, m-a tentat să-i spun despre toată tărăşenia, dar lui Kitty nu-i trecuse supărarea de ziua trecută, aşa că am tăcut. Nici nu mi-a acceptat prăjiturile ca scuză, deşi ştiu că le-a mâncat, pentru că pe farfurie au rămas doar firimiturile.

Margot lasă să-i scape un oftat zgomotos.

— Deci se presupune că trebuie să stau cu Josh din cauza ta, a lui tati şi a lui Kitty?

— Nu, doar ziceam şi eu.

— Oricum, n-o să mai vină atât de des pe aici după ce eu o să plec.

Mă încrunt. Asta nu mi-a trecut prin minte, că Josh s-ar putea să nu mai vină pe aici pentru că Margot avea să plece. Venea pe la noi cu mult înainte ca ei să fi fost un cuplu, deci nu înţeleg de ce ar trebui să se oprească.

— Poate c-o să vină, spun. Ţine destul de mult la Kitty.

Ea apasă pe butonul de pornire a espressorului. O privesc foarte atent pentru că Margot a fost mereu cea care face cafeaua, eu niciodată, iar acum că pleacă (în doar şase zile), ar fi bine să ştiu cum.

Cu spatele la mine, îmi spune:

— Poate că nici n-o să le menţionez asta.

— Îmm, cred că îşi vor da seama când el nu va fi la aeroport, Gogo. Gogo e porecla mea pentru Margot. Ca la cizmele go-go[{1}].

— Câte căni cu apă ai pus acolo? Şi câte linguri de boabe de cafea?

— O să notez asta pentru tine, mă asigură Margot. În agendă.

Ţinem o agendă a casei lângă frigider. Ideea lui Margot, desigur. În ea sunt scrise toate numerele importante, programul tatei şi o schemă[{2}] cu părinţii care o iau pe Kitty cu maşina de acasă.

— Nu uita să pui şi numărul de la noua curăţătorie, îi spun.

— Ţi-am luat-o înainte.

Margot îşi feliază o banană pentru cerealele ei: fiecare felie subţire e tăiată la perfecţie.

— Oricum, continuă ea, Josh nu ar trebui să vină cu noi la aeroport. Ştii cât de mult îmi plac despărţirile triste. Margot face o faţă de „îîî, emoţii”.

Chiar ştiu.

Când Margot s-a hotărât să meargă la facultate în Scoţia, am simţit-o ca pe o trădare. Chiar dacă ştiam că se va întâmpla, pentru că era un lucru sigur că se va duce la facultate undeva departe. Şi desigur că avea să meargă la facultate în Scoţia ca să studieze antropologia, pentru că ea este Margot, fata cu hărţile, cu ghidurile de călătorie şi cu planurile. Normal că ne va părăsi într-o zi.

Încă sunt un pic supărată pe ea, dar numai un pic. Doar foarte, foarte puţin. Evident că îmi dau seama că nu e vina ei. Dar ea pleacă atât de departe, şi doar spuseserăm că vom fi mereu fetele Song. Margot este prima născută, eu – cea din mijlocul şirului, iar Kitty – ultima, în certificatul de naştere o cheamă Katherine; pentru noi este Kitty. Uneori o strigăm Pisoiaş, pentru că aşa i-am spus când s-a născut: arăta ca un pisoiaş sfrijit şi fără păr.

Suntem cele trei fete Song. Mai demult eram patru, împreună cu mama, Eve Song. Evie pentru tata, mami pentru noi, Eve pentru restul lumii. Song este, a fost numele de familie al mamei. Numele nostru de familie este Covey, e mai aproape de Lovey decât de Cove.{3} Dar motivul pentru care suntem fetele Song pentru totdeauna, şi nu fetele Covey, este că mama obişnuia să spună că va fi o fată Song pentru toată viaţa, iar Margot a spus că şi noi ar trebui să facem la fel. Toate avem Song ca al doilea prenume şi, oricum, arătăm mai mult a Song decât a Covey, părem mai coreene decât fetele albe. Cel puţin eu şi Margot; Kitty seamănă mai mult cu tata: are părul şaten-deschis, ca al lui. Lumea spune că eu semăn cel mai mult cu mami, dar cred că mai degrabă Margot seamănă, cu pometii ei proeminenţi şi ochii ei întunecaţi. Au trecut aproape şase ani, iar uneori pare că ieri era aici, alteori parcă nu a fost aici niciodată, poate doar în visele mele.

Spălase podelele în dimineaţa aceea: erau lucioase şi totul mirosea a lămâi şi curăţenie. Telefonul începuse să sune în bucătărie, ea a dat fuga să răspundă şi a alunecat. S-a lovit cu capul de podea şi şi-a pierdut cunoştinţa, dar apoi s-a trezit şi era bine. Acelea au fost clipele ei de luciditate. Aşa au fost ele numite. Puţin mai târziu a spus că o doare capul, s-a dus să se întindă pe canapea, iar după aceea nu s-a mai trezit.

Margot a fost cea care a găsit-o. Avea doisprezece ani. A avut grijă de toate: a sunat la 911; l-a sunat pe tati; mi-a spus să o supraveghez pe Kitty, care avea doar trei ani. Am pornit televizorul din camera de joacă pentru Kitty şi am stat cu ea. Asta e tot ce am făcut. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat dacă n-ar fi fost Margot acolo. Chiar dacă Margot e doar cu doi ani mai mare ca mine, o admir mai mult decât pe oricine.

Când alţi adulţi află că tata este un părinte singur, cu trei fiice, dau din cap cu admiraţie, ca un fel de „Cum face asta? Cum se descurcă să facă asta de unul singur?” Răspunsul este Margot. Ea a fost o

organizatoare de la început, totul a fost etichetat şi programat, aranjat în şiruri egale şi îngrijite.

Margot e o fată bună şi bănuiesc că eu şi Kitty i-am călcat pe urme. Nu am înşelat, nu m-am îmbătat, nu am fumat o ţigară niciodată, nici măcar nu am avut prieten, îl tachinăm pe tata şi-i spunem cât este de norocos că suntem toate aşa cuminţi, dar adevărul e că noi suntem cele norocoase. Este un tată foarte bun. Şi îşi dă toată silinţa. Nu ne înţelege mereu, dar încearcă, asta contează. Noi, cele trei fete Song, avem un pact nerostit: să îi facem lui tati viaţa cât mai uşoară. Totuşi, poate nu este chiar nerostit, pentru că de câte ori nu am auzit-o pe Margot spunând: „Ssst, linişte, tati trage un pui de somn înainte să se întoarcă la spital", sau: „Nu îl deranja pe tati cu asta, descurcă-te singură"?

Am întrebat-o pe Margot cum crede că ar fi fost dacă mami nu ar fi murit. Adică am fi petrecut mai mult timp cu partea coreeană a familiei, şi nu doar Ziua Recunoştinţei şi Revelionul? Sau…

Margot nu vede ce rost are să se gândească la aşa ceva. Asta este viaţa noastră; nu are niciun sens să ne întrebăm „cum ar fi fost dacă…". Nimeni nu ar putea vreodată să îţi răspundă. Încerc, chiar încerc, dar îmi e greu să accept modul acesta de a gândi. Mereu mă gândesc la „dar dacă…", la drumul pe care nu l-am ales.

Tati şi Kitty coboară de la etaj în acelaşi timp. Margot îi toarnă lui tati o ceaşcă de cafea, neagră, iar eu torn lapte în bolul de cereale al lui Kitty. Îl împing în faţa ei, dar ea se întoarce cu spatele şi scoate un iaurt din frigider. Îl ia în sufragerie ca să mănânce în faţa televizorului. Deci încă este supărată.

— O să mă duc la Costco mai târziu, aşa că voi, fetelor, faceţi o listă cu tot ce vă trebuie, ne roagă tati, luând o sorbitură mare din cafea. Cred că o să iau nişte cotlete pentru cină. Putem să le facem afară pe grătar. Să iau una şi pentru Josh?

Îmi întorc imediat capul în direcţia lui Margot. Ea îşi deschide gura şi o închide la loc. Apoi spune:

— Nu, ia numai câte trebuie pentru noi patru, tati.

Îi arunc o privire mustrătoare şi mă ignoră. Niciodată până acum nu am văzut-o pe Margot panicându-se, dar presupun că, atunci când vine vorba de probleme în dragoste, nu se poate prezice cum anume se va purta o persoană.

3

Suntem, aşadar, în ultimele zile de vară şi în ultimele noastre zile cu Margot. Poate nu este un lucru chiar atât de rău că s-a despărţit de Josh; în felul acesta avem mai mult timp doar pentru noi, surorile. Sunt sigură că trebuie să se fi gândit la asta. Sunt sigură că a făcut parte din plan.

Ieşim cu maşina din cartier, când îl vedem pe Josh alergând pe lângă noi. S-a înscris anul trecut la atletism, aşa că acum aleargă tot timpul. Kitty îi strigă numele, dar ferestrele sunt ridicate şi nu are niciun rost, oricum – se preface că nu aude.

— Întoarce maşina, o îndeamnă Kitty pe Margot. Poate că vrea să vină cu noi.

— Este o zi doar între fetele Song, îi spun.

Petrecem restul dimineţii la Target, luând lucruri de ultim moment, cum ar fi crănţănele Chex cu miere şi nuci, pentru zbor, deodorant şi elastice de păr. O lăsăm pe Kitty să împingă căruciorul ca să poată face chestia aia când îşi alege un punct de start, iar apoi se sprijină pe cărucior şi îl conduce ca şi cum ar împinge un car de luptă. Totuşi, Margot o lasă să facă asta doar de câteva ori, apoi o opreşte, pentru a nu deranja restul clienţilor.

După aceea, ne întoarcem acasă şi facem salată de pui cu struguri albi pentru prânz, iar pe urmă aproape că a sosit timpul pentru competiţia de înot a lui Kitty. Împachetăm o cină-picnic formată din sendvişuri cu şuncă şi caşcaval, şi salată de fructe, şi luăm laptopul lui Margot ca să ne uităm la filme, pentru că aceste competiţii pot dura până seara târziu. Facem şi un afiş pe care scrie „Hai, Kitty, hai!” Eu desenez un câine pe el. Taţi reuşeşte să rateze competiţia de înot pentru că a trebuit să asiste la o naştere – atunci când e vorba de scuze, asta e una destul de bună. (Era o fetiţă, au numit-o Patricia Rose, după cele două bunici ale ei. Taţi mereu află, pentru mine, primul şi al doilea prenume. E primul lucru pe care îl întreb atunci când se întoarce de la o naştere.)

Kitty este atât de entuziasmată că a câştigat două panglici pentru locul întâi şi una pentru al doilea, încât nu-şi aminteşte să întrebe unde e Josh decât când suntem în maşină, pe drumul de întoarcere. Stă pe bancheta din spate şi are prosopul înfăşurat în jurul capului ca un turban, iar panglicile de la urechi i se leagănă ca nişte cercei. Se apleacă în faţă şi spune:

— Hei! De ce nu a venit Josh la concursul meu?

O pot vedea pe Margot cum ezită, aşa că apuc să răspund înaintea ei. Poate că singurul lucru la care sunt mai bună decât Margot este minţitul.

— A trebuit să lucreze la librărie în seara asta, deşi chiar voia să ajungă.

Margot îşi întinde mâna peste schimbătorul de viteze şi mi-o strânge pe a mea, recunoscătoare.

— A fost ultimul concurs de genu' ăsta! A promis că o să vină să mă vadă cum înot, spune Kitty cu o faţă de căţeluş.

— A fost o chestie de ultimul moment, îi spun. N-a putut ieşi din tură pentru că unul dintre colegii săi a avut o urgenţă.

Kitty dă din cap cu părere de rău. Aşa de mică cum este, înţelege schimbările de urgenţă.

— Hai să luăm nişte cremă de îngheţată[{4}], spune brusc Margot.

Kitty se înveseleşte, iar Josh şi imaginara sa tură de urgenţă sunt date uitării.

— Da! Vreau un cornet mare! Pot să iau un cornet mare cu două cupe? Vreau cu chipsuri de mentă şi cu arahide crocante. Nu, cu şerbet-curcubeu şi cu două feluri de arome. Nu, stai…

Mă răsucesc pe scaun, cu faţa la ea.

— Nu poţi să termini două cupe de îngheţată şi un cornet mare, îi spun. Poate ai termina două cupe într-un păhărel, dar nu într-un cornet.

— Ba da, pot. În seara asta pot. Mor de foame.

— Bine, dar ar fi bine să termini tot.

O spun ca pe o ameninţare, mişcând din palmă spre ea, lucru care o face să-şi dea ochii peste cap şi să chicotească. În ce mă priveşte, voi lua ce iau mereu – cremă de îngheţată de cireşe cu bucăţi de ciocolată, la cornet.

Margot intră în restaurantul *drive-thru* şi, cât timp ne aşteptăm rândul, îi spun:

— Pun pariu că nu au cremă de îngheţată în Scoţia.

— Probabil că nu, spune ea.

— N-o să mai mănânci alta până la Ziua Recunoştinţei, îi spun.

Margot se uită drept în faţă.

— Până la Crăciun, spune, corectându-mă. Ziua Recunoştinţei este prea scurtă ca să bat atâta drum, ştii şi tu.

— Ziua Recunoştinţei o să fie naşpa, se îmbufnează Kitty.

Eu sunt tăcută. Nu am avut niciodată o Zi a Recunoştinţei fără Margot. Ea se ocupă întotdeauna de curcan, de broccoliul înăbuşit şi de budinca de ceapă. Eu mă ocup de plăcinte (cu dovleac şi nuci) şi de piureul de cartofi. Kitty este cea care degustă mâncărurile şi pune masa. Eu nu ştiu cum să fac friptura de curcan. Şi ambele noastre bunici vor fi acolo, iar Nanei, mama lui tati, îi place de Margot cel mai

mult dintre noi toţi. Spune despre Kitty că e epuizantă, iar eu sunt prea visătoare.

Dintr-odată mă simt panicată şi mi-e greu să respir, şi nici că-mi mai pasă de crema de îngheţată de cireşe cu bucăţi de ciocolată. Nu-mi pot imagina Ziua Recunoştinţei fără Margot. Nu-mi pot imagina nici măcar următoarea zi de luni fără ea. Ştiu că majoritatea surorilor nu se înţeleg, dar eu sunt mai apropiată de Margot decât de oricine altcineva. Cum putem să fim fetele Song fără Margot?

4

Chris, cea mai în vârstă prietenă a mea, fumează şi se cuplează cu ţipi pe care abia dacă îi cunoaşte şi a fost suspendată de două ori. Odată a trebuit să meargă în instanţă din cauza chiulitului. Nu am ştiut niciodată ce înseamnă chiulul constant până când am cunoscut-o pe Chris. Înseamnă să ai atâtea absenţe încât să ai probleme cu legea, CSŞ[5].

Sunt destul de sigură că, dacă eu şi Chris ne-am întâlni acum pentru prima dată, nu am fi prietene. Nici că nu puteam fi mai diferite. Dar nu a fost întotdeauna aşa. În clasa a şasea, lui Chris îi plăcea să bricoleze, să meargă la petreceri în pijamale, să stea trează toată noaptea şi să se uite la filme cu John Hughes, exact ca mine. Dar din clasa a opta se strecura afară după ce adormea tata, să se vadă cu băieţi pe care îi întâlnise la mall. O aduceau înapoi înainte să se lumineze. Eu stăteam trează până se întorcea, îngrozită că nu va ajunge acasă înainte să se trezească tata. Cu toate astea, mereu ajungea la timp.

Chris nu e genul de prietenă pe care s-o suni în fiecare seară sau cu care să iei prânzul în fiecare zi. E ca o pisică vagaboandă, vine şi pleacă după cum are chef. Nu poate fi legată de un loc sau de o persoană. Uneori nu aveam s-o văd pe Chris zile întregi, iar apoi urma să se audă la miezul nopţii un ciocănit dinspre fereastra dormitorului meu şi s-o găsesc pe Chris ghemuită în magnolie. Îmi las fereastra întredeschisă pentru orice eventualitate. Chris şi Margot nu se suportă. Chris crede că Margot e scorţoasă, iar Margot o crede pe Chris bipolară. Crede despre Chris că mă foloseşte; Chris crede că Margot mă controlează. Cred că e posibil ca amândouă să aibă puţină dreptate. Dar ce este important, ce e real, e că eu şi Chris ne înţelegem una pe cealaltă, lucru care cred că valorează mai mult decât îşi dă restul lumii seama.

Chris mă sună, în drum spre casa mea; spune că mama ei e o nesuferită şi că vine pe la noi pentru câteva ore şi nu avem cumva ceva de mâncare?

Eu şi Chris tocmai împărţim un bol cu resturi de *gnocchi*[6] în sufragerie când Margot ajunge acasă, după ce o condusese pe Kitty la grătarul de sfârşit de sezon al echipei sale de înot.

— Oh, hei, spune ea.

Apoi observă paharul lui Chris de Cola dietetică pe măsuţa de cafea, fără suport.

— Poţi, te rog, să foloseşti un suport de pahar?

Imediat ce Margot urcă la etaj, Chris îmi zice:

— Doamne! De ce e sora ta aşa o nesuferită?

Strecor un suport de pahar sub Cola ei.

— Azi toată lumea îţi pare nesuferită.

— Asta pentru că toată lumea e aşa.

Îşi dă ochii peste cap, îndreptându-i spre tavan. Ridică tonul:

— Ea trebuie să-şi scoată băţul ăla înfipt în fund.

Din camera ei, Margot strigă:

— Am auzit ce-ai zis!

— Asta era şi ideea, strigă Chris înapoi, culegând ultima bucăţică de *gnocchi*.

— Mai e doar un pic şi pleacă, oftez eu.

Chris spune chicotind:

— Deci Joshy are de gând să aprindă o lumânare pentru ea în fiecare seară, până se întoarce acasă?

Ezit. Deşi nu sunt sigură dacă încă se presupune că e un secret, *sunt* sigură că Margot nu ar vrea ca Chris să ştie ceva din treburile ei personale. Tot ce spun este:

— Nu sunt sigură.

— Stai un pic. Ea i-a dat papucii? întreabă Chris.

Încuviinţez din cap, fără tragere de inimă.

— Totuşi, să nu pomeneşti nimic despre asta, o avertizez eu. Încă e foarte tristă din această cauză.

— Margot? Tristă? spune Chris rozându-şi unghiile.

Margot nu trăieşte obişnuitele emoţii umane la fel ca noi, ceilalţi.

— Pur şi simplu nu o cunoşti, îi spun. Şi-n plus, nu putem să fim toţi ca tine.

Ea rânjeşte cu toţi dinţii. Are incisivii ascuţiţi, lucru care o face să arate mereu puţin flămândă.

— Adevărat.

Chris este emoţie pură. Ţipă la căderea unei pălării. Spune că trebuie să-ţi „ţipi" emoţiile din tine, iar dacă nu, te vor măcina. Ziua trecută a ţipat la o femeie în magazin pentru că a călcat-o din greşeală pe picior. Nu cred că există niciun pericol să o macine emoţiile.

— Efectiv, nu pot să cred că în câteva zile va fi plecată, spun, simţindu-mă brusc pe punctul de a plânge.

— Nu e *pe moarte,* Lara Jean. Nu ai niciun motiv să începi să te smiorcăi pe-aici.

Chris trage de un fir care atârnă de la pantalonii ei scurţi, roşii. Sunt atât de scurţi, că, atunci când se aşază, i se văd chiloţii. Care sunt tot roşii, să se asorteze cu pantalonii.

— De fapt, cred că e mai bine pentru tine. Era şi timpul să faci lucrurile ca tine, nu doar să asculţi tot ce spune Regina Margot. Vine

clasa a unşpea, nesuferito. Acum ar trebui să fie mai bine. Sărută şi tu nişte ţipi, trăieşte şi tu puţin, ştii?

— Trăiesc din plin, spun eu.

— Da, la azilul de bătrâni.

Chris râde şi eu o fixez cu privirea. Margot a început să facă voluntariat la Comunitatea Pensionarilor din Belleview când şi-a obţinut carnetul de conducere; era treaba ei să ajute la organizarea orei de cocteil pentru rezidenţi. O ajutam uneori. Aranjam alunele şi turnam băuturile, iar uneori Margot cânta, dar, de obicei, Stormy se ocupa de asta. Stormy este diva din Belleview. Ea e regina stupului. Îmi place să-i ascult poveştile. Şi Miss Mary, poate că nu este atât de pricepută la conversaţii din cauza demenţei, dar ea m-a învăţat să tricotez.

Acolo au un nou voluntar acum, dar ştiu că, la Belleview, cu cât sunt mai mulţi, cu atât mai bine, pentru că majoritatea rezidenţilor au foarte puţini vizitatori. Ar trebui să mă întorc cât de curând; îmi lipseşte locul ăla. Şi mai mult ca sigur nu-mi convine s-o văd pe Chris cum îşi bate joc de asta.

— Oamenii aceia din Belleview şi-au trăit vieţile mai mult decât toţi cunoscuţii noştri la un loc, îi spun. De exemplu, e doamna aceea, Stormy, care a fost angajată la USO{7}! Primea de obicei o sută de scrisori pe zi, de la soldaţi care erau îndrăgostiţi de ea. Şi odată a fost una de la un veteran care şi-a pierdut piciorul – i-a trimis un inel cu diamant!

Chris pare dintr-odată interesată.

— L-a păstrat?

— L-a păstrat, recunosc eu.

Mi se pare greşit că a păstrat inelul având în vedere că nici nu-i trecea prin cap să se mărite cu el, dar mi l-a arătat, şi a fost minunat. Era un diamant roz, foarte rar. Pun pariu că valorează mulţi bani acum.

— Da, bănuiesc că Stormy e destul de tare, spune Chris fără tragere de inimă.

— Poate vii şi tu cu mine la Belleview odată, îi sugerez. Putem merge la ora lor de cocteil. Domnul Perelli adoră să danseze cu fete noi. O să te înveţe să dansezi foxtrot.

Chris face o faţă oripilată, de parcă i-aş fi sugerat să mergem la groapa de gunoi a oraşului.

— Nu, mersi. Ce-ai zice să te duc *pe tine* să dansezi?

Dă din cap în direcţia etajului.

— Acum, că pleacă sora ta, putem să ne distrăm pe bune. Ştii că eu mereu mă distrez.

E adevărat, Chris mereu se distrează. Uneori puţin cam mult, dar oricum, se distrează.

5

În seara dinaintea plecării lui Margot, toate trei suntem în camera ei ca s-o ajutăm să împacheteze ultimele mărunţişuri. Kitty adună obiectele de toaletă ale lui Margot, vârându-le cu mişcări drăgălaşe şi grijulii într-o borsetă transparentă. Margot încearcă să se hotărască ce palton să-şi ia.

— Ar trebui să-mi iau paltonul *navy* şi geaca de fâş sau doar paltonul *navy*? mă întreabă.

— Doar paltonul, îi spun. Merge pentru orice ocazie. Stau întinsă pe patul ei, controlând procesul de împachetare.

— Kitty, ai grijă să fie bine închis capacul cremei.

— E nouă-nouţă… normal că e bine închis! mârâie Kitty, dar verifică de două ori.

— În Scoţia se face frig mai devreme decât aici, spune Margot împăturind paltonul şi aşezându-l în vârful valizei. Cred că o să le iau pe amândouă.

— Nu înţeleg de ce ai mai întrebat, dacă ştiai deja ce o să faci, îi spun eu. Şi credeam că ai spus că vii acasă de Crăciun. Rămâne că vii acasă de Crăciun, nu?

— Da, dacă n-o să te mai porţi ca o răzgâiată, spune Margot.

Sincer, Margot nici măcar nu-şi împachetează prea multe. Nu are nevoie de o grămadă de lucruri. Dacă aş fi fost în locul ei, mi-aş fi împachetat toată camera, dar Margot, nu. Camera ei e aproape neschimbată.

Margot se aşază lângă mine, iar Kitty se caţără şi ea pe marginea patului.

— Totul se schimbă, spun eu oftând.

Margot se strâmbă şi îşi pune un braţ în jurul meu.

— Nimic nu se schimbă, nu chiar. Suntem fetele Song pentru totdeauna, ţii minte?

Tata stă în cadrul uşii. Ciocăne, chiar dacă uşa e deschisă şi putem să vedem foarte bine că el e.

— O să încep să duc bagajele la maşină, ne anunţă.

Privim din pat cum cară una dintre valize pe scări, iar apoi se întoarce după cealaltă.

— Oh, nu, nu vă ridicaţi. Nu vă deranjaţi, ne spune ironic.

— Nu-ţi face griji, nu o vom face, îi strigăm noi.

În ultima săptămână, tata a avut starea aia de curăţenie de primăvară, chiar dacă nu e primăvară. Scapă de tot ce poate – maşina

de făcut pâine pe care nu am folosit-o niciodată, CD-uri, pături vechi, maşina veche de scris a mamei. Totul e vândut pentru caritate la Goodwill. Un psihiatru sau altcineva ar putea probabil să lege asta de plecarea lui Margot la facultate, dar eu nu pot să-mi dau seama exact despre ce e vorba. Orice-ar fi, e enervant. A trebuit să-l gonesc de două ori de lângă colecţia mea cu unicorni de sticlă.

Îmi aşez capul în poala lui Margot.

— Deci vii sigur acasă de Crăciun, da?

— Da.

— Mi-aş dori să pot veni cu tine, se bosumflă Kitty. Eşti mai drăguţă ca Lara Jean.

O ciupesc.

— Vezi? chirăie ea.

— Lara Jean o să fie drăguţă, spune Margot. Cât timp te porţi frumos. Şi voi amândouă trebuie să aveţi grijă de tati. Aveţi grijă să nu lucreze prea multe sâmbete. Aveţi grijă să ducă maşina la revizie luna viitoare. Şi aveţi grijă să cumpăraţi filtre de cafea – mereu uitaţi să cumpăraţi filtre de cafea.

— Da, domnule instructor militar, spunem în cor eu şi Kitty.

Caut pe faţa lui Margot o urmă de tristeţe, frică sau grijă, caut un semn că-i e teamă să plece atât de departe, că o să-i fie dor de noi aşa cum o să ne fie nouă de ea. Totuşi, nu-l găsesc.

Toate trei dormim peste noapte în camera lui Margot.

Kitty adoarme prima, ca de obicei. Mă întind lângă ea în întuneric, cu ochii deschişi. Nu pot să adorm. Gândul că mâine-seară Margot nu va mai fi în camera asta… mă întristează atât de tare, că abia pot suporta. Urăsc schimbarea aproape mai mult ca orice.

În întuneric, Margot întreabă de lângă mine:

— Lara Jean… crezi că ai fost vreodată îndrăgostită până acum? îndrăgostită cu adevărat?

Mă ia prin surprindere; nu am un răspuns pregătit pentru ea. Încerc să mă gândesc la unul, dar deja începe iar să vorbească.

Nostalgică, spune:

— Aş vrea să fi iubit mai mult decât o dată. Cred că trebuie să iubeşti măcar de două ori în timpul liceului.

Apoi lasă să-i scape un mic oftat şi adoarme. Aşa adoarme Margot – un oftat distrat şi, într-o secundă, a pornit-o deja spre Tărâmul Viselor.

Mă trezesc în toiul nopţii, iar Margot nu este acolo. Kitty e încolăcită pe partea sa de pat, lângă mine, dar Margot nu-i nicăieri. E întuneric beznă, doar lumina lunii se strecoară prin perdele. Mă dau încet jos din pat şi merg la fereastră. Respiraţia mi se opreşte. Acolo sunt Josh şi Margot stând în faţa casei. Margot are faţa întoarsă de la Josh, spre lună. Josh plânge. Nu se ating. E destul spaţiu între ei ca să-

mi dau seama că Margot nu s-a răzgândit. Dau drumul perdelei şi-mi găsesc drumul înapoi, unde Kitty s-a rostogolit până în mijlocul patului. O împing de la spate câţiva centimetri ca să fie loc şi pentru Margot. Îmi doresc să nu fi văzut asta. Era prea personal. Prea concret. Trebuia să fie momentul lor. Dacă aş putea să-mi şterg imaginea din minte, aş face-o.

Mă întorc pe o parte şi închid ochii. Cum trebuie să fie ca un băiat să te placă atât de mult, încât să plângă pentru tine? Şi nu orice băiat, Josh. Josh al nostru.

Ca să-i răspund la întrebare: da, cred că am fost îndrăgostită cu adevărat. Deşi doar o dată. De Josh. De Josh al nostru.

6

Asta este povestea despre cum au ajuns împreună Margot şi Josh. Într-un fel, am aflat-o mai întâi de la Josh.

Era cu doi ani în urmă. Stăteam la bibliotecă, în timpul pauzei. Eu îmi făceam tema la mate; Josh mă ajuta pentru că e bun la mate. Aveam capetele aplecate peste pagina mea, atât de apropiate, că puteam să simt mirosul săpunului pe care-l folosise în acea dimineaţă. *Irish Spring*.

Apoi, a spus:

— Am nevoie de sfatul tău într-o chestie. Îmi place de cineva.

Pentru o fracţiune de secundă am crezut că vorbea de mine. Am crezut că o să spună că era vorba de mine. Am sperat. Era începutul anului. Am ieşit împreună aproape în fiecare zi din august, uneori cu Margot, dar de obicei doar noi doi, pentru că Margot avea stagiu la plantaţia Montpelier de trei ori pe săptămână. Am înotat o grămadă. Aveam un bronz de milioane de la atâta înot. Deci, pentru o fracţiune de secundă, am crezut că va spune numele meu.

Dar apoi am văzut cum a roşit, cum s-a uitat în gol, şi am ştiut că nu era din cauza mea.

Mental, am parcurs lista cu fetele care ar fi putut să fie. Era o listă scurtă. Josh nu ieşea cu o tonă de fete; îl avea pe cel mai bun prieten al său, Jersey Mike, care se mutase din New Jersey în timpul gimnaziului, şi pe celălalt cel mai bun prieten, Ben, şi cam atât.

Ar fi putut să fie Ashley, o fată dintr-a unsprezecea, care făcea parte din echipa de volei. El a ales-o odată drept cea mai drăguţă fată dintr-a unsprezecea. În apărarea lui, eu l-am pus să o facă; i-am cerut să spună care era cea mai drăguţă fată din fiecare an. La clasa a noua, anul meu, a numit-o pe Genevieve. Nu că aş fi fost surprinsă, dar tot m-a durut puţin.

Ar fi putut să fie Jodie, studenta de la librărie. Josh vorbea des despre cât de deşteaptă era Jodie, despre cât de cultivată era pentru că studiase în străinătate, în India, şi acum era budistă. Ha! Eu eram cea pe jumătate coreeană; eu eram cea care l-a învăţat pe Josh să mănânce cu beţişoarele. La mine acasă a mâncat *kimchi*{8} pentru prima dată.

Eram pe punctul de a-l întreba la cine se referea, când a venit la noi bibliotecarul să facă linişte, apoi ne-am întors la treburile noastre şi Josh nu a mai adus vorba de asta, iar eu nu l-am mai întrebat. Sincer, nu voiam să ştiu. Nu eram eu şi asta era tot ce mă interesa.

Nu m-am gândit nicio secundă că fata pe care o plăcea era Margot. Nu că n-aş fi văzut-o ca pe o fată de care să-ţi placă. Mai fusese plăcută şi înainte, de către un anumit gen de ţipi. Cei deştepţi, care ar fi făcut echipă cu ea la chimie şi care ar fi candidat împotriva ei pentru un post în consiliul elevilor. Dacă mă gândesc bine acum, nici nu era atât de surprinzător că Josh o plăcea pe Margot, având în vedere că şi el e genul ăsta de băiat.

Dacă m-ar întreba cineva cum arată Josh, aş spune că este pur şi simplu banal. Arată ca genul de tip de la care te-ai aştepta să fie bun la computere, genul de tip care numeşte benzile desenate *romane grafice*. Păr şaten. Nu un şaten special, doar şatenul obişnuit. Ochi verzi care bat în cafeniu spre centrul pupilei. Face parte din categoria uscăţivilor, dar e puternic. Ştiu asta pentru că mi-am scrântit odată glezna lângă vechiul teren de baseball şi el m-a cărat în spate tot drumul până acasă. Are pistrui, care îl fac să arate mai mic decât este de fapt. Şi o gropiţă în obrazul stâng. Mereu mi-a plăcut gropiţa aia. Ar avea o fată atât de serioasă fără ea.

Ceea ce a fost surprinzător, ba chiar şocant, a fost că Margot avea să-l placă la rândul ei. Nu din cauza felului de a fi al lui Josh, ci din cauza felului de a fi al lui Margot. Nu am auzit-o niciodată vorbind despre faptul că-i place de cineva până atunci, nici măcar o dată. Eu eram cea zvăpăiată, „drăcuşorul împieliţat", cum ar spune bunica din partea albă a familiei. Nu Margot. Margot era deasupra lucrurilor acestea. Ea exista într-un fel de plan mai înalt, unde lucrurile de genul ăsta – băieţii, machiajul, hainele – nu contau cu adevărat.

Felul în care s-a întâmplat a fost subit. Margot a venit târziu de la şcoală în acea zi de octombrie; avea obrajii rozalii de la aerul rece de munte şi avea părul împletit şi o eşarfă în jurul gâtului. Lucrase la un proiect pentru şcoală, venise timpul cinei, iar eu gătisem pui cu parmezan şi nişte spaghete subţiri într-un sos de roşii apos.

Ea a intrat în bucătărie şi a anunţat:

— Am ceva să vă spun.

Ochii ei erau foarte luminoşi; ţin minte că îşi dădea jos eşarfa de la gât.

Kitty îşi făcea temele la masa din bucătărie, tati era în drum spre casă, iar eu amestecam cu lingura în sosul apos.

— Ce? am întrebat eu şi Kitty.

— Josh mă place, a spus Margot, ridicând din umeri satisfăcută; umerii i-au ajuns aproape de urechi.

Am rămas nemişcată. Apoi am scăpat lingura de lemn în sos.

— Josh… *Josh?* Josh al nostru?

Nici nu puteam să mă uit la ea. Îmi era teamă că va observa.

— Da. M-a aşteptat azi după ore ca să-mi spună. A zis – Margot zâmbise jalnic – a zis că sunt fata perfectă pentru el. Îţi vine să crezi?

— Uau, am spus, şi am încercat să transmit fericire prin acel cuvânt, dar nu ştiu dacă mi-a ieşit. Tot ce simţeam era disperare. Şi gelozie. Gelozie atât de neagră şi de densă, încât aş fi putut să mă sufoc din cauza ei. Aşa că am încercat din nou, de data asta cu un zâmbet pe faţă.

— Uau, Margot.

— Uau, se auzi Kitty ca un ecou. Deci acum sunteţi iubit şi iubită?

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

Margot a luat o firimitură de parmezan între degete şi şi-a aruncat-o în gură.

— Da, aşa bănuiesc.

Apoi a zâmbit, iar ochii ei s-au făcut, brusc, blânzi şi senini. Am înţeles atunci că şi ea îl plăcea. Mult.

În seara aceea mi-am scris scrisoarea către Josh.

Dragă Josh…

Am plâns mult. Într-o clipită, s-a terminat. S-a terminat înainte să am măcar o şansă. Ce a contat nu a fost că Josh a ales-o pe Margot. A fost că Margot l-a ales pe el.

Deci asta a fost tot. Am plâns până nu am mai putut. Mi-am scris scrisoarea. Am trecut peste toată povestea. De atunci încolo, nu m-am mai gândit la el în felul acela. El şi Margot sunt făcuţi unul pentru celălalt. Sunt FSFÎ. Făcuţi Să Fie împreună.

Încă sunt trează când Margot se întoarce în pat, dar închid repede ochii şi mă prefac că dorm. Kitty e ghemuită lângă mine.

Aud un zgomot înfundat şi întredeschid un ochi ca să mă uit la Margot. E cu spatele la noi; i se scutură umerii. Plânge.

Margot nu plânge niciodată.

Acum că am văzut-o pe Margot plângând din cauza lui, sunt mai convinsă ca niciodată – nu s-a terminat între ei.

7

A doua zi, o conducem pe Margot la aeroport. Afară, îi încărcăm valizele într-un cărucior de bagaje – Kitty încearcă să se urce în vârful lor şi să danseze, dar tata o trage jos imediat. Margot insistă să intre de una singură, exact cum a spus că va face.

— Margot, măcar lasă-mă să vin cu tine la controlul bagajelor, spune tati, încercând să manevreze suportul de bagaje în jurul ei. Vreau să te văd trecând de controlul de securitate.

— O să fiu bine, repetă ea. Am mai zburat singură până acum. Ştiu să dau bagajele la control.

Se întinde în vârful picioarelor şi îl ia pe tata pe după umeri.

— O să te sun de îndată ce ajung acolo, promit.

— Sună în fiecare zi, îi şoptesc.

Nodul din gâtul meu se măreşte şi câteva lacrimi mi se scurg pe obraji. Speram că n-o să plâng, fiindcă ştiam că Margot nu o va face, şi e stânjenitor să plângi de una singură, dar nu mă pot abţine.

— Să nu îndrăzneşti să ne uiţi, o avertizează Kitty.

Asta o face pe Margot să zâmbească.

— Nu aş putea niciodată.

Ne îmbrăţişează pe fiecare încă o dată. Pe mine mă lasă la urmă, aşa cum ştiam că va face.

— Să ai grijă de tati şi de Kitty. De-acuma, tu eşti la conducere.

Nu vreau să-i dau drumul, aşa că o ţin şi mai strâns; încă mai aştept şi mai sper să apară un fel de semn, un fel de indiciu că îi va fi la fel de dor de noi cum ne va fi nouă de ea. Apoi ea râde, iar eu îi dau drumul.

— Pa, Gogo, îi spun ştergându-mă la ochi cu un colţ al tricoului.

Cu toţii o privim în timp ce îşi împinge căruciorul de bagaje spre ghişeul pentru check-in. Plâng şi mai tare, ştergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Tati îşi pune un braţ în jurul meu şi unul în jurul lui Kitty.

— O să aşteptăm până termină de stat la coada pentru controlul de securitate, spune el.

Când încheie cu check-inul, Margot se întoarce spre noi şi ne priveşte prin uşile de sticlă. Îşi ridică o mână şi o flutură de câteva ori, apoi se îndreaptă spre şirul de oameni de la controlul de securitate. O privim îndepărtându-se, gândindu-ne că s-ar putea întoarce din nou spre noi, dar nu o face. Deja pare atât de departe. Eleva de nota zece, Margot cea mereu capabilă. Când va fi rândul meu să plec, mă

îndoiesc că voi fi la fel de puternică precum ea. Dar, sincer, cine mai e ca ea?

Plâng tot drumul spre casă. Kitty îmi spune că sunt mai copilăroasă decât ea, dar apoi mă apucă de mână, de pe bancheta din spate, şi mă strânge, şi ştiu că şi ea e tristă.

Chiar dacă Margot nu e o persoană gălăgioasă, casa pare tăcută. Goală, cumva. Cum va fi peste doi ani, când voi pleca şi eu? Ce vor face atunci tati şi Kitty? Nu suport gândul că ei s-ar întoarce atunci într-o casă goală şi întunecată, fără mine şi Margot. Poate că nu voi pleca departe; poate chiar o să stau acasă, măcar în primul semestru. Cred că asta ar trebui să fac.

8

Mai târziu, în cursul după-amiezii, sună Chris şi îmi spune să ne întâlnim la mall; are nevoie de părerea mea despre o geacă de piele, şi, ca să-mi dau seama despre ce e vorba, trebuie să o văd în persoană. Sunt mândră că-mi cere o consultaţie vestimentară, şi mi-ar prinde bine să ies din casă şi să nu mai fiu tristă, dar sunt agitată în legătură cu condusul de una singură spre mall. Eu (la fel ca oricine altcineva, de fapt) m-aş considera o şoferiţă sperioasă.

O întreb dacă nu-mi trimite mai degrabă o poză, dar Chris mă cunoaşte prea bine.

— Nu, nu. Mişcă-ţi fundul aici, Lara Jean. N-o să conduci niciodată mai bine dacă nu termini cu prostiile şi dacă pur şi simplu nu începi să conduci.

Deci asta hotărăsc să fac. Conduc maşina lui Margot spre mall. Adică am carnet şi tot ce-mi trebuie, dar pur şi simplu nu sunt foarte sigură pe mine. Tata m-a scos în oraş să-mi dea lecţii, Margot la fel, şi practic totul e bine cât sunt ei în maşină, dar mă tensionez când conduc singură. Schimbarea benzilor mă îngrozeşte. Nu-mi place să îmi iau ochii de la ce se întâmplă chiar în faţa mea, nici măcar pentru o secundă. Nu-mi place nici să merg cu prea mare viteză.

Dar partea cea mai rea e că am tendinţa de a mă pierde. Singurele locuri unde pot să ajung fără probleme sunt şcoala şi magazinul de unde luăm mâncarea. La mall nu a trebuit să ştiu niciodată cum să ajung, pentru că Margot conducea mereu până acolo.

Acum însă trebuie să mă depăşesc pe mine însămi, pentru că sunt responsabilă cu transportul lui Kitty prin oraş. Deşi, sincer vorbind, Kitty e mai bună decât mine la indicaţii; ştie să ajungă într-o grămadă de locuri. Dar nu vreau să stau s-o ascult cum îmi explică drumul. Vreau să mă simt ca sora cea mare; vreau să se relaxeze pe scaunul de lângă mine, ştiind cu certitudine că Lara Jean o va duce acolo unde trebuie, exact cum mă simţeam eu cu Margot.

Normal, aş putea să folosesc un GPS, dar mi s-ar părea absurd să m-apuc să introduc adresa mallului, unde am fost de o mie de ori până acum. Ar trebui să-mi dau seama intuitiv, uşor, să nici nu stau să mă gândesc la asta. În schimb, îmi fac griji la fiecare viraj, încerc să anticipez fiecare indicator către autostradă – merg spre nord sau spre sud? Virez aici sau la următoarea ieşire? Niciodată nu a trebuit să fiu atentă la aşa ceva.

În schimb, astăzi, toate bune şi frumoase. Ascult muzică la radio,

dau din cap pe ritmul melodiei, chiar conduc cu o singură mână pe volan. Fac asta ca să par încrezătoare, şi, cu cât simulez mai mult, cu atât pare mai real.

Totul merge atât de bine, că o iau pe scurtătură în loc să aleg autostrada. Îmi croiesc drum prin cartierul alăturat şi, chiar şi în timp ce o fac, mă întreb dacă a fost o idee chiar atât de bună. După câteva minute, locurile nu îmi mai par familiare şi îmi dau seama că, la un moment dat, ar fi trebuit să o iau la stânga, nu la dreapta, îmi înving panica, deşi mă arde pe dinăuntru, şi încerc să întorc.

Poţi să o faci, poţi să o faci.

E un indicator de oprire în intersecţie. Nu văd pe nimeni pe trecere, aşa că mă năpustesc în faţă. Nu văd nici măcar maşina din dreapta mea; o simt înainte s-o văd.

Ţip ca o nebună. Am un gust ca de cupru în gură. Sângerez? Mi-am muşcat limba? O ating şi e încă întreagă. Inima a luat-o la galop; îmi simt tot corpul rece şi ud. Încerc să respir adânc, dar zici că nu e aer în jur.

Îmi tremură picioarele în timp ce cobor din maşină. Celălalt tip e deja afară, examinându-şi maşina cu braţele încrucişate. E în vârstă, mai în vârstă decât tata, are părul încărunţit şi poartă un şort cu crabi roşii. Maşina lui e în regulă; a mea are o adâncitură enormă pe o parte.

— Nu ai văzut indicatorul? mă ia la întrebări. Scriai mesaje pe telefon?

Clatin din cap. Mi se opreşte respiraţia. Vreau măcar să nu încep să plâng. Atâta timp cât nu plâng…

Pare că îmi citeşte gândurile. Încruntătura sprâncenelor se mai destinde.

— Oricum, maşina mea arată OK, spune el şovăitor. Eşti în regulă?

Dau iar din cap că da.

— Îmi pare atât de rău, spun eu.

— Voi puştii trebuie să fiţi mai atenţi, spune individul ca şi cum eu nu aş fi zis nimic.

Nodul din gât mi se măreşte.

— Îmi pare foarte, foarte rău, domnule.

El scoate un fel de mormăit.

— Ar trebui să suni pe cineva să te ia, îmi spune. Vrei să aştept aici?

— Nu, mulţumesc.

Dacă e un criminal în serie sau un pedofil? Nu vreau să fiu singură cu un necunoscut.

Bărbatul porneşte mai departe.

Odată ce a plecat, îmi dau seama că ar fi trebuit să sun la poliţie cât era încă aici. Nu trebuie să suni neapărat la poliţie când faci un

accident de maşină? Sunt destul de sigură că aşa scria în manualul pentru şoferi. Deci asta ar fi încă o greşeală pe care am făcut-o. Mă aşez pe bordură şi mă holbez la maşina lui Margot. Am stăpânit-o doar pentru două ore şi deja am stricat-o. Îmi las capul în poală şi mă chircesc. Începe să mă doară gâtul. Tot acum încep să apară şi lacrimile. Tata nu o să fie prea încântat. Margot la fel. Amândoi vor cădea probabil de acord că nu am ce căuta la volan nesupravegheată, prin oraş, şi poate că aşa e. Condusul unei maşini cere foarte multă responsabilitate. Poate că încă nu sunt pregătită. Poate că n-o să fiu niciodată. Poate că şi atunci când o să fiu bătrână vor trebui să mă ducă tot surorile mele sau tata cu maşina, fiindcă şi atunci o să fiu la fel de nepricepută.

Îmi scot telefonul şi îl sun pe Josh. Când răspunde, îi zic:

— Josh, poţi să m-m-mă ajuţi cu ceva? şi sunt jenată de cât de mult îmi tremură vocea.

Lucru pe care îl observă imediat, doar e Josh. Devine imediat atent şi spune:

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am făcut un accident de maşină. Nici nu ştiu unde sunt. Poţi să vii să mă iei? *Tremurături peste tremurături.*

— Eşti rănită? mă întreabă brusc.

— Nu, sunt bine. Sunt…

Dacă mai spun o vorbă, o să încep să plâng.

— Ce indicatoare vezi? Ce magazine?

Îmi întind gâtul ca să pot vedea.

— Falstone, spun eu.

Mă uit după cea mai apropiată căsuţă poştală.

— Sunt la Falstone Road, 8109.

— Am pornit. Vrei să te ţin la telefon până ajung?

— Nu, e OK.

Închid telefonul şi încep să plâng.

Nu ştiu de cât timp stăteam acolo plângând, când o altă maşină opreşte în faţa mea. Îmi ridic privirea, şi e Audiul negru cu ferestre fumurii al lui Peter Kavinsky. Unul dintre geamuri e coborât.

— Lara Jean! Eşti OK?

Dau din cap că da şi fac un gest prin care vreau să-i spun că acum ar trebui să plece. Îşi ridică geamul la loc şi chiar cred că va pleca mai departe, dar apoi trage pe dreapta şi parchează. Peter coboară şi începe să-mi examineze maşina.

— Chiar ai făcut-o praf, îmi spune. Ai făcut rost de datele de asigurare ale celuilalt tip?

— Nu, maşina lui era în regulă.

Îmi şterg pe furiş lacrimile de pe obraji, cu mâna.

— A fost vina mea.

— Ai o asigurare bună?

Dau din cap că da.

— Şi i-ai sunat deja?

— Nu. Dar vine altcineva.

Peter se aşază lângă mine.

— Cât timp ai stat aici plângând de una singură?

Îmi întorc capul şi mă şterg iar pe faţă.

— Nu plâng.

Eram prietenă cu Peter Kavinsky pe vremea când încă nu era Kavinsky şi i se zicea Peter K. Aveam o gaşcă întreagă în gimnaziu. Băieţii erau Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren şi Trevor Pike. Fetele eram eu, Genevieve, Allie Feldman, care stătea în josul străzii, şi uneori Chris.

Când am mai crescut, am aflat că Genevieve locuia la două străzi distantă de mine. E amuzant cât de mult se leagă copilăria de proximitate. Alegerea celui mai bun prieten ţine de cât de apropiate aveţi casele; alegerea celui lângă care stai la ora de muzică ţine de cât de apropiate aveţi numele în catalog. E aşa, ca un joc de noroc. Genevieve s-a mutat într-un alt cartier în clasa a opta, şi am mai rămas prietene o vreme după ce s-a întâmplat asta. Se întorcea în cartier să ieşim pe afară, dar era ceva diferit. Până prin liceu, Genevieve ne eclipsase deja. Încă era prietenă cu băieţii, dar cu gaşca fetelor se terminase. Eu şi cu Allie am rămas prietene până anul trecut, când s-a mutat, dar mereu a fost ceva puţin umilitor în legătura asta a noastră, de parcă eram două bucăţi de pâine uitate, iar împreună formam un sendviş uscat.

Nu mai suntem prieteni. Nici eu cu Genevieve, nici cu Peter. De asta e atât de ciudat să stau lângă el pe bordura cuiva, ca şi cum nu s-a schimbat nimic. Telefonul îi bâzâie şi şi-l scoate din buzunar.

— Trebuie să plec.

Îmi trag nasul.

— În ce parte mergi?

— La Gen.

— Atunci ar trebui să te mişti. Genevieve o să se înfurie dacă întârzii.

Peter scoate un *pfft,* dar se ridică în secunda următoare. Mă întreb cum e să ai atâta putere asupra unui băiat. Nu cred că aş vrea asta; e o responsabilitate prea mare să ţii în palmă inima unei persoane. Peter urcă în maşină, iar după ce se mai gândeşte puţin, mă întreabă:

— Vrei să-i sun eu pe cei de la asigurări?

— Nu, e OK. Totuşi, mersi că te-ai oprit. A fost chiar drăguţ din partea ta.

Peter rânjeşte. Ţin minte asta despre Peter – cât de mult îi plac laudele.

— Te simţi mai bine acum?

Dau din cap că da. Chiar e adevărat.

— Bine, spune el.

Are privirea unui Făt-Frumos din alte timpuri. Ar putea să fie şi un soldat cutezător din Primul Război Mondial, destul de frumos ca să facă o fată să-l aştepte ani întregi până se întoarce de pe front, atât de frumos că l-ar aştepta o veşnicie. Ar putea să poarte jacheta roşie de căpitan al echipei de fotbal şi să conducă o decapotabilă Corvette, cu o singură mână pe volan, gata să ducă o fată la bal. Modul lui sănătos de a arăta bine aduce mai mult a trecut decât a prezent. Pur şi simplu, e ceva la el care place fetelor.

Cu el m-am sărutat pentru prima dată. E atât de ciudat să mă gândesc acum la asta. Pare că a trecut o eternitate, când de fapt au trecut doar patru ani.

Josh apare un minut mai târziu, în timp ce îi scriu lui Chris că, până la urmă, nu voi mai ajunge la mall. Mă ridic.

— Ţi-a luat ceva.

— Mi-ai spus numărul 8109. Aici e 8901!

Îi spun, sigură pe mine:

— Nu, categoric am zis 8901.

— Nu, categoric ai zis 8109. Şi de ce nu răspundeai la telefon?

Josh coboară din maşină, iar când vede laterala maşinii mele, rămâne cu gura căscată.

— La naiba! I-ai sunat pe cei de la asigurări?

— Nu. Poţi s-o faci tu?

Josh sună, apoi urcăm în maşina lui ca să aşteptăm, cu aerul condiţionat pornit. Am dat să mă aşez pe bancheta din spate când, brusc, mi-am adus aminte. Margot nu mai e aici. Am stat în maşina lui Josh de atâtea ori, dar nu cred că am stat vreodată în faţă, lângă el.

— Ăăă, ştii că Margot o să te omoare, nu-i aşa? zice Josh.

Clatin din cap atât de vehement, încât părul îmi biciuie fata.

— Margot nu va afla, deci să nu sufli o vorbă!

— Când să-i zic, oricum! Ne-am despărţit, îţi aminteşti?

Mă încrunt la el.

— Nu suport când oamenii fac asta – când tu le ceri să tină ceva secret, iar ei, în loc să zică *da* sau *nu,* zic: *Cui i-aş spune.*

— Nu am zis: *Cui i-aş spune.*

— Spune doar *da* sau *nu,* şi spune-o cu convingere. Nu spune ceva cu mai multe înţelesuri.

— N-o să-i spun nimic lui Margot. O să rămână între noi doi. Promit. În regulă?

— În regulă, spun eu. Apoi se lasă liniştea şi niciunul dintre noi nu mai spune nimic; se aude doar aerul condiţionat suflând din gurile de

ventilaţie. Mi se face greaţă când mă gândesc cum o să-i spun lui tati. Poate că ar trebui să-i dau vestea cu lacrimi în ochi, ca să-i fie milă de mine. Sau aş putea să-i spun ceva de genul: *Am nişte veşti bune şi nişte veşti proaste. Veştile bune sunt că eu sunt bine, nu am nicio zgârietură. Veştile proaste sunt că maşina e distrusă. Poate* distrusă *nu e cuvântul potrivit.*

Mintea mea e preocupată de alegerea cuvântului potrivit, când Josh spune:

— Dacă eu şi Margot ne-am despărţit înseamnă că nici tu n-o să mai vorbeşti cu mine?

Josh are un ton amar şi glumeţ, sau de parcă glumeşte cu amărăciune, dacă e posibilă combinaţia asta. Mă uit surprinsă spre el.

— Nu fi prost. Normal că o să vorbesc în continuare cu tine. Doar că nu în public.

Ăsta e rolul pe care îl joc când sunt cu el. Rolul surorii mai mici şi obraznice. Ca şi cum aş fi de vârsta lui Kitty. Ca şi cum n-ar fi doar un an diferenţă între mine şi el… Josh nu schiţează niciun zâmbet, doar arată posomorât, aşa că îmi ciocnesc fruntea de-a lui.

— A fost o glumă, nătângule.

— Ţi-a spus că voia să facă asta? Adică ăsta a fost mereu planul ei?

Când vede că ezit, spune:

— Haide, ştiu că ţie îţi spune totul.

— Nu chiar. Nu de data asta, oricum. Sincer, Josh. Nu am ştiut nimic despre asta. Jur.

Îmi încrucişez degetele. Josh absoarbe informaţia. Spune, muşcându-şi buza:

— Poate o să se răzgândească. E posibil, nu?

Nu ştiu dacă e mai lipsit de inimă să spun *da* sau *nu,* pentru că el o să fie rănit indiferent de ce spun. Pentru că, deşi sunt 99,9999% sigură că ea o să se împace cu el, tot există o mică şansă să n-o facă şi nu vreau să-i dau speranţe degeaba. Aşa că nu spun nimic.

El înghite în sec, cu mărul lui Adam săltându-i în sus şi-n jos.

— Nu, ai dreptate. Când Margot ia o decizie, nu se mai gândeşte a doua oară.

Te rog nu plânge, te rog, te rog.

Îmi odihnesc o mână pe umerii lui şi-i spun:

— Nu se ştie niciodată, Joshy.

Josh se uită drept înainte. O veveriţă ţâşneşte în stejarul cel mare din curte. În sus şi-n jos, şi din nou în sus. Privim amândoi.

— La ce oră aterizează?

— Mai are câteva ore bune.

— Se… întoarce acasă de Ziua Recunoştinţei?

— Nu. Nu au vacanţă de Ziua Recunoştinţei. E în Scoţia, Josh! Ei nu sărbătoresc aceleaşi lucruri ca americanii, ştii!

Iar glumesc, dar nu cu toată inima.

— Aşa e, spune el.

— Totuşi, o să ajungă acasă de Crăciun, îi spun eu şi oftăm amândoi.

— Pot să-mi mai petrec timpul cu voi? mă întreabă Josh.

— Cu mine şi cu Kitty.

— Şi cu tatăl vostru.

— Nu plecăm nicăieri, îl asigur eu.

Josh pare uşurat.

— Bine. N-aş suporta să vă pierd şi pe voi.

Când îl aud spunând-o, inima mea uită să mai bată pentru o secundă, eu uit să mai respir şi, pentru o clipă, simt că mă ia cu ameţeală. Apoi, la fel de repede cum a apărut, starea asta, agitaţia ciudată din pieptul meu, dispare şi apare maşina de tractare.

Când oprim în parcarea de acasă, el spune:

— Vrei să fiu acolo când îi spui tatălui tău?

Mă înseninez, apoi îmi aduc aminte că Margot a spus că eu sunt la conducere acum. Sunt destul de sigură că a fi la conducere înseamnă şi să fii responsabilă de propriile greşeli.

9

Tati nu se înfurie, până la urmă. Îi ţin acel discurs cu veştile bune şi cele proaste, iar el doar oftează şi spune:

— Cât timp eşti tu în regulă…

Maşina are nevoie de o piesă specială care trebuie trimisă din Indiana sau Idaho, nu mai ţin minte exact, între timp, eu trebuie fie să împart maşina cu tati, fie să mă duc la şcoală cu autobuzul, fie să-l rog pe Josh să mă ducă, idee care mi-a venit încă de la început.

Mai târziu, seara, sună Margot. Eu şi Kitty ne uităm la televizor, aşa că ţip după tata să vină repede. Stăm pe canapea şi trecem telefonul de la unul la altul, ca să vorbim pe rând cu ea.

— Margot, ghici ce s-a întâmplat azi! ţipă Kitty.

Îmi clatin capul frenetic spre ea. *Nu-i spune despre maşină,* mimez eu, avertizând-o din ochi.

— Lara Jean a… — Kitty lasă o pauză chinuitoare – avut o ceartă urâtă cu tati. Da, a fost rea cu mine şi tati i-a spus să se poarte frumos, şi s-au certat.

Îi smulg telefonul din mână.

— Nu ne-am certat, Gogo. Kitty doar încearcă să mă enerveze.

— Ce-aţi avut la cină? Ai gătit puiul pe care l-am dezgheţat ieri-seară? întreabă Margot.

Vocea ei sună atât de departe. Dau volumul mai tare la telefon.

— Da, dar nu te mai gândi la asta. Te-ai instalat? Cum e colega ta de cameră?

— E de treabă. E din Londra şi are un accent foarte elegant. O cheamă Penelope St. George-Dixon.

— Doamne, până şi numele ei sună elegant, spun eu. Camera cum e?

— Camera e cam la fel ca dormitoarele de la Universitatea din Virginia, doar că mai veche.

— Cât e ora la voi?

— E aproape miezul nopţii. Noi suntem cu cinci ore înainte, ţii minte?

Noi suntem cu cinci ore înainte, de parcă deja consideră Scoţia casa ei, şi e plecată abia de o zi, nici măcar!

— Ne e deja dor de tine, îi spun.

— Şi mie de voi.

După cină, îi dau un mesaj lui Chris să văd dacă vrea să treacă pe la noi, dar nu răspunde. Probabil a ieşit cu unul dintre tipii cu care vrea

să se cupleze. Ceea ce e OK. Ar trebui să mai lucrez la albumul meu cu amintiri.

Speram să fi terminat cu albumul de amintiri al lui Margot înainte ca ea să plece la facultate, dar oricine a mai făcut asta vreodată ştie că Roma n-a fost clădită într-o zi. Poţi petrece un an sau mai mult lucrând la un astfel de album.

Pun muzica trupei de fete Motown, iar materialele sunt întinse în jurul meu, într-un semicerc. Perforatorul în formă de inimă, pagini şi pagini de album, poze pe care le-am decupat din reviste, lipiciul, suportul de panglici colorate cu panglicile mele Washi în toate culorile. Suvenire ca afişul din ziua când am văzut *Wicked* la New York, chitanţe, poze. Funde, nasturi, abţibilduri, brelocuri. Un album bun de amintiri are consistentă. E gros, plin până la refuz şi nu se închide de tot.

Lucrez la o pagină despre Josh-şi-Margot. Nu-mi pasă ce spune Margot. Se vor împăca, ştiu asta. Şi chiar dacă n-o vor face, nu imediat, Margot nu-l poate şterge din trecutul ei. A fost o parte atât de importantă din ultimul ei an de liceu. Şi, până la urmă, din viaţa ei. Singurul compromis pe care sunt dispusă să-l fac e să nu folosesc panglica Washi cu inimi pe pagina asta, ci să o lipesc pe cea obişnuită, în carouri. Când pun însă panglica în carouri lângă poze, văd că nu se potrivesc prea bine culorile.

Aşa că o dau deoparte şi o folosesc pe cea cu inimi. Apoi, legănându-mă pe ritmul muzicii, îmi folosesc şablonul în formă de inimă ca să decupez o poză cu ei doi la bal. Lui Margot o să-i placă la nebunie.

Lipesc cu atenţie o petală uscată de trandafir, dintr-un boboc prins de o rochie de-a lui Margot, când tata bate la uşă.

— Ce faci în seara asta? mă întreabă el.

— Asta, spun eu, lipind altă petală. Dacă trag tare, o să fie gata până la Crăciun.

— Aha.

Tata nu se mişcă. Doar stă în pragul uşii, privindu-mă cum lucrez.

— Eh, eu mă duc să mă uit la documentarul ăla nou cu Ken Burns, care începe acum. Dacă vrei să vii şi tu…

— Poate, spun eu doar ca să fiu drăguţă. Ar fi prea complicat să-mi aduc toate materialele la parter şi să mă instalez iar. Am un ritm bun în momentul ăsta.

— De ce nu începi fără mine?

— OK. Te las să-ţi vezi de treabă atunci, zice tati coborând târşâit scările.

Îmi ia aproape toată seara, dar termin pagina cu Margot şi Josh, şi iese chiar foarte bine. Următoarea e o pagină a surorilor. La pagina asta folosesc pentru fundal hârtie cu model de flori şi lipesc o poză

veche cu noi trei. Mami a făcut-o. Stăm dinaintea stejarului din faţa casei noastre, îmbrăcate în hainele de biserică. Toate purtăm rochii albe şi avem fundiţe roz identice în păr. Cea mai bună parte legată de poza asta e că eu şi Margot zâmbim dulce, în timp ce Kitty se scobeşte în nas.

Mă umflă râsul. Kitty o să aibă o criză când va vedea pagina asta. Abia aştept.

10

Margot spune despre clasa a unsprezecea că e cel mai important an, cel mai aglomerat an, un an atât de decisiv, încât tot restul vieţii depinde de el. Deci cred că ar trebui să bag mare cu lecturile de plăcere până săptămâna următoare, când începe oficial şcoala şi, implicit, clasa a unsprezecea. Stau pe treptele din faţa casei citind un foarte romantic roman britanic de spionaj din anii 1980, pe care l-am luat cu şaptezeci şi cinci de cenţi la reducerile de la Prietenii Librăriei.

Tocmai ajung la cea mai bună parte (Cressida trebuie să-l seducă pe Nigel pentru a căpăta acces la codurile de spionaj) când Josh iese din casa lui ca să-şi verifice corespondenţa. Mă vede, la rândul lui; îşi ridică mâna de parcă ar avea de gând să mă salute de acolo şi să nu mai vină la mine, dar până la urmă o face.

— Hei, ce pijama drăguţă ai, spune el în timp ce străbate aleea din faţa garajului.

Chestia de pe mine e de un bleu pal, cu imprimeuri cu floarea-soarelui şi se leagă după gât. Am luat-o de la un magazin vintage, cu reducere de 75%. Şi nu e o pijama.

— E o salopetă de vară, îi spun întorcându-mă la carte.

Încerc discret să ascund coperta cu mâna. Ultimul lucru de care am nevoie e să râdă Josh de mine pentru că citesc o carte de duzină, când eu doar încerc să mă bucur de o după-amiază relaxată.

Pot să-l simt cum se uită la mine, aşteptând cu braţele încrucişate. Îmi ridic privirea.

— Ce e?

— Vrei să mergem la un film în seara asta, la Bess? Rulează ceva de la Pixar. Putem s-o luăm şi pe Kitty.

— Normal, dă-mi un mesaj când vrei să pornim spre cinema, spun eu întorcând pagina cărţii. Nigel îi desface Cressidei nasturii de la bluză, iar ea se întreabă dacă somniferul pe care l-a strecurat în merlotul lui o să-şi facă efectul, dar în acelaşi timp speră că asta nu se va întâmpla prea repede, pentru că Nigel sărută surprinzător de bine.

Josh se apleacă spre mine şi încearcă să se uite mai bine la carte. Îi îndepărtez mâna cu o palmă, dar nu înainte de a-l auzi citind cu voce tare:

— Bătăile inimii Cressidei se înteţiră în timp ce Nigel îşi mişca mâna pe coapsa ei acoperită de dresul subţire.

Josh izbucneşte în râs.

— Ce naiba citeşti aici?

Îmi ard obrajii.

— Hai, taci odată.

Josh se retrage, chicotind.

— O să te las cu Cressida şi Noel, atunci.

— Ca să ştii şi tu, e Nigel, strig eu spre el, deşi s-a întors deja cu spatele.

Kitty e foarte entuziasmată că ieşim cu Josh. Amândouă dăm din cap aprobator când Josh îi cere fetei de la standul cu mâncare să pună untul pe floricele în straturi (la fund, în mijloc şi deasupra). Kitty stă pe scaunul dintre noi, iar partea amuzantă e că râde atât de tare, încât îşi loveşte picioarele unul de celălalt în aer. E atât de uşoară, că scaunul tot dă să se plieze la loc, iar eu râd cu Josh pe deasupra capului ei.

Mereu când mergeam la film cu Josh şi Margot, Margot era cea care stătea pe scaunul din mijloc. O făcea ca să ne poată şopti la ureche amândurora. Nu a vrut niciodată să mă simt pe dinafară pentru că ea avea prieten şi eu nu. Era atât de atentă la asta, încât m-am şi îngrijorat, la început, că ar fi simţit ceva din sentimentele pe care eu le nutrisem cândva. Dar ea nu e cineva care să ascundă sau să înfrumuseţeze adevărul. E pur şi simplu o soră mai mare foarte bună. Cea mai bună.

Mă rog, erau şi momente când mă simţeam pe dinafară. Nimic legat de romantism, ci de prietenie. Mereu am fost prietenă cu Josh.

Dar în momentele când o lua în braţe pe Margot la coada pentru floricele, sau când vorbeau în şoaptă în maşină, iar eu stăteam ca un copil pe bancheta din spate, un copil care nici măcar nu putea să audă ce vorbesc adulţii, mă simţeam puţin invizibilă. M-au făcut să-mi doresc să am şi eu cui să-i şoptesc pe bancheta din spate.

Mă simt ciudat să fiu eu cea care stă pe scaunul din faţă. Priveliştea nu e prea diferită de cea pe care o aveam în spate. De fapt, totul pare bine şi normal, şi neschimbat, ceea ce e o alinare.

Mai târziu, seara, mă sună Chris, exact când îmi făceam pedichiura cu diferite nuanţe de roz. E aşa mult zgomot pe fundal, că trebuie să strige:

— Ia ghici!

— Ce e? Abia te aud!

Mă dau pe degetul mic cu o ojă de culoarea punciului de fructe, numită *Dă-mă gata.*

— Stai un pic.

Îmi dau seama că s-a retras în altă cameră pentru că brusc e mai multă linişte.

— Acum mă auzi?

— Da, mult mai bine.

— Ghici cine s-a despărţit.

Am trecut la un roz mai închis, care arată ca guma de mestecat Hubba-Bubba, dar cu un strop de roşu în plus.

— Cine?

— Gen şi Kavinsky! Ea i-a dat papucii.

Fac ochii mari.

— Nu pot să cred! De ce?

— Am auzit că a cunoscut un tip de la Universitatea din Virginia cât a lucrat ca animatoare. Îţi garantez că l-a înşelat toată vara pe Kavinsky.

Aud pe cineva strigând-o pe nume pe Chris iar ea spunându-mi:

— Trebuie să plec. Mi-a venit rândul la *bocce*[9].

Apoi Chris închide, fără să mai adauge nimic, pentru că ăsta e stilul ei.

De fapt, am cunoscut-o pe Chris prin Genevieve. Sunt verişoare; mamele lor sunt surori. Chris mai venea pe la mine pe-acasă când eram mici, dar nici măcar atunci nu se înţelegea cu Gen. Se certau pe a cui Bărbie să-l aibă pe Ken, pentru că era doar un singur Ken. Eu nici nu încercam să mă lupt pentru Ken, deşi era, practic, al meu. Mă rog, al lui Margot. La şcoală, unii nici măcar nu ştiu că Gen şi Chris sunt verişoare. Nu seamănă, dar chiar deloc: Gen e micuţă de statură, cu braţe puternice şi păr blond-deschis, de culoarea margarinei. Iar Chris e blondă, dar blondă platinată, e mai înaltă şi are umeri laţi, de înotătoare. Oricum, e şi ceva asemănător la ele.

Chris a fost destul de rebelă când eram boboace. Mergea la toate petrecerile, se îmbăta, se cupla cu băieţi mai mari. În anul ăla, un tip dintr-a unşpea, din echipa de *lacrosse,* le-a spus tuturor că a făcut sex cu Chris în vestiarul băieţilor, şi nici măcar nu era adevărat. Genevieve l-a pus pe Peter să-l ameninţe cu bătaia dacă nu le spunea tuturor adevărul. Am crezut că Genevieve a făcut un lucru drăguţ pentru Chris, dar Chris o ţinea una şi bună că Gen a făcut-o doar ca să nu spună lumea că e rudă cu o curvă. După asta, Chris n-a prea mai ieşit pe afară şi şi-a văzut de treburile ei cu cei de la o altă şcoală.

Totuşi, are şi acum aceeaşi reputaţie de pe vremea când era boboacă. Se preface că nu i-ar păsa, dar ştiu că-i pasă, măcar puţin.

11

Duminica, tati face lasagna. O face după propria reţetă, aşa că pune sos mexican de fasole neagră, ca să arate mai interesant; sună scârbos, dar chiar nu observi boabele. Josh vine şi el la noi, prin urmare tati are trei ajutoare, chestie pe care o adoră. La cină, când vine vorba de Margot, mă uit spre Josh şi observ cât de rigid devine, şi chiar îmi pare rău pentru el. Şi Kitty trebuie să fi observat, pentru că schimbă subiectul şi vorbeşte despre desert, care constă în nişte fursecuri cu unt de arahide pe care le-am copt ceva mai devreme, în cursul după-amiezii.

Pentru că tati a fost cel care a gătit, noi, fetele, răspundem de bucătărie. El foloseşte toate vasele când face lasagna, aşa că e cea mai grea curăţenie, dar merită.

Apoi, ne relaxăm toţi trei în camera cu televizorul. E duminică seara, dar nu prea pare, pentru că mâine este Ziua Muncii, şi mai avem doar o singură zi până începe şcoala. Kitty lucrează la colajul ei cu câini, *quelle surprise*!

— Ce rasă de câine vrei cel mai mult să primeşti? o întreabă Josh.

Kitty îi răspunde cu viteza luminii:

— Un akita.

— Băiat sau fată?

Răspunsul ei vine din nou foarte prompt:

— Băiat.

— Ce nume o să-i pui?

Kitty ezită, şi ştiu de ce. Mă rostogolesc şi o gâdil în talpa goală.

— Ştiu ce nume o să-i pui, îi spun eu cântat.

— Taci, Lara Jean! strigă ea strident.

Josh îşi îndreaptă întreaga atenţie spre noi.

— Hai, spune-ne, o imploră Josh.

Mă uit spre Kitty şi ea îmi aruncă o privire ucigătoare, de parcă ar avea lasere în loc de ochi.

— Nu mai contează, spun eu cuprinsă, brusc, de un fel de nelinişte.

Poate că o fi Kitty mezina familiei, dar sigur nu e cineva de care să-ţi baţi joc. Apoi, Josh mă trage de părul prins în coadă de cal şi spune:

— Hai, Lara Jean! Nu ne lăsa în suspans.

Mă proptesc în coate şi Kitty încearcă să-mi acopere gura cu mâna.

— Vine de la un băiat pe care-l place, spun eu chicotind.

— Taci, Lara Jean, taci odată!

Kitty mă loveşte cu piciorul, iar când face asta, îşi rupe din greşeală

una dintre pozele cu câini. Lasă să-i scape un strigăt şi se pune în genunchi ca s-o examineze. Se înroşeşte la faţă, luptându-se din răsputeri să nu izbucnească în plâns. Mă simt ca ultima ticăloasă. Mă ridic şi încerc s-o îmbrăţişez ca să-i arăt că-mi pare rău, dar ea se răsuceşte, îndepărtându-se de mine, şi-mi trage una în picior atât de tare, încât scot un ţipăt de durere. Ridic poza şi încerc să o lipesc, dar Kitty mi-o smulge din mâini şi i-o dă lui Josh.

— Josh, repar-o, spune ea. Lara Jean a stricat-o de-a binelea.

— Doar te tachinam, Kitty, spun eu pe un ton jalnic. Nu aveam de gând să spun numele băiatului. Nu l-aş fi spus niciodată.

Ea mă ignoră, iar Josh netezeşte la loc hârtia cu un suport de pahare, apoi, cu concentrarea unui chirurg, lipeşte la loc cele două bucăţi de hârtie. Îşi şterge fruntea.

— Pff, cred că am reuşit.

Aplaud şi încerc să-i prind privirea lui Kitty, dar nu vrea să se uite la mine. Ştiu că o merit. Băiatul de care e îndrăgostită Kitty e chiar Josh.

Kitty şterpeleşte rapid colajul de la Josh şi spune pe un ton rigid:

— Mă duc sus să lucrez la el. Noapte bună, Josh.

— Somn uşor, Kitty, răspunde Josh.

— Somn uşor, Kitty, spun eu umil, dar ea deja fuge pe scări şi nu-mi răspunde.

Când auzim uşa de la dormitorul ei închizându-se, Josh se întoarce spre mine şi spune:

— Ai dat de necaz.

— Ştiu, zic eu.

Simt cum îmi urcă din stomac o senzaţie de greaţă. De ce am făcut asta? Chiar în timp ce o făceam, ştiam că e o greşeală. Margot nu mi-ar fi făcut aşa ceva niciodată. Nu aşa trebuie să le trateze surorile mai mari pe cele mai mici, mai ales când diferenţa de vârstă e atât de mare ca între mine şi Kitty.

— Cine e puştiul ăsta pe care îl place?

— Un băiat de la şcoală.

Josh oftează.

— Chiar crezi că e destul de mare ca să-i placă de un băiat? Mi se pare că e cam mică pentru toate astea.

— Am avut pasiuni dintr-astea şi la nouă ani, îi spun eu.

Încă mă gândesc la Kitty. Mă întreb ce pot să fac să nu mai fie supărată pe mine. Nu prea cred că prăjiturelele cu zahăr o vor face să uite, de data asta.

— Cine? mă întreabă Josh.

— Cine ce?

Poate dacă aş putea cumva să-l conving pe tati să-i ia un căţeluş…

— Cine a fost primul băiat de care ţi-a plăcut?

— Hmm. Primul de care mi-a plăcut *cu adevărat*?

Am avut destule pasiuni la grădiniţă şi în clasa întâi şi a doua, dar nu cred că se pun la socoteală.

— Adică primul care chiar a contat?

— Exact.

— Păi… cred că Peter Kavinsky.

Josh mai are puţin şi se îneacă.

— Kavinsky? Glumeşti, nu? E aşa uşor de citit, credeam că ţi-ar plăcea mai mult… nu ştiu, genul mai subtil. Peter Kavinsky e aşa un clişeu… E ca făcut pentru rolul clasicului tip *cool* din filmele despre viaţa de liceu.

Ridic din umeri.

— Tu ai întrebat.

— Uau, spune el clătinând din cap. Doar… uau.

— Era altfel pe atunci. Adică era tot Peter, dar parcă nu chiar aşa.

Când Josh se uită sceptic la mine, spun:

— Tu eşti băiat, n-ai cum să înţelegi despre ce vorbesc.

— Ai dreptate. Nu înţeleg!

— Hei, tu eşti cel care a fost îndrăgostit de doamna Rothschild!

Josh se înroşeşte.

— Era foarte drăguţă pe atunci.

— Da, da, îi arunc eu o privire cunoscătoare. Era foarte „drăguţă”.

Vecina noastră de vizavi, pe nume Rothschild, obişnuia să-şi tundă gazonul purtând doar nişte boxeri scurţi şi sutienul de la costumul de baie. Băieţii din cartier veneau în acele zile şi se jucau, ca din întâmplare, la Josh în curte.

— Oricum, doamna Rothschild nu a fost prima mea pasiune.

— Nu?

— Nu. Tu ai fost.

Îmi ia câteva secunde să procesez informaţia. Chiar şi atunci, tot ce reuşesc să spun e:

— Ce?

— La început, când m-am mutat aici, înainte să-ţi cunosc adevărata personalitate.

Îl lovesc în fluierul piciorului pentru ce a zis, iar el scoate un ţipăt scurt.

— Aveam doisprezece ani, iar tu unsprezece. Te-am lăsat să te plimbi cu trotineta mea, mai ştii? Trotineta aia era mândria şi fericirea mea. Mi-am strâns banii de la două aniversări ca să mi-o cumpăr. Şi te-am lăsat *pe tine* să te plimbi cu ea.

— Credeam că doar erai generos.

— Ai căzut cu ea şi îi rămăsese o zgârietură mare pe o parte, continuă el. Ţii minte?

— Da, ţin minte că ai plâns.

— Nu am *plâns*. Am fost supărat, şi pe bună dreptate. Iar acela a fost sfârşitul micii mele pasiuni.

Josh se ridică şi mergem împreună spre holul de la intrare.

Înainte să deschidă uşa din faţă, el se întoarce către mine şi spune:

— Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă nu erai tu pe-aici după ce… m-a părăsit Margot.

Culoarea obrajilor i se transformă în roz, exact dedesubtul pistruilor lui atât de drăguţi.

— Tu mă ţii pe linia de plutire, Lara Jean.

Josh mă priveşte şi, brusc, mă copleşeşte totul, fiecare amintire, fiecare moment pe care l-am trăit împreună.

Apoi el mă îmbrăţişează scurt şi strâns, şi dispare în noapte.

Stau acolo, în dreptul uşii deschise, şi un gând îmi trece prin minte atât de repede, atât de neaşteptat. Un gând pe care nu mă pot abţine să nu-l gândesc: *Dacă ai fi fost al meu, nu m-aş fi despărţit de tine nici într-un milion de ani.*

12

Iată cum l-am cunoscut pe Josh. Dădeam o petrecere pe gazonul din spatele casei, pentru ursuleţii noştri de pluş, şi aveam ceai şi brioşe adevărate. Trebuia să dăm petrecerea în curtea din spate, ca să nu ne vadă nimeni. Eu aveam unsprezece ani, eram prea mare pentru asta, iar Margot avea treisprezece, era mult, mult prea mare pentru aşa ceva. Eu fusesem cu ideea, după ce citisem despre asta într-o carte. Datorită lui Kitty, puteam să mă prefac că totul era pentru ea şi s-o conving pe Margot să se joace cu noi. Mami murise cu un an în urmă, şi de atunci Margot nu refuzase mai nimic dacă era pentru Kitty.

Aveam totul împrăştiat pe păturica lui Margot de când era bebeluş, cea albastră şi scămoşată, imprimată cu veveriţe. Am întins un serviciu ciobit de ceai, dintre cele ale lui Margot, minibrioşe cu afine şi granule de zahăr, pe care le cumpărase tata de la magazin, convins de mine, şi câte un ursuleţ de pluş pentru fiecare. Purtam toate pălării, fiindcă aşa insistasem eu. Am ţinut-o una şi bună că „trebuie să porţi pălărie la o petrecere cu ceai”, şi nu m-am oprit până ce nu şi-a pus-o şi Margot pe a ei. Ea a purtat pălăria de grădinărit din paie a lui mami, Kitty purta un cozoroc de tenis, iar eu decorasem o veche căciulă de blană a bunicii, prinzându-i în vârf câteva floricele artificiale.

Turnam ceaiul călduţ din termos în ceşti când Josh s-a căţărat pe gard ca să ne privească. Cu o lună în urmă, ne uitam din camera de joacă de la etaj cum se muta aici familia lui Josh. Speram să fie fete, dar apoi am văzut muncitorii descărcând din camion o bicicletă de băiat şi ne-am întors la joaca noastră.

Josh s-a aşezat pe gard, fără să scoată o vorbă, iar Margot a încremenit, stânjenită; s-a înroşit în obraji, dar şi-a păstrat pălăria pe cap. Kitty a fost cea care l-a strigat.

— Hei, tu, a zis ea.

— Hei, a spus el.

Avea părul lăţos şi şi-l tot dădea din ochi. Purta un tricou roşu, găurit la umăr.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Kitty.

— Josh.

— Ar trebui să te joci cu noi, Josh, i-a poruncit Kitty.

Aşa că a făcut-o.

Nu ştiam, pe atunci, cât de important va deveni acest băiat pentru mine şi pentru oamenii pe care îi iubesc cel mai mult. Dar chiar şi

dacă aş fi ştiut, ce altceva aş fi putut să fac? Eu nu aş fi fost niciodată cu el. Nu aveam cum.

13

Credeam că am trecut peste povestea asta.

Când mi-am scris scrisoarea, când mi-am luat rămas-bun, am vorbit serios, jur că aşa am făcut. Nici nu a fost chiar atât de greu. Cel puţin, atunci când m-am gândit la cât de mult îl plăcea Margot, la cât de mult îi păsa de el. Cum aş fi putut s-o invidiez pe Margot pentru prima ei iubire? Margot, care a sacrificat atât de multe pentru noi toţi. Mereu, absolut mereu ne-a pus pe mine şi pe Kitty înaintea ei. Renunţarea la Josh a fost felul meu de-a o pune pe Margot pe primul loc.

Dar acum, stând singură în sufragerie, cu sora mea la mii de kilometri distanţă şi cu Josh vizavi, tot ce pot să gândesc e: *Josh Sanderson, eu te-am plăcut prima. Aveam toate drepturile să fii al meu. Dacă aş fi fost eu aleasa, te-aş fi băgat în valiză şi te-aş fi luat cu mine, sau, ştii ceva, chiar aş fi rămas aici. Nu te-aş fi părăsit niciodată. Pentru nimic în lume, nici într-un milion de ani.*

A avea genul ăsta de gânduri, a încerca genul ăsta de sentimente sunt mai mult decât lipsă de loialitate. Ştiu asta. E de-a dreptul trădare. O trădare care mă face să simt că am sufletul întinat. Margot a plecat de mai puţin de o săptămână, şi uită-te la mine cât de repede am săpat-o. Cât de repede am râvnit la ce-i al ei. Sunt o trădătoare de cea mai joasă speţă fiindcă-mi trădez propria soră, şi nu există trădare mai mare ca asta. Şi acum, ce urmează? Ce-ar trebui să fac cu toate sentimentele astea?

Cred că există un singur lucru pe care *pot* să îl fac. Voi scrie o altă scrisoare. Un post-scriptum, lung de atâtea pagini câte trebuie scrise ca să şterg toate sentimentele care-mi vor fi rămas pentru el. O să închei cu toată povestea asta, odată pentru totdeauna.

Mă duc în camera mea şi îmi iau stiloul special, cel cu cerneala neagră şi vâscoasă ca un tuş. Îmi scot hârtia groasă de scris, şi încep.

P.S. Încă te iubesc.

Încă te iubesc; şi e intr-adevăr o problemă enormă pentru mine, şi mai e şi o surpriză enormă. Jur că nu am ştiut. În tot acest timp, am crezut că am trecut peste. Cum aş fi putut să n-o fac, dacă Margot e cea pe care o iubeşti? Mereu a fost Margot…

Când termin, îmi pun scrisoarea în jurnal, în loc s-o pun în cutia de pălării. Am o senzaţie că nu e chiar *gata-gata,* că încă mai sunt multe

de spus, doar că încă nu m-am gândit la ele.

14

Kitty e încă supărată pe mine. În urma revelaţiei legate de Josh, uitasem cu totul de Kitty. Mă ignoră toată dimineaţa, iar când o întreb dacă vrea s-o duc la magazin ca să-şi ia rechizite, izbucneşte:

— Cu ce maşină? Pe a lui Margot ai stricat-o!

Au!

— Voiam să o iau pe a lui tati, când se întoarce de la Home Depot.

Mă îndepărtez de ea, lăsând destulă distanţă cât să nu mă poată lovi cu mâinile sau cu picioarele.

— Nu-i nevoie să fii obraznică, Katherine.

Kitty scoate un mârâit, dar reacţia ei e exact ceea ce-mi doream. Nu suport când e tăcută şi supărată. Apoi însă se smuceşte şi se întoarce cu spatele, spunând:

— Nu vorbesc cu tine. Ştii ce-ai făcut, nu mai încerca să-mi intri în voie.

O urmăresc peste tot şi încerc să o provoc să mai vorbească, dar în zadar. M-a concediat. Aşa că renunţ şi mă întorc în camera mea şi pun coloana sonoră din *Mermaids.* Îmi organizez pe pat ţinutele pentru prima săptămână de şcoală, când primesc un mesaj de la Josh. Mă trec fiori pe şira spinării când îi văd numele pe ecranul telefonului meu, dar îmi reamintesc mie însămi, cu asprime, de propriul jurământ. *Încă este al lui Margot, nu al tău.* Nu contează că s-au despărţit. A fost mai întâi al ei, ceea ce înseamnă că mereu va fi al ei.

Vrei să mergem la o plimbare cu bicicleta pe pista aia de lângă parc?

Mersul cu bicicleta e o activitate tipică pentru Margot. Ea adoră să facă excursii şi drumeţii şi să meargă pe bicicletă. Eu nu. Şi Josh ştie asta. Nici nu mai am o bicicletă a mea, iar a lui Margot e prea mare pentru mine. A lui Kitty e mai apropiată de mărimea mea.

Îi scriu că nu pot; trebuie să-l ajut pe tata cu treburile casei. Nu e chiar o minciună. Tata m-a rugat să-l ajut să replanteze în ghivece câteva dintre florile lui. Iar eu i-am spus că, dacă mă obligă şi dacă nu am de spus niciun cuvânt în privinţa asta, atunci sigur că da.

La ce are nevoie de ajutor?

Ce să spun? Trebuie să fiu atentă la scuze; Josh poate să se uite

foarte uşor pe fereastră şi să vadă dacă sunt sau nu acasă. Îi răspund vag: *Doar nişte treburi mărunte prin casă.* La cum îl cunosc pe Josh, ar apărea cu o lopată, cu o greblă sau cu orice unealtă de care ar fi nevoie pentru treaba respectivă. Apoi ar rămâne la cină, pentru că el mereu rămâne la cină.

Spunea că îl ţin pe linia de plutire. Eu, Lara Jean. Vreau să fiu acea persoană pentru el, vreau să fiu cea care îl ajută în momentele dificile. Vreau să fiu cea care are grijă să nu se lase împresurat de întuneric, până la întoarcerea lui Margot. Dar e greu. Mai greu decât am crezut.

15

Mă trezesc fericită că e prima zi de şcoală. Mereu mi-a plăcut mai mult prima zi de şcoală decât ultima. Primele zile sunt cele mai bune pentru că sunt noi începuturi.

Cât timp tati şi Kitty sunt încă sus şi se spală, eu fac clătite din grâu integral, cu banane feliate, preferatele lui Kitty. Micul dejun din prima zi de şcoală a fost mereu ceva important când era şi mama, apoi Margot a preluat responsabilitatea asta, iar acum bănuiesc că e rândul meu. Clătitele sunt puţin cam îndesate, nu-s chiar aşa uşoare şi pufoase ca ale lui Margot. Şi cafeaua… păi, cafeaua trebuie să fie maro-deschis ca ciocolata caldă? Când coboară şi tati, spune pe un ton vesel:

— Simt miros de cafea!

Apoi bea din ea şi îmi face un semn aprobator cu mâna, dar observ că nu mai soarbe şi a doua gură. Bănuiesc că sunt mai bună ca brutar decât ca bucătar.

— Arăţi ca o fată de la fermă, spune Kitty cu o urmă de răutate, şi îmi dau seama că încă mai e măcar un pic supărată pe mine.

— Mulţumesc, spun eu.

Port o salopetă decolorată, de vară, şi un tricou larg la gât, cu model floral. Costumaţia asta aduce puţin cu o versiune feminină a hainelor de fermier, dar într-un mod drăguţ, după mine. Margot şi-a lăsat acasă cizmele ei înalte, maro cu şireturi, care sunt doar cu jumătate de număr mai mari decât ce port eu. Cu şosete groase, îmi vin perfect.

— Îmi împleteşti părul pe o parte? o întreb pe Kitty.

— Nu meriţi să-ţi fac o coadă împletită, spune ea, lingându-şi furculiţa. În plus, o coadă împletită ar fi deja prea mult.

Kitty are doar nouă ani, dar are un dezvoltat simţ al modei.

— De acord, spune tata fără să-şi ridice ochii din ziar.

Îmi pun farfuria în chiuvetă, apoi aşez pachetul cu mâncare al lui Kitty lângă farfuria ei. Conţine toate lucrurile ei preferate: un sendviş cu brânză Brie, chipsuri cu aromă de *barbecue,* fursecuri-curcubeu, sortimentul corect de suc de mere.

— Să ai o primă zi grozavă, îmi ciripeşte tata.

Îşi întoarce obrazul aşteptând, iar eu mă aplec şi îl pup. Încerc asta şi cu Kitty, dar ea îşi întoarce obrazul în partea cealaltă.

— Ţi-am luat sucul tău de mere preferat şi marca ta preferată de Brie, îi spun eu rugătoare. Chiar nu vreau să începem anul cu stângul.

— Mulţumesc, pufneşte ea.

Înainte să mă poată opri, îmi arunc braţele în jurul ei şi o strâng atât de tare, încât o aud scheunând. Apoi îmi iau noua mea geantă cu model floral pentru reînceperea şcolii şi mă îndrept spre uşa din faţă. Este o nouă zi, un nou an. Am senzaţia că va fi unul bun.

Josh e deja în maşină, iar eu fug până acolo, deschid portiera şi mă strecor înăuntru.

— Ai ajuns la timp, spune Josh.

Îşi ridică mâna ca să batem palma, iar când ni le lovim, se aude un pocnet satisfăcător.

— Asta a fost una bună, spune el.

— Măcar de nota opt, îl aprob.

Trecem ca glonţul pe lângă piscină, emblema cartierului nostru, apoi pe lângă Wendy's.

— Te-a iertat Kitty pentru chestia de aseară?

— Nu chiar, dar să sperăm că o va face în curând.

— Nimeni în afară de Kitty nu poate purta cuiva pică atâta vreme, spune Josh, iar eu îl aprob din toată inima.

N-aş putea niciodată să rămân mult timp supărată pe cineva, dar Kitty îşi păstrează ranchiuna intactă, de parcă de asta ar depinde viaţa ei.

— I-am făcut un pachet bun pentru prima zi de şcoală, aşa că asta o să ajute, spun eu.

— Eşti o bună soră mai mare.

— La fel de bună ca Margot? spun eu cântat.

— Nimeni nu e la fel de bun ca Margot, spunem amândoi în cor.

16

Şcoala a început în mod oficial şi şi-a regăsit propriul ritm. Primele câteva zile de şcoală sunt întotdeauna zile lipsite de griji, când ţi se dau cărţile şi orarele şi îţi alegi locul şi colegul de bancă.

Acum e momentul când începe cu adevărat şcoala.

La ora de sport, antrenorul White ne-a dat drumul afară ca să ne bucurăm de vremea caldă, cât încă o mai avem. Eu şi Chris ne plimbăm pe pista de alergare. Chris îmi povesteşte despre o petrecere la care a fost în weekendul cu Ziua Muncii.

— Aproape că m-am luat la bătaie cu o ţipă care o ţinea una şi bună că am extensii. Nu e vina mea că am un păr fantastic.

Când ajungem la colţul pistei pentru a începe a treia tură, îl surprind pe Peter Kavinsky uitându-se la mine. La început am crezut că mi se pare – de ce să se fi holbat în direcţia mea? —, dar e deja a treia oară. Joacă *frisbee* cu nişte ţipi. Când trecem de ei, Peter vine până la noi şi spune:

— Pot să vorbesc puţin cu tine?

Eu şi Chris ne uităm una la alta.

— Cu ea sau cu mine? întreabă ea.

— Cu Lara Jean.

Chris mă cuprinde protector cu mâna pe după umeri.

— Dă-i bătaie. Te ascultăm.

Peter îşi dă ochii peste cap.

— Vreau să discut cu ea între patru ochi.

— În regulă, izbucneşte ea şi o porneşte înainte.

Se uită peste umăr spre mine, cu ochii măriţi, ca un fel de *Ce se întâmplă?* Eu ridic din umeri, transmiţându-i un *Nu am nicio idee!*

Peter îmi spune, cu o voce joasă şi liniştită:

— Ca să ştii, nu am BTS{10}.

Ce Dumnezeu? Mă holbez la el cu gura căscată.

— Nu am spus niciodată că ai avea aşa ceva!

Vocea lui e tot joasă, dar realmente furioasă:

— Şi nici nu iau de fiecare dată ultima bucată de pizza.

— Despre ce vorbeşti?

— Asta ai spus. În scrisoarea ta. Cum că sunt un tip egoist care umblă toată ziua după fete şi le dă BTS. Ţii minte?

— Ce scrisoare? Nu ţi-am scris niciodată vreo scrisoare!

Ia stai. Ba da, am făcut-o. I-am scris o scrisoare, cam acum un milion de ani. Dar aceea nu e scrisoarea despre care vorbeşte. Nu

poate fi.

— Ba da. Ai făcut-o. Îmi era adresată mie, de la tine.

O, Doamne. Nu. Nu. Nu-i adevărat ce se întâmplă.

Asta nu e realitatea. Visez. Sunt în camera mea şi visez, şi Peter Kavinsky e în visul meu, uitându-se ameninţător la mine. Închid ochii. Visez? Momentul acesta e real?

— Lara Jean?

Deschid ochii. Nu visez şi totul este real. E un coşmar adevărat. Peter Kavinsky îmi ţine scrisoarea în palmă. E scrisul meu, plicul meu, toate sunt ale mele.

— Cum… cum ai făcut rost de asta?

— A venit ieri în cutia poştală, oftează Peter.

Apoi continuă, ursuz:

— Ascultă, nu e mare chestie; sper doar că nu umbli să spui la toată lumea că…

— A venit prin poştă? La tine acasă?

— Mda.

Simt că o să leşin. Chiar simt că o să leşin. Mă rog să leşin în momentul ăsta pentru că, dacă leşin, nu voi mai fi aici, în această clipă. Ar fi ca în filme, când o fată îşi pierde cunoştinţa din cauza ororii generale, iar lupta se petrece cât timp ea e adormită, apoi ea se trezeşte într-un pat de spital cu o vânătaie sau două, dar fără să fi asistat la toate acele chestii neplăcute. Aş vrea ca viaţa mea să fie aşa, nu ca acum.

Pot simţi cum încep să transpir. Îi spun, cu iuţeală:

— Ar trebui să ştii că am scris acea scrisoare acum mult, mult timp.

— OK.

— Adică… cu ani în urmă. Cu ani şi ani în urmă. Nici nu mai ţin minte ce am spus.

De aproape, faţa ta nu era atât chipeşă, cât frumoasă.

— Serios, scrisoarea aia e din şcoala generală. Nici nu ştiu cine ar fi putut s-o trimită. Pot să o văd?

Mă întind după scrisoare, încercând să rămân calmă, să nu par disperată. Doar liniştită şi indiferentă. El ezită, apoi adoptă un rânjet perfect, tipic pentru el.

— Neaa, vreau să o păstrez. Nu am mai primit niciodată o scrisoare ca asta.

Fac un salt înainte şi i-o smulg din mână, iute ca o pisică. Peter râde şi îşi ridică mâinile deasupra capului, în semn că se predă.

— Bine, bine, poţi s-o iei. *Geez.*

— Mersi.

Încep să mă îndepărtez de el. Hârtia îmi tremură în mână.

— Stai un pic, şovăie el. Auzi, să ştii că nu am vrut să-ţi fur primul sărut sau ceva de genu'. Adică, nu asta a fost intenţia mea…

Eu râd, un râs forţat şi fals, care sună prostesc chiar şi pentru propriile mele urechi. Oamenii se întorc şi se uită la noi.

— Scuzele sunt acceptate! E-o poveste veche!

Apoi o iau la fugă. Fug mai repede decât am fugit vreodată. Nu mă opresc decât în vestiarul fetelor.

Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Mă prăbuşesc pe podea. Am mai avut până acum visul cu mersul-dezbrăcată-la-şcoală. Am avut şi o combinaţie de vise cu mersul-dezbrăcată-la-şcoală-şi-ui- tatul-învăţatului-pentru-un-test-la-un-curs-la-care-nu- m-am-înscris-vreodată. Momentul de faţă e de o mie de ori mai rău.

Apoi, pentru că nu a rămas nimic de făcut, scot scrisoarea din plic şi o citesc.

Dragă Peter K,

În primul rând, refuz să-ţi spun Kavinsky. Crezi că eşti atât de cool, dacă-ţi spun dintr-odată pe numele de familie. Ca să ştii şi tu, Kavinsky sună ca numele unui bătrân cu o barbă lungă şi albă.

Ştiai că atunci când m-ai sărutat aş fi putut să încep să te iubesc? Uneori cred că da. Bineînţeles că da. Ştii de ce? Pentru că tu crezi că TOATĂ LUMEA te iubeşte, Peter. Asta nu suport eu la tine. Pentru că toată lumea chiar te iubeşte. Inclusiv eu. Da, odată. Nu şi acum.

Aici sunt cele mai mari defecte ale tale:

Râgâi şi nu îţi ceri scuze. Tu doar presupui că toţi ceilalţi vor considera asta o chestie fermecătoare. Şi dacă nu o fac, cui îi pasă, nu-i aşa? Greşit! Ţie îţi pasă. Îţi pasă foarte mult de ceea ce cred oamenii despre tine.

Mereu iei ultima bucată de pizza. Niciodată nu întrebi dacă nu o vrea altcineva. E nepoliticos.

Eşti atât de bun la toate. Prea bun. Ai fi putut să le dai o şansă şi celorlalţi să fie buni, dar nu ai făcut-o niciodată.

M-ai sărutat fără niciun motiv. Chiar dacă eu ştiam că o plăceai pe Gen, şi tu ştiai că o plăceai pe Gen, şi Gen ştia că o plăceai pe Gen. Dar tot ai făcut-o. Doar pentru că ai putut. Chiar vreau să ştiu: De ce mi-ai face asta? Primul meu sărut trebuia să fie ceva special. Am citit despre asta, despre cum ar trebui să fie – artificii şi fulgere, şi sunetul valurilor spărgându-se în urechile tale. Nu am avut nimic din toate astea. Mulţumită ţie, nu putea fi mai nespecial.

Cea mai proastă parte dintre toate e că sărutul ăla stupid şi de nimic e lucrul care m-a făcut să încep să te plac. Înainte nu aş fi făcut-o niciodată. Înainte nici măcar nu mă gândeam la tine. Gen a spus mereu că tu eşti băiatul care arată cel mai bine din anul nostru, şi eu am fost de acord, pentru că, fără îndoială, tu eşti acela. Dar încă nu îţi văzusem farmecul. O grămadă de oameni arată bine. Asta nu îi face interesanţi, provocatori sau cool.

Poate că de asta m-ai sărutat. Ca să îmi controlezi mintea, ca să mă faci să te văd în acel mod. A funcţionat. Micul tău truc a funcţionat. De atunci încolo, te-am văzut. De aproape, faţa ta nu era atât chipeşă, cât frumoasă. Câţi băieţi interesanţi ai văzut până acum? Pentru mine era doar unul. Tu. Cred că are o mare legătură cu genele tale. Ai gene foarte lungi. Nedrept de lungi.

Chiar dacă nu meriţi, bine, voi enumera şi lucrurile care mi-au plăcut la tine:

Odată, la ora de ştiinţe, nimeni nu a vrut să facă echipă cu Jeffrey Suttleman pentru că mirosea a transpiraţie, iar tu te-ai oferit voluntar, ca şi cum nu era mare chestie. Instantaneu, nimeni nu îl mai credea pe Jeffrey chiar aşa de naşpa.

Încă mergi la cor, deşi toţi ceilalţi băieşi merg acum la cursuri pentru trupe sau orchestre. Cânţi chiar şi solourile. Şi dansezi, fără să te simţi stânjenit.

Ai fost ultimul băiat care a crescut în înălţime. Iar acum eşti cel mai înalt, dar e ca şi cum ai fi dobândit asta. Pe de altă parte, când erai scund, nici că-i păsa cuiva că eşti scund— fetele tot te plăceau, iar băieţii tot te alegeau primul la baschet când aveam sport.

După ce m-ai sărutat, te-am plăcut tot restul clasei a şaptea şi pentru o mare parte din clasa a opta. Nu a fost uşor, văzându-te cu Gen cum vă ţineţi de mână şi vă sărutaţi în staţia de autobuz. Probabil că o faci să se simtă foarte specială. Pentru că ăsta e talentul tău, nu-i aşa? Eşti bun la a face oamenii să se simtă speciali.

Ştii cum e să-ţi placă de cineva de nu mai poţi şi să ştii că nu va simţi niciodată la fel? Probabil că nu. Oamenii ca tine nu trebuie să treacă prin situaţii de genul ăsta. A devenit mai uşor după ce Gen s-a mutat şi nu am mai fost prietene. Măcar atunci nu a mai trebuit să ascult toate detaliile.

Iar acum, că anul e pe terminate, sunt sigură şi că am trecut peste povestea cu tine. Acum sunt imună în faţa ta, Peter. Sunt foarte mândră să spun că sunt singura fată din şcoala asta care a devenit imună la farmecele lui Peter Kavinsky. Totul pentru că în clasa a şaptea şi în mare parte dintr-a opta am avut sentimente într-o doză prea mare şi nocivă. De-acuma nu mai trebuie să-mi fac nicio grijă că voi ajunge bolnavă din dragoste. Ce uşurare! Pariez că, dacă te-aş mai fi sărutat o dată, m-aş fi îmbolnăvit cu siguranţă, dar nu de dragoste. Probabil ar fi fost o BTS!

Lara Jean Song

17

Dacă aş putea să mă târăsc într-o gaură şi din ea să-mi fac o vizuină în care să trăiesc confortabil pentru tot restul zilelor mele, ei bine, atunci asta aş face.

De ce-o fi trebuit să aduc vorba despre sărutul ăla? De ce?

Ţin perfect minte şi acum tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, în casa lui Josh Ambrose McClaren. Eram la subsol, şi mirosea a mucegai şi detergent de rufe. Eu purtam pantaloni scurţi albi şi un top brodat, prins pe după gât, albastru cu alb, pe care îl furasem din dulapul lui Margot. Îmi pusesem pentru prima dată un sutien fără bretele. Era unul dintre sutienele lui Chris, şi îl tot aranjam pentru că nu-l simţeam ca pe o chestie normală.

Era una dintre primele ieşiri fată-băiat în weekend, seara. Şi asta era ceva ciudat, pentru că părea că există un scop. Nu ca mersul la Allie acasă, după şcoală, când băieţii din cartier se află acolo ca să piardă vremea cu fratele ei geamăn. Şi nici ca mersul la sala de jocuri din mall ştiind că, probabil, vom da peste băieţi. De data asta a fost vorba de întocmirea unui plan, de drumul făcut cu maşina, de purtatul unui sutien special, totul într-o sâmbătă seara! Fără părinţi în jur, doar noi în subsolul ultraprivat al lui John. Trebuia să ne supravegheze fratele mai mare al lui John, dar John i-a dat zece dolari ca să stea în camera lui.

Nu că s-ar fi întâmplat ceva interesant, de exemplu un joc improvizat de „învârte sticla" sau de „şapte minute în rai" – două posibilităţi pentru care noi, fetele, ne-am pregătit cu gumă şi luciu de buze. Tot ce s-a întâmplat a fost că băieţii au jucat jocuri video, iar noi, fetele, am privit şi ne-am jucat pe telefoane şi am şuşotit între noi. Apoi mamele şi taţii lor au venit să-i ia cu maşina, şi a fost foarte dezamăgitor, după atâtea planuri şi atâtea aşteptări. Pe mine m-a nemulţumit nu pentru că plăceam pe cineva, ci pentru că îmi plăceau romantismul şi drama, şi speram că i se va întâmpla cuiva ceva tulburător.

Ei bine, s-a întâmplat.

Chiar mie!

Eu şi cu Peter eram singuri la parter, ultimele două persoane care trebuiau luate cu maşina. Stăteam amândoi pe canapea. Eu îi tot dădeam mesaje lui tata, *Unde eeeee- şti?* iar Peter se juca pe telefon.

Apoi, a spus pe neaşteptate:

— Părul tău miroase a cocos.

Nici măcar nu stăteam aşa apropiaţi.

— Serios? Poţi să simţi de acolo? am spus eu.

El s-a apropiat grăbit şi mi-a mirosit părul, dând din cap:

— Da, îmi aduce aminte de Hawaii sau ceva de genu' ăsta.

— Mersi, am spus eu.

Nu am fost sigură că era un compliment, dar părea destul de aproape de aşa ceva încât să-i mulţumesc.

— Am tot oscilat între un şampon cu cocos şi unul de bebeluş, al surorii mele, fiindcă voiam să experimentez, să văd care-mi face părul mai mătăsos…

Apoi, Peter Kavinsky s-a aplecat brusc spre mine şi m-a sărutat, iar eu m-am năucit cu totul. Nu mă gândisem la el în niciun fel înainte de acel sărut. Era prea drăguţ, prea dulce. Nu era deloc genul meu de băiat. Dar după ce m-a sărutat, el a fost, luni întregi, singurul lucru la care m-am gândit.

Dacă Peter e doar începutul? Dacă… Dacă celelalte scrisori ale mele vor fi cumva şi ele trimise? Către John Ambrose McClaren. Kenny din tabără. Lucas Krapf.

Josh.

O, Doamne, Josh!

Mă ridic de pe podea dintr-o săritură. Trebuie să găsesc cutia aia de pălării. Trebuie să găsesc scrisorile.

Mă întorc afară, pe pistă. N-o văd nicăieri pe Chris, deci bănuiesc că fumează în spatele sălii de sport. Mă duc ţintă la antrenor, care stă în tribune uitându-se în telefon.

— Nu mă pot opri din vomitat, scâncesc eu.

Mă încovoiez şi îmi cuprind zona stomacului cu braţele.

— Pot, vă rog, să merg la cabinetul medical?

Antrenorul abia dacă îşi ridică ochii din telefon.

— Sigur.

Imediat ce ies din raza lui vizuală, alerg spre libertate. Ora de sport e ultima oră de astăzi, iar casa mea e la doar câţiva kilometri de şcoală. Fug ca vântul. În viaţa mea nu cred că am mai fugit atât de hotărât sau de rapid, şi probabil că nici n-o voi mai face vreodată. Fug atât de iute, încât trebuie să mă opresc de câteva ori, pentru că simt că sunt pe cale să vărs. Apoi îmi aduc aminte de scrisori şi de Josh, şi de faimosul citat: *De aproape, faţa ta nu era atât chipeşă, cât frumoasă,* şi o iau din nou la fugă.

Imediat ce ajung acasă, urc iute la etaj şi caut prin dulap după cutia de pălării. Nu e pe raftul de sus, unde stă de obicei. Nu e pe podea, nici în spatele stivei cu jocuri de societate. Nu e nicăieri. Mă las în patru labe şi încep să scotocesc prin maldăre de pulovere, cutii de pantofi şi materiale pentru bricolaj. Mă uit în locuri în care n-ar putea

să fie, pentru că e o cutie de pălării şi e mare, dar mă uit oricum. Cutia mea de pălării nu e nicăieri.

Mă prăbuşesc pe podea. Sunt într-un film de groază. Viaţa mea a devenit un film de groază. Telefonul bâzâie, lângă mine. E Josh. „Unde eşti? Te-ai întors acasă cu Chris?" îmi închid telefonul şi cobor în bucătărie ca s-o sun pe Margot de pe telefonul fix. E în continuare primul meu impuls, să apelez la ea când am probleme. Voi omite pur şi simplu partea cu Josh şi mă voi concentra pe partea cu Peter. Ea va şti ce este de făcut; mereu ştie ce e de făcut. Sunt gata să izbucnesc într-un *Gogo, îmi e dor de tine atât de mult şi totul se duce de râpă fără tine,* dar când răspunde la telefon, are o voce foarte adormită şi pot să-mi dau seama că tocmai am trezit-o din somn.

— Dormeai? întreb eu.

— Nu, doar mă întinsesem puţin, minte ea.

— Ba da, *chiar* dormeai! Gogo, nu e nici măcar ora zece acolo! Stai, sau este? Iar am calculat eu greşit?

— Nu, ai dreptate. Doar că sunt foarte obosită. M-am trezit de la ora cinci pentru că…

Vocea i se pierde în depărtare.

— Ce s-a întâmplat?

Ezit. Poate că ar fi mai bine să n-o împovărez pe Margot cu toate astea. Vreau să spun, abia a ajuns la facultate: pentru momentul ăsta a muncit din greu; ăsta e visul ei devenit realitate. Ar trebui să se distreze, nu să stea cu grijă pentru ce se întâmplă pe acasă în lipsa ei. Şi-n fond, ce i-aş putea spune? Uite, am scris nişte scrisori de dragoste care au ajuns să fie trimise, inclusiv una pe care o scrisesem pentru iubitul tău?

— Nu s-a întâmplat nimic, spun eu.

O să fac ce-ar fi făcut şi Margot, adică îmi voi da seama singură cum să procedez.

— Clar sună ca şi cum s-a întâmplat ceva, cască Margot. Spune-mi.

— Întoarce-te la somn, Gogo.

— OK, zice ea, căscând din nou.

Închidem amândouă, iar eu îmi fac o îngheţată cu sirop, direct în cutiuţa de carton: sos de ciocolată, frişcă, nuci mărunţite. Toppingurile. Mă întorc cu ea la mine în cameră şi o mănânc întinsă pe jos. Mă îndop de parcă ar fi un remediu, până o termin pe toată, până la ultima înghiţitură.

18

Puţin mai încolo mă trezesc cu Kitty stând la capătul patului.

— Ai îngheţată pe cearşafuri, mă informează ea.

Eu scot un geamăt şi mă întorc pe o parte.

— Kitty, asta e cea mai mică problemă a mea din ziua asta.

— Taţi vrea să ştie dacă vrei pui sau hamburgeri la cină. Eu sunt pentru pui.

Mă ridic imediat. Taţi e acasă! Poate ştie el ceva. El a avut febra aceea a curăţeniei, când a aruncat tot felul de lucruri. Poate că asta a dus la dispariţia cutiei mele de pălării. Ea a ajuns într-un loc sigur, iar scrisoarea lui Peter n-a fost decât o întâmplare nefericită!

Sar ca arsă din pat şi cobor în fugă scările, cu inima gata să-mi sară din piept.

Tata se află în biroul lui, citind o carte groasă despre picturile lui Audubon, cu ochelarii pe nas.

Dintr-o singură răsuflare, îl întreb:

— Tati-ai-văzut-cutia-mea-de-pălării?

El îşi ridică privirea; are o expresie confuză pe faţă şi-mi pot da seama că încă e cu gândul la păsările lui Audubon şi deloc atent la starea mea frenetică.

— Care cutie?

— Cutia mea turcoaz de pălării, pe care mi-a dat-o mami!

— Ah, cutia aia… spune el cu un aer în continuare confuz. Îşi dă jos ochelarii.

— Nu ştiu. Se poate să fi ajuns în acelaşi loc ca rolele tale.

— Ce înseamnă asta? Ce tot încerci să spui?

— Goodwill. E o mică posibilitate să le fi dus la Goodwill.

Când icnesc, tata spune, pe un ton defensiv:

— Rolele acelea nici nu-ţi mai veneau. Doar ocupau spaţiu degeaba!

Mă prăbuşesc pe podea.

— Erau roz şi erau *vintage* şi le păstrasem pentru Kitty… dar nu de ele este vorba. Nu-mi pasă de role. Îmi pasă de cutia mea de pălării! Taţi, nici n-ai idee ce-ai făcut!

Tata se ridică şi încearcă să mă salte de pe podea. Îi rezist şi mă trântesc cu un *flop!* pe spate, ca un peştişor auriu.

— Lara Jean, nici măcar nu ştiu dacă am scăpat de ea. Haide, hai să aruncăm o privire prin casă, bine? Hai deocamdată să nu ne alarmăm.

— Există un singur loc unde ar fi putut să fie, şi nu e acolo. A

dispărut.

— Atunci voi verifica la Goodwill mâine, în drum spre serviciu, spune el lăsându-se pe vine lângă mine. Îmi aruncă privirea aceea – înţelegătoare, dar în acelaşi timp exasperată şi intrigată, un fel de: *Cum se poate ca ADN-ul meu de om raţional şi sănătos la cap să fi creat aşa o fiică nebună?*

— E prea târziu. E prea târziu. N-are rost.

— Ce era în cutia aia, de-i aşa importantă?

Îmi pot simţi îngheţata cu sirop întărindu-se în stomac. Pentru a doua oară pe ziua de astăzi mă simt de parcă o să mă îmbolnăvesc.

— Doar… totul.

El face o grimasă.

— N-am ştiut că era de la mami… sau că era aşa importantă…

În timp ce se retrage spre bucătărie, îmi spune:

— Hei, ce zici de-o îngheţată cu sirop înainte de cină? Asta te-ar înveseli?

De parcă desertul dinainte de cină ar fi chestia care mă înveseleşte, de parcă aş fi de vârsta lui Kitty, şi nu de şaişpe spre şapteşpe ani. Nici nu mă obosesc să-l învrednicesc cu un răspuns. Doar zac acolo pe podea, cu obrazul lipit de lemnul rece şi tare. În plus, n-a mai rămas niciun strop de îngheţată, dar va afla asta cât de curând.

Nici nu vreau să mă gândesc la cum o să citească Josh scrisoarea. Nici măcar nu vreau să mă gândesc. E mult prea groaznic.

După cină (pui, la cererea lui Kitty), eu sunt în bucătărie, spălând vasele, când aud soneria. Taţi deschide uşa, şi aud vocea lui Josh.

— Hei, domnule doctor Covey. Lara Jean e pe aici?

O, nu. Nu, nu, nu, nu. Nu pot da ochii cu Josh. Ştiu că va trebui s-o fac la un moment dat, dar nu azi. Nu fix în secunda asta. Nu pot. Pur şi simplu nu pot.

Dau drumul farfuriei înapoi în chiuvetă, ies repede pe uşa din spate, cobor iute treptele şi o tulesc de-a curmezişul curţii, către casa familiei Pearce. Urc apoi, gâfâind, pe scara de lemn şi iată-mă cocoţată în vechea casă din copac a lui Carolyn Pearce. N-am mai fost în locul ăsta din şcoala generală. Obişnuiam să stăm uneori aici sus, seara – eu, Chris, Genevieve şi Allie, şi băieţii de câteva ori.

Arunc o privire printre scândurile de lemn, adunată ghem, aşteptând să-l văd pe Josh luând-o înapoi spre casa lui. Când sunt sigură că e înăuntru, cobor pe scară şi fug înapoi la mine. Toată ziua am ţinut-o numai într-o fugă. Acum, că mă gândesc la chestia asta, chiar mă simt epuizată.

19

A doua zi dimineaţă mă trezesc cu forţe proaspete. Sunt o fată ce are un plan. Pur şi simplu va trebui să-l evit pe Josh pentru totdeauna. Atât şi nimic mai mult. Şi dacă nu pentru totdeauna, măcar până apele se vor linişti şi el va uita de scrisoarea mea. Tot e o mică şansă ca el să n-o fi primit niciodată. Poate că, indiferent cine i-o fi trimis scrisoarea lui Peter, n-a trimis-o decât pe aceea! Nu se ştie niciodată.

Mama a spus mereu că optimismul e cea mai bună trăsătură a mea. Şi Chris, şi Margot au spus că e enervant, dar răspunsul meu e că nimeni n-a murit dacă a privit partea plină a paharului.

Când cobor la parter, tati şi Kitty sunt deja la masă, mâncând nişte pâine prăjită. Îmi pun un bol cu cereale şi mă aşez lângă ei.

— O să mă opresc la Goodwill în drum spre serviciu, spune tata din spatele ziarului, ronţăind pâinea prăjită. Sunt sigur că o să dau de cutia aia de pălării pe acolo.

— Ţi-a dispărut cutia de pălării? mă întreabă Kitty. Cea pe care ţi-a dat-o mami?

Dau din cap că da şi îmi îndes cereale în gură. Trebuie să plec cât mai repede, altfel risc să dau peste Josh când ies.

— Oricum, ce era în cutie? întreabă Kitty.

— E ceva personal, spun eu. Tot ce trebuie să ştii e că ce e înăuntru e valoros pentru mine.

— O să te superi pe tati dacă n-o să-ţi primeşti niciodată cutia de pălării înapoi?

Kitty îşi răspunde singură la întrebare, înainte să apuc eu.

— Mă îndoiesc. Tu nu eşti niciodată supărată pentru mult timp.

E adevărat. Niciodată nu pot să stau prea mult timp supărată pe cineva.

Mijind ochii peste ziar, tata o întreabă pe Kitty:

— Da’ ce naiba era în cutia aia?

Kitty ridică din umeri. Apoi spune, cu gura plină de pâine:

— Probabil nişte berete franţuzeşti?

— Nu, nicio beretă.

Le arunc amândurora o privire urâtă.

— Acum mă scuzaţi. Nu vreau să întârzii la şcoală.

— Nu pleci puţin cam repede?

— Azi iau autobuzul, spun eu.

Şi probabil că în fiecare zi, până va fi reparată maşina lui Margot, dar nu e nevoie să ştie ei asta.

20

Felul în care curge mai departe povestea e determinat de nişte coincidenţe ciudate. Practic, e un dezastru care se întâmplă cu încetinitorul. Pentru ca ceva să meargă în halul ăsta de prost trebuie ca toate să se adune şi să lovească la marele la fix sau, în acest caz, în momentul total nepotrivit.

Dacă şoferul autobuzului nu ar fi avut probleme cu marşarierul la ieşirea dintr-o fundătură, luându-i astfel patru minute în plus ca să ajungă la şcoală, n-aş fi dat niciodată nas în nas cu Josh.

Dacă maşina lui Josh ar fi pornit şi nu ar fi trebuit să fie dus la şcoală de tatăl său, n-ar fi ajuns tocmai atunci lângă dulăpiorul meu. Şi dacă Peter nu ar fi trebuit să se întâlnească cu doamna Wooten în biroul de consiliere, n-ar fi trecut pe hol, zece secunde mai târziu. Şi poate că toată chestia asta nu s-ar fi întâmplat. Dar s-a întâmplat.

Sunt la dulăpiorul meu; uşa e blocată, iar eu încerc să trag de ea până se deschide. Reuşesc într-un sfârşit s-o deschid, şi uite-l pe Josh, stând fix lângă mine.

— Lara Jean…

Are o expresie confuză, ca speriat de bombe.

— Am încercat şi aseară să vorbesc cu tine. Am venit la tine acasă, dar nimeni n-a putut să te găsească…

Ţine în mână scrisoarea mea.

— Nu înţeleg. Ce e asta?

— Nu ştiu… mă aud spunându-i.

Vocea mea pare îndepărtată. De parcă aş pluti undeva deasupra mea, privind de acolo cum se desfăşoară totul.

— Vreau să spun, e de la tine, nu?

— O, uau.

Trag aer în piept şi accept scrisoarea.

— De unde ai făcut rost de asta?

— Mi-a fost trimisă prin poştă, spune Josh îndesându-şi mâinile în buzunare. Când ai scris-o?

— Cu mult timp în urmă, spun eu şi las să-mi scape un hohot slab de râs, ce sună fals. Nici nu mai ţin minte când. Se poate să fi fost în şcoala generală.

Bravo, Lara Jean. Ţine-o tot aşa. El spune încetişor:

— Corect… dar pomeneşti la un moment dat şi de mersul la film cu Margot, Mike şi Ben. Asta a fost acum vreo doi ani.

Îmi muşc buza.

— Aşa e. Adică, a fost *cam* cu multă vreme în urmă. În imaginea de ansamblu…

Simt că puţin lipseşte să nu dau în plâns, atât de puţin încât, dacă-mi pierd concentrarea chiar şi pentru o secundă, dacă şovăi, o să izbucnesc în lacrimi şi asta o să facă totul şi mai rău, dacă se poate aşa ceva. Acum trebuie să fiu calmă şi degajată, şi nepăsătoare. Lacrimile ar distruge totul.

Josh se holbează la mine atât de intens, că trebuie să mă uit în altă parte.

— Atunci… simţi ceva pentru mine, sau…?

— Vreau să spun, da, absolut, am avut o pasiune pentru tine la un moment dat, înainte ca tu şi Margot să începeţi să ieşiţi împreună. Acum o mie de ani.

— De ce n-ai spus niciodată nimic? Pentru că, Lara Jean… Doamne, nu ştiu…

Mă aţinteşte cu privirea, şi e una confuză, dar mai e ceva în afară de asta.

— E o nebunie. Mă simt, ca să zic aşa, minţit în faţă.

Felul în care se uită acum la mine mă face să mă întorc în timp, într-o zi de vară când eu aveam paisprezece ani şi el cincisprezece, şi ne întorceam acasă de nu mai ştiu unde. Se uita atât de fix la mine, încât eram sigură că va încerca să mă sărute. Mă cuprinsese neliniştea, aşa că am început să mă cert cu el şi nu s-a mai uitat aşa la mine niciodată.

Până în acest moment.

Te rog să nu faci asta. Te rog, nu.

Indiferent la ce se gândeşte, indiferent ce ar vrea să spună, nu vreau să aud. Aş face orice, absolut orice ca să nu aud. Înainte să poată vorbi, o fac eu:

— Mă întâlnesc cu cineva.

Lui Josh îi pică faţa.

— Ce?

Ce?

— Da. Ies cu cineva, cineva pe care-l plac foarte, foarte mult, deci nu-ţi face griji în legătură cu asta.

Flutur scrisoarea ca şi cum e doar o hârtie, un gunoi, ca şi cum nu mi-am vărsat la propriu sentimentele pe pagina aia, la un moment dat. O îndes în geanta mea.

— Eram foarte confuză când am scris-o. Nici nu ştiu cum de-a fost trimisă. Sincer, nici nu merită să vorbim despre ea. Aşa că, te rog, te rog eu, nu-i spune nimic lui Margot despre asta.

El încuviinţează din cap, dar nu-i destul. Am nevoie de un angajament verbal. Am nevoie să aud cuvintele ieşind din gura lui.

Aşa că adaug:

— Juri? Pe viaţa ta?

Dacă Margot ar afla vreodată… cred c-aş muri.

— În regulă, jur. Vreau să spun, nici măcar n-am mai vorbit de când a plecat.

Îmi dau drumul la respiraţie.

— Nemaipomenit. Mersi.

Sunt pe punctul de a pleca la treburile mele, dar Josh mă opreşte.

— Cine e tipul?

— Care tip?

— Tipul cu care ieşi.

Acela este momentul când îl văd. Peter Kavinsky, plimbându-se pe hol. Ca prin farmec. Peter cel frumos, cu părul lui negru. Merită o melodie pe fundal, atât de bine arată.

— Peter. Kavinsky. Peter Kavinsky!

Sună clopoţelul, iar eu o şterg pe lângă Josh.

— Trebuie să pled Mai vorbim, Josh!

— Stai! strigă el.

Fug spre Peter şi mă arunc în braţele lui ca o ghiulea dintr-un tun. Am mâinile pe după gâtul lui şi picioarele încrucişate în jurul mijlocului său, şi nu-mi dau seama cum ştie corpul meu să facă asta, pentru că eu cu siguranţă n-am mai atins un băiat în acest fel. Parcă suntem într-un film şi muzica creşte în intensitate, iar valurile se sparg în jurul nostru. Excepţie face doar expresia lui Peter, care e de pur şoc şi neîncredere, poate şi cu o picătură de amuzament, pentru că lui Peter îi place să fie amuzat. Ridicând din sprâncene, îmi spune:

— Lara Jean? Ce…?

Nu-i răspund. Doar îl sărut.

Primul meu gând e că muşchii mei i-au memorat buzele. Cel de-al doilea e că sper ca Josh să se uite. Trebuie să se uite sau am făcut toate astea degeaba.

Inima îmi bate atât de tare, încât uit să mă mai tem că aş putea s-o fac greşit. Pentru că, pentru vreo trei secunde, îmi întoarce sărutul. Peter Kavinsky, băiatul din visele oricărei fete, mă sărută la rândul lui.

Nu am sărutat prea mulţi băieţi până acum. Peter Kavinsky, John Ambrose McClaren, vărul cu un ochi ciudat al lui Allie Feldman, iar acum din nou Peter.

Deschid ochii şi-l văd pe Peter holbându-se la mine cu aceeaşi expresie de mai devreme. Foarte sincer, îi spun:

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, îmi răspunde el, după care eu îi sar din braţe şi sprintez în direcţia opusă.

Îmi ia toată ora de istorie şi o mare parte din cea de engleză ca să-

mi calmez bătăile inimii. L-am sărutat pe Peter Kavinsky. Pe hol, în faţa tuturor. În faţa lui Josh.

În mod evident, nu m-am gândit prea bine la toată povestea asta. Aşa ar spune Margot, punând accentul pe *evident.* Dacă m-aş fi gândit *mai bine,* aş fi inventat un iubit şi n-aş fi ales o persoană reală. Mai exact, nu l-aş fi ales pe Peter K. El e efectiv cea mai proastă alegere pe care puteam să o fac, pentru că îl cunoaşte toată lumea. E Peter Kavinsky, pentru numele lui… Pete. Kavinsky, din cuplul Gen şi Kavinsky. Nu contează că s-au despărţit. În şcoala asta, sunt ca şi căsătoriţi.

Îmi petrec restul zilei ascunzându-mă. Chiar îmi mănânc prânzul în toaleta fetelor.

Ultima oră de azi e cea de sport. Cu Peter. Antrenorul White ne-a ţinut iar o prelegere despre aparatele dintr-o sală de sport, iar noi trebuie să exersăm folosirea lor. Peter şi prietenii lui deja ştiu cum să le folosească, aşa că se separă de grup şi fac un concurs de aruncări libere la coş, aşa că nu am nicio şansă să vorbesc cu el. La un moment dat, mă surprinde uitându-mă la el şi îmi face cu ochiul, lucru care mă face să vreau să mă usuc şi să mor.

După terminarea orei, îl aştept pe Peter în faţa vestiarului băieţilor, plănuind ce să-i spun, cum să-i explic totul. Voi începe cu „în legătură cu dimineaţa asta…" şi voi râde puţin, adică vai, cât de amuzant a fost totul!

Peter iese ultimul de la vestiar. Are părul ud de la duş. E ciudat că băieţii fac duş la şcoală, fiindcă fetele n-o fac niciodată. Mă întreb dacă au cabine separate acolo sau doar o grămadă de duşuri şi niciun pic de intimitate.

— Hei, îmi zice el când mă vede, fără să se oprească.

— În legătură cu azi-dimineaţă… spun eu grăbită, vorbind cu spinarea lui. Râd, şi Peter se întoarce cu faţa spre mine, privindu-mă lung.

— A, da. Ce-a fost toată chestia aia?

— A fost o glumă stupidă, încep eu.

Peter îşi încrucişează braţele şi se rezeamă de dulăpioare.

— A avut vreo legătură cu scrisoarea aia pe care mi-ai trimis-o?

— Nu. Adică, ba da. Oarecum.

— Uite, zice el blând, cred că eşti drăguţă. Într-un mod ciudat. Dar eu şi Gen abia ne-am despărţit, şi nu mă aflu într-un moment în care pot fi iubitul cuiva. Deci…

Rămân cu gura căscată. Peter Kavinsky încearcă să scape de mine. Şi… „într-un mod ciudat"? Cum adică, eu sunt ciudată? „Drăguţă într-un mod ciudat" e o insultă! O adevărată insultă!

El vorbeşte în continuare, se uită în continuare la mine cu o privire afectuoasă.

— Vreau să spun, sunt categoric flatat. Că m-ai plăcut în tot acest timp… e flatant, ştii?

E de ajuns. Mie mi-a ajuns, cu siguranţă.

— Nu te plac, spun eu cu voce tare. Deci nu există niciun motiv să te simţi flatat.

Acum e rândul lui Peter să se arate surprins. Se uită repede în jur, să vadă dacă a auzit cineva. Se apleacă în faţă şi-mi şopteşte:

— Atunci de ce m-ai sărutat?

— Te-am sărutat *pentru că* nu te plac, explic eu, de parcă ar fi ceva evident. Vezi tu, scrisorile mele au fost trimise de altcineva. Nu de mine.

— Stai puţin. „Scrisorile”? Câţi suntem aici?

— Cinci. Iar tipul pe care *chiar* îl plac a primit şi el una.

Peter se încruntă.

— Cine?

De ce ar trebui să-i dau lui explicaţii?

— Asta e… o chestie personală.

— Hei, cred că am dreptul să ştiu, având în vedere că tu m-ai băgat în povestea asta, spune Peter cu o privire tăioasă.

Îmi muşc buza de sus şi scutur din cap, iar el adaugă:

— Dacă există cu adevărat acel tip…

— Există! E Josh Sanderson.

— Nu cumva el iese cu soră-ta?

Dau din cap că da. Sunt uimită că el chiar ştie de treaba asta. Nu credeam că Josh şi Margot ar fi pe radarul lui.

— Sunt despărţiţi acum. Dar nu vreau să ştie că simt ceva pentru el… din motive evidente. Aşa că… i-am spus că tu erai iubitul meu.

— Deci m-ai folosit ca să salvezi aparenţele?

— Practic, asta s-a întâmplat.

Practic, exact asta s-a întâmplat.

— Eşti o fată nostimă.

Mai întâi sunt drăguţă într-un mod ciudat; acum sunt o fată nostimă. Ştiu ce înseamnă asta.

— Oricum, mersi că ţi-ai jucat rolul, Peter.

Îl orbesc cu ceea ce sper eu că este un zâmbet victorios şi mă răsucesc pe călcâie.

— Ne mai vedem!

Peter se întinde şi mă apucă de geantă.

— Stai, deci Sanderson crede că eu sunt iubitul tău, nu? Deci ce-ai de gând să-i spui?

Încerc să scutur din umeri ca să mă eliberez, dar el nu-mi dă drumul.

— Încă n-am rezolvat partea asta. Dar o voi face.

Îmi ridic bărbia.

— Ca să vezi şi tu cât sunt de ciudată.
Peter râde tare, cu gura până la urechi.
— Chiar că eşti nostimă, Lara Jean.

21

Telefonul vibrează lângă mine. E Chris.

— E adevărat?

O pot auzi pufăind din ţigară.

— Ce să fie adevărat?

Stau întinsă pe burtă, în pat. Mama mi-a spus că, dacă mă doare stomacul, trebuie să mă întind pe burtă şi îmi va fi mai bine, pentru că zona respectivă se va încălzi. Totuşi, nu cred că ajută. Am avut noduri în stomac toată ziua.

— Ai sărit pe Kavinsky şi l-ai sărutat ca o nebună?

Închid ochii şi scâncesc. Mi-aş dori să pot spune că nu, pentru că nu sunt genul de persoană care face aşa ceva. Dar am făcut-o, deci bănuiesc că sunt genu' acela de persoană. Motivele mele au fost însă foarte bune! Vreau să-i spun lui Chris adevărul, numai că toată chestia e pur şi simplu prea jenantă.

— Mda. Am sărit pe Peter Kavinsky şi l-am sărutat. Ca o nebună.

Chris oftează.

— Măi să fie!

— Ştiu.

— La ce naiba te gândeai?

— Sincer? Nici nu ştiu. Pur şi simplu… am făcut-o.

— Căcat. Nu ştiam că ai fi în stare. Într-un fel, sunt impresionată.

— Mersi.

— Dar ştii că Gen o să vină după tine, nu-i aşa? Or fi ei despărţiţi, însă ea tot crede că Peter îi aparţine.

Stomacul mi se contractă brusc.

— Mda. Ştiu. Mi-e teamă, Chris.

— O să fac tot ce pot ca să te protejez de ea, dar ştii cum este. Mai bine păzeşte-ţi spatele.

Chris închide. Mă simt chiar mai rău ca înainte. Dacă ar fi fost Margot aici, probabil ar spune că scrierea acelor scrisori a fost fără rost de la bun început şi s-ar lua de mine pentru că am spus o minciună atât de gogonată. Apoi m-ar ajuta să găsesc o soluţie. Dar Margot nu e aici – e în Scoţia – şi, mai mult decât atât, ea e singura persoană cu care nu pot vorbi despre asta. Nu trebuie să afle niciodată, şi sub nicio formă, ce am simţit eu pentru Josh.

După ceva timp, mă ridic din pat şi mă duc, pâş-pâş, până în camera lui Kitty. Ea e pe podea, scotocind prin sertarul de jos. Îmi

spune, fără să-şi ridice privirea:

— Mi-ai văzut pijamaua cu inimioare?

— Am spălat-o ieri, deci probabil că e încă în uscător. Vrei să ne uităm la un film şi să jucăm *Uno* în seara asta? Mi-ar prinde bine o seară care să mă înveselească.

Kitty se luptă să se ridice de pe podea.

— Nu pot. Mă duc la ziua Aliciei Bernard. E scris în carnet, la programul pe azi.

— Cine e Alicia Bernard?

Mă prăbuşesc pe patul nefăcut al lui Kitty.

— E fata cea nouă. A invitat toate colegele din clasă. Mama ei o să ne facă *crepes* la micul dejun. Ştii ce e o *crepe*?

— Da.

— Ai mâncat vreodată? Am auzit că pot fi şi dulci, şi sărate.

— Da, am mâncat odată una cu Nutella şi căpşuni.

Eu, Josh şi Margot am mers cu maşina la Richmond pentru că Margot voia să meargă la muzeul dedicat lui Edgar Allan Poe. Am luat prânzul la o cafenea din centrul oraşului şi eu asta mi-am comandat.

Ochii lui Kitty se măresc de poftă.

— Sper că aşa le va face şi mama ei.

Apoi se năpusteşte pe scări în jos, bănuiesc că pentru a-şi găsi pijamaua în uscătorul de la parter. Ridic de pe podea porcuşorul de pluş al lui Kitty şi îl strâng în braţe. Deci până şi sora mea de nouă ani are planuri vineri seara. Dacă ar fi fost Margot aici, am fi mers la film cu Josh sau ne-am fi oprit la azilul Belleview pentru ora de cocteil. Dacă ar fi fost tata acasă, poate mi-aş fi luat inima în dinţi să-i împrumut maşina ori să-l conving să mă lase undeva, dar nici măcar atâta nu pot să fac.

După ce Kitty pleacă, luată de cineva cu maşina, mă întorc în camera mea şi îmi organizez colecţia de pantofi. E puţin cam devreme să trec deja la pantofii de iarnă şi să renunţ la sandale, dar îi dau înainte şi o fac pentru că aşa am chef. Mă gândesc să mă ocup şi de haine, dar asta nu ar mai fi o ocupaţie măruntă. În schimb, mă aşez şi îi scriu lui Margot o scrisoare, pe o hârtie cumpărată din Coreea de bunica. E de un albastru-deschis, iar marginile au model cu miei albi, pufoşi. Îi vorbesc despre şcoală, despre noua profesoară a lui Kitty, despre un tricou de culoarea levănţicii pe care l-am comandat de pe un site japonez şi pe care sigur va vrea să i-l împrumut, dar nu-i spun nimic din lucrurile importante.

Mi-e atât de dor de ea. Nimic nu e la fel fără ea. Acum îmi dau seama că va fi un an singuratic, pentru că nu o am pe Margot lângă mine, şi nu-l am nici pe Josh, şi voi fi doar eu. O am pe Chris, dar nu chiar de-adevăratelea. Aş vrea să-mi fi făcut mai mulţi prieteni. Dacă aş fi avut mai mulţi prieteni, poate că n-aş fi făcut ceva atât de

prostesc, cum ar fi să-l sărut pe Peter K. Pe hol şi să-i spun lui Josh că el e iubitul meu.

22

Mă trezesc în huruitul maşinii de tuns iarba.

E sâmbătă dimineaţa, iar eu nu pot să adorm la loc, aşa că acum stau întinsă pe pat, uitându-mă pe pereţi, la toate pozele şi chestiile pe care le-am păstrat. Mă gândesc că aş vrea să fac ceva ieşit din comun. Cred că ar trebui să-mi zugrăvesc pereţii camerei. Singura întrebare este: ce culoare? Albăstrui de levănţică? Roz ca vata de zahăr? Ceva mai îndrăzneţ, ca turcoazul? Poate c-ar trebui doar să accentuez unul dintre pereţi? Poate un perete de culoarea gălbenelelor sau roz-somon. Sunt multe de luat în calcul. Probabil că ar trebui să aştept mai întâi să se întoarcă Margot acasă, şi abia apoi să iau o hotărâre aşa de importantă. În plus, n-am mai zugrăvit o cameră până acum, în timp ce Margot a făcut-o, la *Habitat for Humanity*. Ea va şti cum trebuie procedat.

De obicei, sâmbăta avem ceva bun la micul dejun, clătite sau *frittata*[{11}] cu cartofi prăjiţi mărunţiţi, din ăia decongelaţi, şi broccoli. Dar cum nici Kitty, nici Margot nu sunt aici, mă mulţumesc doar cu nişte cereale. Cine a mai pomenit ca cineva să-şi facă clătite sau *frittata* doar pentru el? Tata s-a trezit de câteva ore bune; e afară, tunde gazonul. Nu vreau să-mi ceară să-l ajut cu treburile din curte, aşa că îmi găsesc de lucru prin casă, adică mă apuc să fac curăţenie la parter. Frec cu peria, mopul şi buretele, şterg mesele, iar în tot acest timp mi se învârt rotiţele, gândindu-mă la cum pot ieşi măcar cu o brumă de demnitate din această încurcătură cu Peter K. Rotitele mi se tot învârt, dar nu-mi vine în minte nicio soluţie.

Când Kitty se întoarce acasă, adusă tot de cineva cu maşina, eu mă îndeletnicesc cu împăturitul rufelor. Ea se prăbuşeşte pe burtă, pe canapea, şi mă întreabă:

— Ce-ai făcut aseară?

— Nimic. Am stat aşa, prin casă.

— Şi?

— Mi-am făcut ordine în dulap.

E umilitor să spun asta cu voce tare. Schimb grăbită subiectul.

— Până la urmă, mama Aliciei a făcut *crepes* dulci sau sărate?

— A făcut şi, şi. Mai întâi ne-a dat cu şuncă şi brânză, apoi cu Nutella. Cum de noi nu mâncăm niciodată Nutella?

— Probabil fiindcă alunele de pădure o fac pe Margot să aibă mâncărimi în gât.

— Putem mânca nişte Nutella data viitoare?

— Normal, zic eu. Doar că trebuie să terminăm tot borcanul până se întoarce Margot.

— Nicio problemă, spune Kitty.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de tare îţi lipseşte Gogo? o întreb eu.

Kitty stă şi se gândeşte.

— Şase virgulă cinci, spune ea în cele din urmă.

— Doar un şase virgulă cinci?

— Mda, am fost foarte ocupată, zice ea rostogolindu-se şi ridicându-şi picioarele în aer. Abia dacă am avut timp să mi se facă dor de Margot. Ştii, dacă ai ieşi şi tu mai mult, poate nu ţi-ar fi aşa dor de ea.

Arunc o şosetă ca un bumerang spre capul ei şi Kitty izbucneşte într-o criză de râs. Când sar s-o gâdil la subsuoară, tati vine de afară, cu un teanc de corespondenţă în braţe.

— O scrisoare a fost restituită expeditorului, adică ţie, Lara Jean, îmi spune el înmânându-mi un plic.

Are scrisul meu de mână! Mă lupt să mă ridic şi i-l smulg din mâini. E scrisoarea mea către Kenny din tabără. S-a întors la mine!

— Cine e Kenny? vrea tati să ştie.

— E doar un băiat pe care l-am cunoscut mai demult, în tabăra organizată de biserică, spun eu deschizând plicul.

Dragă Kenny,

E ultima zi de tabără şi posibil să fie şi ultima dată când te voi vedea, pentru că locuim atât de departe unul de celălalt. Mai ştii când îmi era frică să trag cu arcul, a doua zi şi ai făcut o glumă despre plevuşti, şi a fost aşa amuzantă, că aproape am făcut pe mine?

M-am oprit din citit. O glumă despre *plevuşti?* Cât de amuzantă putea să fie?

Chiar îmi era dor de casă, dar m-ai făcut să mă simt mai bine. Cred că, dacă nu erai tu, Kenny, aş fi plecat mai repede din tabără. Aşa că îţi mulţumesc. Şi mai eşti şi un înotător cu adevărat grozav şi îmi place râsul tău. Mi-aş fi dorit să fi fost eu cea pe care ai sărutat-o aseară la focul de tabără, nu Blaire H.

Ai grijă de tine, Kenny. Să ai un sfârşit de vară frumos şi o viaţă frumoasă.

Cu dragoste, Lara Jean.

Îmi strâng scrisoarea la piept.

Asta e prima scrisoare de dragoste pe care am scris-o în viaţa mea.

Mă bucur că mi-a fost înapoiată. Totuşi, presupun că n-ar fi fost atât de rău dacă el ar fi aflat că a ajutat două persoane în tabăra din acea vară – puştiul care a fost cât pe-aci să se înece în lac şi o Lara Jean Song Covey de doisprezece ani.

23

Când tata are o zi liberă, găteşte mâncare coreeană. Nu e chiar autentică, iar uneori se duce pur şi simplu la piaţa coreeană şi cumpără garnituri gata făcute şi carne marinată, dar alteori o sună pe bunica s-o întrebe de vreo reţetă şi chiar încearcă. Asta e chestia: tati încearcă. Nu o spune, dar ştiu că o face ca să nu pierdem legătura cu partea noastră coreeană, şi doar prin mâncare ştie cum să contribuie la chestia asta. După ce a murit mami, a tot încercat, o vreme, să ne facă să ne întâlnim cu alţi copii coreeni, ca să ne jucăm, dar întotdeauna părea ceva ciudat şi forţat. Exceptând pasiunea de câteva secunde pe care am făcut-o pentru Edward Kim. Dumnezeule, bine că acea pasiune trecătoare nu a escaladat într-o dragoste în toată puterea cuvântului – altfel i-aş fi scris şi lui o scrisoare şi ar fi fost încă o persoană pe care ar fi trebuit să o evit.

Tata a făcut *bo ssam,* care e o spată de porc pe care o feliezi, apoi o împachetezi în foi de salată. A dat-o aseară cu zahăr şi sare, şi a lăsat-o apoi toată ziua să se coacă în cuptor. Eu şi Kitty o tot verificam; miroase atât de bine.

Când a venit în sfârşit timpul să mâncăm, tata a aşternut totul frumos pe masa din sufragerie. Un bol argintiu cu frunze de salată verde, proaspăt spălate, cu picăturile de apă încă agăţându-se pe suprafaţa lor; un bol de sticlă incrustată, cu nişte *kimchi*{12} pe care a cumpărat-o de la *Whole Foods*; un bol mic cu pastă de ardei; sos de soia cu praz şi ghimbir.

Tata face câteva fotografii artistice în jurul mesei.

— Îi trimit lui Margot o poză, ca să vadă şi ea, zice el.

— Cât e ceasul acolo? îl întreb eu.

E o zi liniştită: e aproape şase seara, iar eu sunt încă în pijama. Îmi strâng genunchii la piept, cocoţată pe scaunul cel mare, cu braţe, din sufragerie.

— E unsprezece. Sunt sigur că încă e trează, spune el îndepărtându-se şi continuând cu instantaneele. De ce nu-l inviţi pe Josh pe la noi? Vom avea nevoie de ajutor ca să dăm gata toată mâncarea asta.

— Probabil e ocupat, spun eu repede.

Încă nu mi-am dat seama ce-i voi spune despre mine şi Peter, cu atât mai puţin despre mine şi el.

— Măcar încearcă. Îi place la nebunie mâncarea coreeană.

Taţi mută vasul cu carnea de porc, ca să fie mai în centrul mesei.

— Grăbeşte-te, să nu se răcească *bo ssam*-ul!

Mă prefac că-i dau un mesaj de pe telefonul meu. Mă simt puţintel vinovată că mint, dar tati ar înţelege dacă ar avea toate datele.

— Nu înţeleg de ce voi, copiii, daţi mesaje, când puteţi pur şi simplu să sunaţi. Aţi primi imediat un răspuns, în loc să-l tot aşteptaţi.

— Eşti aşa învechit, tati, spun eu.

Îmi cobor privirea spre telefon.

— Josh nu poate veni pe la noi. Hai să mâncăm şi gata.

Kitty! Clopoţelul de masă!

— Vin a-cum! strigă Kitty de la etaj.

— Ei bine, poate o să treacă mai târziu şi-o să guste câte ceva din ce rămâne, spune tati.

— Tati, Josh are propria lui viaţă acum. De ce-ar veni pe la noi dacă Margot nu-i aici? în plus, nici măcar nu mai sunt împreună, mai ştii?

Tata face o grimasă confuză.

— Ce? Nu mai sunt împreună?

Deduc că Margot nu i-a spus, până la urmă. Deşi ai fi crezut că şi-a dat seama şi singur, văzând că Josh n-a venit cu noi când am condus-o pe Margot la aeroport. De ce nu ştiu taţii nimic? El nu are ochi şi urechi?

— Nu, nu mai sunt împreună. Şi apropo, Margot e la facultate în Scoţia. Iar numele meu e Lara Jean.

— În regulă, în regulă, tatăl vostru e pe dinafară, zice tati. Nu-i nevoie să puneţi sare pe rană.

Îşi scarpină bărbia.

— Doamne, aş putea să jur că Margot n-a suflat o vorbă despre treaba asta.

Kitty se repede în sufragerie.

— Iam, iam, iam!

Se trânteşte pe scaunul ei şi începe să-şi înfigă furculiţa în halca de porc şi să-şi care în farfurie.

— Kitty, trebuie să spunem rugăciunea mai întâi, zice tata instalându-se pe scaun.

Singurele dăţi când ne rugăm înainte de masă sunt cele când mâncăm în sufragerie, iar singurele dăţi când mâncăm în sufragerie sunt cele când tati găteşte mâncare coreeană sau de Ziua Recunoştinţei, ori de Crăciun. Când eram mici, mami obişnuia să ne ducă la biserică, iar după ce a murit, tati a încercat să continue tradiţia, dar uneori se nimereşte să lucreze duminica, aşa că am cam rărit-o cu mersul la biserică.

— Îţi mulţumesc, Doamne, pentru această mâncare cu care ne-ai binecuvântat. Îţi mulţumesc pentru frumoasele mele fiice şi, Te rog, veghează asupra dragei noastre Margot. Ne rugăm în numele lui Iisus, amin.

— Amin, ne auzim noi ca un ecou.

— Arată destul de bine, nu-i aşa, fetelor?

Tata are un zâmbet larg în timp ce combină o frunză de salată cu porc, orez şi *kimchi*.

— Kitty, ştii cum să o faci, nu? E ca un taco mai mititel.

Kitty dă din cap că da şi îl imită.

Îmi fac şi eu un taco într-o frunză de salată, dar când muşc, îmi vine să-l scuip cât colo. Porcul e foarte, foarte sărat. Atât de sărat, că aproape îmi dau lacrimile. Continui totuşi să mestec. De cealaltă parte a mesei, Kitty se uită la mine cu o figură îngrozită, însă îi arunc o privire din care să priceapă că trebuie să tacă. Tata încă nu a gustat; îşi fotografiază deocamdată farfuria.

— E atât de bun, tati, spun eu. Are acelaşi gust ca la restaurant.

— Mersi, Lara Jean. A ieşit exact ca în poză. Nu pot să cred cât de bine şi de crocant arată.

Tata ia într-un final o muşcătură, apoi se încruntă.

— Ţi se pare prea sărat?

— Nu chiar, zic eu.

Ia o altă muşcătură.

— E ocnă de sărat. Kitty, tu ce crezi?

Kitty îşi dă pe gât paharul cu apă.

— Nu, are gust bun, tati.

Îi fac un semn aprobator din mână, pe ascuns.

— Hmm, nu, clar e prea sărat, zice tata.

Înghite.

— Am urmat reţeta cu exactitate… poate că am folosit tipul greşit de sare? Mai gustă o dată, Lara Jean.

Eu iau o muşcătură minusculă, pe care încerc să o ascund punându-mi salata în dreptul feţei.

— Mmm.

— Poate că, dacă tai mai mult de la mijloc…

Îmi vibrează telefonul pe masă. E un mesaj de la Josh.

Mă întorceam de la alergat şi am văzut lumina aprinsă în sufrageria voastră.

Un mesaj perfect normal, ca şi cum ziua de ieri nici n-ar fi existat.

Mâncare coreeană?

Josh are un fel de al şaselea simţ, când tata găteşte mâncare coreeană, pentru că începe să dea târcoale exact când noi ne aşezăm la masă. Adoră mâncarea coreeană. Atunci când vine bunica în vizită, stă tot pe lângă fusta ei. Se uită cu ea până şi la filme coreene. Ea îi

taie felii de măr şi îi decojeşte clementine, ca unui bebeluş. Bunicii mele îi plac mai mult băieţii decât fetele.

Dacă stau bine să mă gândesc, toate femeile din familia mea îl iubesc sincer pe Josh. Mai puţin mami, care nu a avut niciodată şansa să-l cunoască. Dar sunt sigură că şi ea l-ar iubi. Ar iubi pe oricine s-ar purta cu Margot aşa de frumos cum se poartă, sau se purta, Josh.

Kitty îşi întinde gâtul ca să se uite peste umărul meu.

— E Josh? Vine pe la noi?

— Nu!

Îmi aşez telefonul pe masă, iar el vibrează din nou.

Pot să vin pe la voi?

— Spune că vrea să vină pe la noi!

Tata îşi ridică privirea.

— Spune-i să vină pe la noi! Vreau să-i ştiu părerea despre *bo ssam*-ul ăsta.

— Auzi, toţi membrii acestei familii trebuie să accepte că Josh nu mai face parte din ea. El şi Margot s-au desp…

Ezit. Oare Kitty încă nu ştie? Nu-mi aduc aminte dacă încă trebuie să fie un secret.

— Adică, acum că Margot e la facultate şi sunt la mare depărtare…

— Ştiu că s-au despărţit, spune Kitty punându-şi doar orez într-o frunză de salată. Mi-a spus Margot prin *video chat*.

De cealaltă parte a mesei, tata face o faţă tristă şi îşi îndeasă în gură o bucată de salată.

Cu gura plină, Kitty continuă:

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce noi nu mai putem fi prieteni cu el. E prietenul nostru, al tuturor. Nu-i aşa, tati?

— Aşa e, o aprobă tata. Şi-apoi, relaţiile îşi schimbă forma incredibil de des. S-ar putea împăca. Ar putea rămâne prieteni. Cine poate spune ce se va întâmpla în viitor? Eu zic să nu-l excludem deja pe Josh.

Tocmai ne terminăm cina, când primesc un alt mesaj de la Josh. Zice:

Nu mai contează.

Suntem obligaţi să ne chinuim tot weekendul cu carnea aia sărată de porc. A doua zi dimineaţă, tata face orez prăjit, taie bucata de porc în bucăţele mici şi zice să „ne imaginăm că e bacon”. Îi testez teoria la cină, amestecând chestia aia cu macaroanele Kraft cu brânză, şi sfârşesc prin a vomita totul pentru că are un gust ca de noroi.

— Dacă am fi avut un câine… îmi tot repetă Kitty.

Mă salvez, până la urmă, cu o porţie simplă de macaroane.

După cină, o scot la o plimbare pe Sadie cea Drăguţă. Aşa îi spunem eu şi surorile mele lui Sadie; e o golden retriever a familiei Shah, nişte vecini din josul străzii. Ei sunt plecaţi din oraş în seara asta, aşa că m-au rugat pe mine să o hrănesc şi să o plimb. În mod normal, Kitty m-ar implora să fie ea cea care o face, dar e un film la televizor pe care ţinea foarte tare să-l vadă.

Eu şi Sadie ne facem traseul obişnuit în jurul fundăturii de pe strada noastră, când îl văd pe Josh, în echipamentul de jogging, apropiindu-se de noi în fugă. Se lasă pe vine, ca s-o mângâie pe Sadie, şi zice:

— Deci cum merg lucrurile cu Kavinsky?

Ce amuzant că a trebuit să aduci vorba despre chestia asta, Josh. Pentru că am povestea gata pregătită. Eu şi Peter ne-am certat de dimineaţă pe *video chat* (în cazul în care Josh a observat că nu am ieşit tot weekendul din casă) şi ne-am despărţit, iar eu sunt devastată din cauza chestiei ăsteia pentru că din clasa a şaptea n-am încetat să fiu îndrăgostită de Peter Kavinsky, dar *c'est la vie*.

— De fapt, eu şi Peter ne-am despărţit de dimineaţă.

Îmi muşc buza şi încerc să par tristă.

— E atât de greu, ştii? După ce mi-a plăcut de el atât de mult timp, iar într-un final a început şi el să mă placă… Dar pur şi simplu n-a fost să fie. Nu cred că a trecut peste despărţirea de Genevieve. Probabil că ea îl acaparează încă destul de mult, deci nu mai e loc în inima lui şi pentru mine.

Josh îmi aruncă o privire ciudată.

— Nu asta spunea el astăzi la librăria McCalls.

Ce-ar fi putut căuta Peter Kavinsky într-o librărie? Nu e genul de tip pe care să-l vezi prin librării.

— Ce-a spus?

Încerc să vorbesc degajat, dar inima îmi bate atât de tare, încât sunt destul de sigură că şi Sadie o poate auzi.

Josh o mângâie în continuare pe Sadie.

— El ce-a spus?

Acum nu mai încerc decât să nu sune strident.

— Adică, ce s-a spus, mai exact?

— Când l-am sunat, l-am întrebat când aţi început voi să ieşiţi împreună, iar el a spus că de curând. A spus că te plăcea cu adevărat.

Poftim…

Probabil că arăt la fel de şocată precum mă simt, fiindcă Josh se ridică în picioare şi spune:

— Mda, şi eu am fost destul de surprins.

— Ai fost surprins că el putea să mă placă?

— Păi, cam da. Kavinsky pur şi simplu nu e genul de tip care ar ieşi cu o fată ca tine.

Când eu îi arunc o privire fixă, acră şi neprietenoasă, încearcă repede să-şi retragă cuvintele.

— Adică pentru că nu eşti… ştii tu…

— Nu sunt cum? La fel de drăguţă ca Genevieve?

— Nu! Nu asta voiam să spun. Ce încerc să spun e că tu eşti aşa o fată dulce, inocentă, căreia îi place să stea acasă cu familia ei, şi, nu ştiu, Kavinsky nu-mi pare genul căruia să-i placă asta.

Până să apuce să mai zică ceva, îmi înşfac telefonul din buzunarul gecii şi spun:

— Uite că mă sună Peter, deci probabil că lui îi plac fetele casnice.

— Nu am spus casnică! Am spus că-ţi place să stai acasă!

— Pa, pa, Josh.

Mă îndepărtez rapid, trăgând-o pe Sadie după mine. Spun, în telefon:

— Oh, hei, Peter.

24

La chimie, Peter stă pe rândul din faţa mea. Îi scriu un bileţel. *De ce i-ai spune lui Josh că între noi e* – ezit, apoi adaug: *ceva*?

Îi trag una în spătarul scaunului, iar el se întoarce spre mine şi îi dau bileţelul în mână. Se lasă să alunece înapoi în scaun, ca să citească biletul; după aceea îl văd cum mâzgăleşte ceva. Se întoarce din nou spre mine şi-mi lasă biletul pe bancă, fără să mă privească.

Ceva? Haha.

Apăs atât de tare pe creion, încât i se fărâmiţează vârful:

Te rog, răspunde la întrebare.

Vorbim mai târziu.

Las să-mi scape un oftat de frustrare şi Matt, partenerul meu de laborator, îmi aruncă o privire ciudată.

După oră, Peter e luat pe sus de prietenii săi; sunt un grup mare şi pleacă toţi, împreună. Eu încep să-mi bag lucrurile în geantă şi deodată îl văd că se întoarce, singur. Se cocoaţă dintr-un salt pe masă.

— Păi, hai să vorbim, îmi zice el superdegajat.

Îmi dreg vocea şi încerc să-mi adun toată răbdarea.

— De ce i-ai spus lui Josh că între noi e… — aproape spun din nou „ceva”, dar apoi înlocuiesc cu „o relaţie?”

— Nu înţeleg de ce eşti aşa supărată. Ţi-am făcut un serviciu. Aş fi putut la fel de bine să te dau de gol.

Mă opresc. Are dreptate. Ar fi putut.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— E clar că ai un mod foarte ciudat de a spune „mulţumesc”. Cu plăcere, apropo.

Îi spun, ca un automat:

— Mulţumesc.

Ia stai aşa. De ce îi mulţumesc?

— Apreciez că m-ai lăsat să te sărut, dar…

— Cu plăcere, spune el din nou.

Ah! E aşa insuportabil. Din cauza asta, îi arunc o mică împunsătură.

— A fost… foarte altruist din partea ta. Că m-ai lăsat s-o fac. Doar că eu i-am explicat deja lui Josh că povestea cu noi doi n-o să meargă pentru că Genevieve te ţine legat în lesă, deci totul e OK. Poţi să nu te mai prefaci acum.

Peter mă priveşte chiorâş.

— Nu mă ţine legat în lesă.

— Ia gândeşte-te, nu cumva asta face? Vreau să spun, aţi fost

împreună din clasa a şaptea. Practic eşti proprietatea ei.

— Nu ştii ce vorbeşti, spune Peter în batjocură.

— Umbla un zvon, anul trecut, cum că de ziua ei te-a pus să-ţi faci pe fund un tatuaj cu iniţialele ei.

Las o pauză.

— Ia zi, l-ai făcut?

Mă întind pe lângă el şi mă prefac că-i ridic tricoul la spate. El scoate un ţipăt ascuţit şi face un salt înapoi, iar eu mă ţin cu mâna de burtă de râs.

— Deci *ai* un tatuaj.

— N-am niciun tatuaj! strigă el. Şi nici măcar nu mai suntem împreună, deci poţi să te opreşti odată cu porcăria asta? Ne-am despărţit. S-a terminat. Am terminat-o cu ea.

— Stai, nu *ea* s-a despărţit de tine? întreb eu.

Peter îmi aruncă o căutătură urâtă.

— A fost de comun acord.

Îi spun, grăbită:

— Păi, sunt sigură că o să vă împăcaţi în curând. V-aţi mai despărţit şi înainte, nu? Doar ca să vă împăcaţi la loc, cam în a doua secundă. Probabil fiindcă a fost prima dată pentru amândoi. De aceea nu puteţi să renunţaţi unul la celălalt. Am auzit că aşa e cu persoana cu care o faci pentru prima dată, mai ales la ţipi.

Peter rămâne cu gura căscată.

— De unde ştii…

— Ah, toată lumea ştie. Aţi făcut-o în clasa a noua, în subsolul părinţilor ei, nu?

El încuviinţează din cap, iritat.

— Vezi? Până şi eu ştiu, şi sunt un nimeni. Chiar dacă, de data aceasta, rămâneţi despărţiţi pe bune, deşi nu cred, asta nu înseamnă că orice altă fată poate să iasă cu tine.

Şi adaug cu subînţeles:

— Să nu uităm ce s-a întâmplat cu Jamila Singh.

Peter şi Genevieve s-au despărţit anul trecut, timp de o lună, aşa că Peter a început să iasă cu Jamila Singh. Jamila s-ar putea să fie chiar mai frumoasă decât Genevieve – un alt tip de frumuseţe, în orice caz. Mai degrabă sexy. Are părul lung, negru şi ondulat, o talie îngustă şi un fund mare. Hai doar să zicem că nu s-a terminat bine pentru ea. Genevieve nu numai că a scos-o din grup, dar le-a spus tuturor că familia Jamilei avea un sclav indonezian care trăia în casa lor, când de fapt era doar fratele ei. Şi sunt destul de sigură că Genevieve a fost cea care a lansat un zvon pe net, cum că Jamila îşi spală părul doar o dată pe lună. Cireaşa de pe tort a fost atunci când părinţii Jamilei au primit un e-mail anonim în care scria că ea făcea sex cu Peter. Imediat părinţii au transferat-o la o şcoală privată. Până la balul din

primăvară, Peter şi Genevieve erau din nou împreună.

— Gen spune că nu a avut nicio legătură cu asta.

Îi transmit un *pe bune?!* cu privirea.

— Peter, te rog. O cunosc bine, la fel ca şi tine. Mă rog, o cunoşteam bine. Dar cred că esenţa oamenilor nu se schimbă. Ei sunt cine sunt.

— Aşa este, recunoaşte Peter înmuiat. Voi două eraţi cele mai bune prietene pe atunci.

— Eram prietene, îl aprob eu. N-aş zice cele mai bune prietene, dar…

Stai puţin, de ce vorbim din nou despre mine?

— Toată lumea ştie că Genevieve a fost cea care le-a spus părinţilor Jamilei. Nu trebuie să fii detectiv ca să-ţi dai seama că Genevieve era geloasă pe ea. Jamila era cea mai drăguţă fată din anul nostru, în afară de Genevieve. Gen a fost întotdeauna o persoană foarte geloasă. Îmi aduc aminte când tata mi-a cumpărat un…

Peter mă fixează gânditor cu privirea, şi dintr-odată asta mă face să mă simt cuprinsă de nelinişte.

— Ce e?

— Hai doar să facem chestia asta o vreme.

— Să facem ce?

— Să lăsăm lumea să creadă că suntem un cuplu.

Stai… ce?

— Gen înnebuneşte să nu ştie cum stă treaba cu noi doi. De ce n-am lăsa-o să mai îndure puţin? De fapt, e chiar perfect. Tu ieşi cu mine, iar Gen va înţelege că totul s-a terminat între mine şi ea. Vei sparge tiparul.

Zicând asta, ridică o sprânceană spre mine.

— Ştii măcar ce înseamnă să spargi tiparul?

— Normal că ştiu.

N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă chestia asta. Îmi notez în minte s-o întreb pe Chris când o mai văd.

Peter se apropie de mine, iar eu fac repede un pas înapoi. El râde şi îşi înclină capul într-o parte, apoi îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Atunci sparge-mi tiparul.

Las să-mi scape un râs neliniştit.

— Ha-ha, scuze, Peter, dar nu sunt interesată. De tine.

— Păi, da. Asta e şi ideea. Nici eu nu sunt interesat. Chiar deloc.

Peter tresare din tot corpul.

— Deci, ce spui?

Eu ridic din umeri, iar lui îi cad braţele pe lângă corp.

— Alo, mai adineaori ţi-am explicat cum Gen va omorî orice fată care se apropie de tine!

Peter îmi respinge afirmaţia.

— Doar gura e de Gen. Niciodată n-ar face rău cuiva. Pur şi simplu nu o cunoşti aşa cum o cunosc eu.

Cum eu nu mai spun nimic, el îmi ia tăcerea ca pe o încurajare şi-mi zice:

— Te-ar ajuta şi pe tine, să ştii. Cu puştiul ăla, Josh. Nu erai tu aia îngrijorată că o să decazi în ochii lui? Asta te-ar putea salva de la umilinţă. Pentru că de ce să fii cu el, când poţi să fii cu mine? Mă rog, să te prefaci că eşti cu mine. Oricum, e strict o afacere. Nu-mi pot permite să te şi îndrăgosteşti de mine.

Îmi face o imensă plăcere să mă uit la mutra lui de tip chipeş şi să spun, cu blândeţe:

— Peter, nici nu mă gândesc să fiu prietena ta falsă, cu atât mai puţin cea adevărată.

El clipeşte.

— De ce nu?

— Mi-ai citit scrisoarea. Nu eşti genul meu. Nimeni n-ar crede vreodată că te-aş plăcea.

— Treaba ta. Eu doar încerc să ne fac amândurora un serviciu.

Apoi ridică din umeri şi se uită undeva în spatele meu, de parcă discuţia noastră l-ar fi plictisit.

— Dar Josh cu siguranţă a crezut.

Într-o secundă, fără să mă mai gândesc la nimic, îi spun:

— OK. Hai să o facem.

Seara, la câteva ore bune de la acea discuţie, stau întinsă în pat minunându-mă încă de toată povestea. Ce va spune lumea când mă va vedea plimbându-mă pe hol cu Peter Kavinsky?

25

A doua zi dimineaţă, când cobor din autobuz, Peter mă aşteaptă în parcare.

— Hei, spune el. Tu chiar iei în fiecare zi autobuzul?

— Maşina mea e la reparat, mai ştii? Accidentul!

Oftează, ca şi cum faptul că vin la şcoală cu autobuzul ar fi ceva jignitor pentru el. Apoi mă apucă de mână şi, ţinându-mi-o strâns într-a lui, intrăm împreună în liceu.

E pentru prima dată când merg pe holul şcolii ţinându-mă de mână cu un băiat. Ar trebui să fie ceva important, special, dar nu este, pentru că nu e real. Sincer, nu simt nimic.

Emily Nussbaum se uită la noi de două ori, crezând că nu a văzut bine. Emily e cea mai bună prietenă a lui Gen. Se holbează atât de intens, încât mă şi mir că nu ne face rapid o poză cu telefonul ca să i-o trimită lui Gen.

Peter se opreşte întruna să-i salute pe unii şi pe alţii, iar eu stau acolo zâmbind, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume. Eu şi Peter Kavinsky!

La un moment dat încerc să-i dau drumul la mână, pentru că palma începe să-mi transpire, dar el nu slăbeşte deloc strânsoarea, dimpotrivă.

— Mâna ta e prea caldă, îi şuier eu.

— Nu, a ta e, îmi răspunde el printre dinţi.

Sunt sigură că palmele lui Genevieve nu sunt niciodată transpirate. Probabil că ea te poate ţine zile întregi de mână fără să se supraîncălzească.

Când ajungem la dulapul meu, ne dăm în sfârşit drumul la mâini, ca să-mi pot lăsa cărţile înăuntru. Închid uşa dulapului, iar atunci Peter se apleacă şi încearcă să mă sărute pe gură. Sunt atât de şocată, încât dau să mă feresc şi ne lovim cap în cap.

— Au!

Peter se freacă pe frunte şi se încruntă la mine.

— Ei bine, nu te poţi furişa aşa pe lângă mine!

Şi pe mine mă doare fruntea. Ne-am izbit căpăţânile de parcă ar fi fost nişte talgere. Dacă mi-aş ridica acum privirea, aş vedea zburând păsările albastre, ca în desenele animate.

— Vorbeşte mai încet, toanto, spune el cu dinţii încleştaţi.

— Nu mă face pe mine toantă, tontule, îi şoptesc la rândul meu.

Peter lasă să-i scape un geamăt de zile mari, semn că e foarte

nervos pe mine. Eu mă pregătesc să-i arunc în faţă că e vina lui, nu a mea, când o zăresc pe Genevieve înaintând uşor de-a lungul holului.

— Trebuie să plec, spun eu şi mă reped în direcţia opusă.

— Aşteaptă! strigă Peter.

Dar eu îmi văd mai departe de drum.

Stau întinsă în pat, cu perna peste faţă, retrăind îngrozitorul sărut-dar-nu-chiar. Tot încerc să blochez acea amintire, dar ea revine de fiecare dată.

Îmi pun mâna pe frunte. Nu cred că pot s-o fac. Totul e atât de… vreau să zic, sărutul, palmele transpirate, toată lumea uitându-se la noi. E prea mult.

Pur şi simplu, va trebui să-i spun că m-am răzgândit, că nu vreau să mai joc jocul ăsta, că asta va fi tot. Nu am numărul lui, şi nu vreau nici să spun ceva din toate astea într-un e-mail. Va trebui să mă duc la el acasă. Nu e departe; încă îmi aduc aminte drumul.

Fug la parter, trecând pe lângă Kitty care se luptă să ţină în echilibru o tavă pe care se află o farfurie cu biscuiţi Oreos şi un pahar cu lapte.

— Îţi împrumut bicicleta, îi strig eu din zbor. Mă întorc repede!

— Fă bine şi ai grijă de ea! ţipă Kitty la rândul ei.

Îi înşfac casca şi bicicleta şi mă năpustesc în stradă, pedalând cât de tare pot. Genunchii mă lovesc puţin în piept, dar nu sunt cu mult mai înaltă decât Kitty, aşa că nu-i chiar atât de rău. Peter locuieşte la două cartiere distanţă. Îmi ia mai puţin de douăzeci de minute să ajung acolo.

Când ajung, nu e nicio maşină pe aleea dinspre garaj. Peter nu-i acasă. Mi se îneacă corăbiile. Ce să fac eu acum? Să stau să-l aştept pe veranda din faţa casei, ca o obsedată? Dacă mai întâi apare mama lui?

Îmi dau jos casca şi mă aşez o clipă, ca să-mi trag sufletul. Părul îmi e ud de transpiraţie de la cât am pedalat şi mă simt extenuată. Încerc să-mi trec degetele prin el ca să-l netezesc. Nicio şansă.

În timp ce rumeg în minte ideea de a o suna pe Chris şi a vedea dacă poate veni să mă ia de acolo, maşina lui Peter se apropie huruind dinspre capătul străzii şi intră pe aleea către garaj. Scap telefonul pe jos, apoi mă lupt să-l recuperez.

Peter iese din maşină şi ridică o sprânceană spre mine.

— Ia uite cine e aici. Iubita mea, care mă adoră.

Mă ridic şi îi fac cu mâna.

— Pot să vorbesc o clipă cu tine?

Îşi aruncă geanta pe umăr şi se apropie de mine agale. Se aşază pe treapta de la intrare ca un prinţ pe tron, iar eu stau în picioare în faţa lui, cu casca într-o mână şi telefonul în cealaltă.

— Deci care e treaba? mă întreabă el tărăgănat. Lasă-mă să ghicesc.

Eşti aici ca să te retragi din înţelegere, am dreptate?

E atât de îngâmfat, atât de sigur pe el. Nu vreau să-i dau satisfacţie recunoscând că are dreptate.

— Voiam doar să mai discutăm o dată strategia de joc, spun eu aşezându-mă. Să ne punem povestea la punct, înainte ca lumea să înceapă să pună întrebări.

Peter ridică din sprânceană.

— Ah, OK. Are sens. Deci *cum* am ajuns împreună?

Îmi împreunez mâinile în poală şi încep să recit:

— Când am avut accidentul acela de maşină, săptămâna trecută, tu treceai pe acolo din întâmplare şi i-ai aşteptat cu mine pe cei de la asigurări, apoi m-ai condus cu maşina ta acasă. Erai foarte agitat în tot acel timp, pentru că tu, de fapt, cam simţeai ceva pentru mine încă din gimnaziu. Cu mine ai avut primul sărut. Aşa că era marea ta şansă…

— *Eu* am avut cu tine primul *meu* sărut? mă întrerupe el. Ce-ai zice ca *tu* să fi avut cu mine primul *tău* sărut? Asta e mult mai credibil.

Îl ignor şi vorbesc mai departe.

— Era şansa ta cea mare. Aşa că ai profitat. M-ai sunat să ieşim chiar în acea zi, şi de atunci ne petrecem timpul împreună, aşa că acum suntem practic un cuplu.

— Nu cred că Gen o va lua de bună, spune el clătinând din cap.

— Peter, spun eu pe cel mai răbdător ton posibil, cele mai credibile minciuni sunt cele care conţin măcar un strop de adevăr. Chiar am avut un accident de maşină; chiar te-ai oprit să stai cu mine; chiar ne-am sărutat în şcoala generală.

— Nu e vorba de asta.

— Atunci de ce?

— Eu şi Gen am făcut-o a doua zi după ce m-am văzut cu tine.

Oftez.

— OK, scuteşte-mă de detalii. Povestea mea ţine, oricum. După accidentul de maşină, nu te gândeai decât la mine şi mi-ai dat întâlnire imediat ce Genevieve te-a părăsit… vreau să zic, imediat ce v-aţi despărţit.

Îmi dreg vocea:

— Dacă tot a venit vorba, aş vrea să stabilim şi nişte reguli de bază.

— Ce fel de reguli de bază? mă întreabă el, lăsându-se pe spate.

Strâng din buze şi trag aer în piept:

— Păi… nu vreau să mai încerci să mă săruţi.

Peter strâmbă din buze.

— Crede-mă, zice el, nici eu nu vreau să o fac. Şi-acum mă doare fruntea, de azi-dimineaţă. Cred că am o vânătaie.

Îşi dă părul de pe frunte:

— Vezi vreo vânătaie?

— Nu, dar văd un început de chelie.

— *Poftim*?

Ha. Ştiam că asta o să-l panicheze. Peter e atât de vanitos.

— Calmează-te, doar glumeam. Ai o bucată de hârtie şi un pix?

— Ai de gând să scrii asta?

Îi zic, înţepată:

— O să ne ajute să ţinem minte.

Dându-şi ochii peste cap, Peter întinde o mână şi o bagă în geantă, scoate de acolo un caiet şi mi-l întinde. Dau paginile până găsesc una goală şi scriu, sus de tot: *Contract.* Apoi scriu: *Fără sărutat.*

— Crezi că lumea chiar o s-o ia de bună dacă noi nu ne atingem niciodată în public? întreabă Peter sceptic.

— Nu cred că relaţiile constau doar în partea fizică. Poţi să arăţi că îţi pasă de cineva şi fără să-ţi foloseşti buzele.

Peter zâmbeşte şi pare pe punctul de a face o glumă, aşa că adaug prompt:

— Sau oricare altă parte a corpului.

El scoate un fel de geamăt:

— Trebuie să mă ajuţi şi tu cu ceva, Lara Jean. Am o reputaţie de păstrat. Niciun prieten de-al meu nu va crede că m-am transformat dintr-odată într-un călugăr ca să ies cu tine. Ce zici măcar de o mână în buzunarul din spate al blugilor tăi? Crede-mă, va fi strict profesional.

Nu spun ce gândesc – că-i pasă mult prea mult de ce cred ceilalţi despre el. Doar dau aprobator din cap şi notez; *Peter are voie să îşi bage o mână în buzunarul din spate al blugilor Larei Jean.*

— Dar gata cu sărutările, spun eu ţinând capul în jos ca să nu poată vedea că roşesc.

— Tu eşti cea care a început, îmi aduce el aminte. Şi încă ceva: nu am nicio BTS, deci poţi să-ţi scoţi asta din cap.

— Nici nu credeam că ai BTS.

Îmi ridic din nou privirea spre el.

— Chestia e că… eu nu am mai avut un iubit până acum. N-am fost niciodată la o întâlnire adevărată şi n-am umblat niciodată pe holuri ţinându-mă de mână cu cineva. Toate astea sunt noi pentru mine, aşa că îmi pare rău pentru ciocnirea aia cap în cap, de dimineaţă. Eu doar… îmi doresc ca lucrurile astea să se întâmple prima dată *cu adevărat,* nu cu tine.

Peter pare că se gândeşte la ce i-am spus.

— Ah, OK. Hai atunci să păstrăm nişte lucruri pentru tine, spune el.

— Da?

— Sigur. O să-ţi păstrăm nişte lucruri pe care să le faci atunci când va fi ceva adevărat, nu de faţadă.

Sunt mişcată. Cine a ştiut că Peter poate fi aşa grijuliu şi altruist?

— Adică, n-o să m-apuc să cumpăr chestii pentru tine. O să las asta în seama unui tip care chiar te place.

Îmi dispare orice zâmbet.

— Nici n-aşteptam de la tine să-mi cumperi ceva!

Peter e pe val.

— Şi nici n-o să te conduc la oră sau să-ţi aduc flori.

— Am prins ideea.

Mi se pare că Peter e mai puţin preocupat de mine decât de portofelul său. Chiar că e zgârcit.

— Şi, când erai cu Genevieve, ce gen de lucruri îi plăcea să faci?

Mi-e teamă că va profita de ocazie ca să facă o glumă, dar el priveşte în gol şi spune:

— Mereu mă bătea la cap că vrea să-i scriu bileţele.

— Biletele?

— Da, la şcoală. N-am înţeles de ce nu puteam pur şi simplu să-i dau un mesaj. E instant, e eficient. De ce să nu folosim tehnologia pe care o avem la dispoziţie?

Înţeleg perfect acest lucru. Genevieve nu voia bileţele. Ea voia scrisori. Scrisori reale, scrise cu scrisul lui de mână pe hârtie adevărată, scrisori pe care putea să le ţină în mână şi să le păstreze ca să le recitească oricând ar fi avut chef. Ele erau dovada, solidă şi palpabilă, că cineva se gândea la ea.

— Îţi voi scrie un bileţel pe zi, spune Peter brusc, plin de vervă. Asta o s-o scoată din minţi.

Notez: *Peter îi va scrie Larei Jean un bileţel în fiecare zi.*

Peter se apleacă spre mine.

— Scrie că trebuie să mergi la nişte petreceri cu mine. Şi scrie şi fără comedii romantice.

— Am zis eu ceva despre comedii romantice? Nu toate fetele vor să se uite la comedii romantice.

— Pot pur şi simplu să-mi dau seama că tu eşti genul de fată care se uită.

Mă enervează că are percepţia asta despre mine şi mă enervează şi mai tare că are dreptate. Scriu: *FĂRĂ FILME TÂMPITE DE ACŢIUNE.*

— Şi atunci, ce ne mai rămâne? vrea Peter să ştie.

— Filme cu supereroi, filme de groază, filme de epocă, documentare, filme străine…

Peter face o grimasă, înhaţă pixul şi hârtia de la mine şi notează: *FĂRĂ FILME STRĂINE.* Mai scrie şi: *Lara Jean îşi va pune poza lui Peter pe fundalul telefonului.*

— Şi invers! zic eu.

Îmi îndrept telefonul spre el.

— Zâmbeşte.

Peter zâmbeşte, şi, ah, e enervant de frumos! Apoi se întinde după

telefonul său, dar eu îl opresc.

— Nu chiar acum. Părul meu e transpirat şi arată scârbos.

— Bună observaţie, zice el, iar eu vreau să-l pocnesc.

— Poţi să scrii şi că, indiferent de circumstanţe, niciunul dintre noi nu poate spune adevărul? îl întreb eu.

— Prima regulă din *Fight Club,* zice Peter cu subînţeles.

— N-am văzut filmul asta.

— Bineînţeles că nu, îmi spune, iar eu mă strâmb la el.

De asemenea, notă mentală: uită-te la *Fight Club*.

Peter notează, apoi mă aşez lângă el, iau pixul şi subliniez *indiferent de circumstanţe* de două ori.

— Ce zici de o întâlnire finală? întreb brusc.

— Ce vrei să spui?

— Adică, pentru cât timp vom face asta? Cam două săptămâni? O lună?

Peter ridică din umeri.

— Pentru cât timp o să vrem.

— Dar… nu crezi că ar trebui să fixăm ceva…

El mă întrerupe.

— Relaxează-te, Lara Jean. Viaţa nu trebuie să fie planificată. Doar lasă-te dusă de val şi lasă lucrurile să se întâmple.

Oftez şi spun:

— Vorbe de duh de la marele Kavinsky.

El ridică din sprâncene.

— E musai s-o terminăm până se întoarce soră-mea, în vacanţa de Crăciun, închei eu. Ea îşi dă seama întotdeauna când mint.

— Oh, sigur o să terminăm până atunci, spune el.

— Bine, spun eu, apoi semnez hârtia, apoi şi el, şi gata, avem un contract.

Sunt prea orgolioasă ca să-i cer lui Peter să mă ducă cu maşina, iar el nu se oferă, aşa că-mi pun casca la loc pe cap şi o pornesc spre casă pe bicicleta lui Kitty. Pe la mijlocul drumului îmi dau seama că eu şi Peter n-am făcut niciodată schimb de numere de telefon. Nici măcar nu ştiu numărul de telefon al presupusului meu iubit.

26

Sunt la librăria McCalls, unde vreau să cumpăr un exemplar din *Menajeria de sticlă* pentru ora de engleză, şi scanez zona în căutarea lui Josh. Acum că eu şi Peter am rezolvat totul, pot să mă laud toată ziua cu asta, la modul triumfal. O să-i arăt eu lui Josh pentru că a crezut că sunt doar o fată de casă cu care nu ar ieşi niciun băiat.

Îl zăresc expunând cărţile noi la raionul de non-ficţiune. El nu mă vede, aşa că mă furişez în spatele lui şi ţip:

— Bau!

Josh sare ca ars şi scapă o carte pe podea.

— M-ai speriat de moarte!

— Asta era şi ideea, Joshy!

Râd de mă prăpădesc. Ce privire are! Mă întreb, de ce e atât de delicios de amuzant să te strecori pe lângă oameni?

— În regulă, în regulă. Gata cu râsul. Ce cauţi aici? îmi ridic cartea şi o agit în dreptul feţei lui.

— Îl am pe domnul Radnor la engleză. L-ai avut şi tu, nu-i aşa?

— Da, e bun. E sever, dar corect. Încă mai am notiţele, dacă le vrei.

— Mersi, spun eu.

Apoi adaug, înviorată:

— Şi, ia ghici. Eu şi Peter nu ne-am despărţit până la urmă. A fost doar o neînţelegere.

— A, da?

Josh începe să aşeze nişte cărţi într-un teanc.

— Mm-hmm. M-am văzut ieri cu el şi am vorbit, şi am tot vorbit, ore întregi. Simt că pot să vorbesc cu el despre orice, ştii? Chiar mă înţelege.

Josh îşi încreţeşte fruntea.

— Despre ce vorbiţi voi?

— Oh, despre tot. Filme, cărţi, chestiile obişnuite.

— Hmm. Nu mi-a părut niciodată genul de tip care citeşte.

Mijeşte privirea şi se uită peste umărul meu.

— Hei, trebuie s-o ajut pe Janice la casă. Când eşti gata să plăteşti, vino la casa mea de marcat ca să-ţi pot face o reducere.

Hmm, asta nu e chiar reacţia la care speram. N-am prea avut loc să mă laud.

— Sună bine, zic eu, dar el deja se îndepărtează.

Îmi strâng cartea la piept. Acum că Josh ştie că nu mai sunt îndrăgostită de el, ci de Peter, bănuiesc că totul va reveni la normal,

aşa cum era înainte. Ca şi cum scrisoarea mea n-ar fi existat niciodată.

27

— A sunat Margot când erai pe-afară, spune tata la cină.

Cina înseamnă doar o salată. Salată pentru mine şi tati, cereale pentru Kitty. Trebuia să fie piept de pui, dar am uitat să-l scot din congelator de dimineaţă, aşa că avem doar o salată cu morcovi şi oţet balsamic. Tati şi-a completat-o pe a lui cu două ouă fierte, iar eu mi-am pus o felie de pâine prăjită cu unt. Halal cină! Cereale şi salată! Trebuie să ajung neapărat pe la magazin.

De când a plecat Margot, am vorbit cu ea doar de două ori, dintre care o dată pe *video chat,* cu noi toţi înghesuiţi în jurul laptopului meu. N-am apucat s-o întreb de lucrurile bune – chestiile adevărate, toate aventurile pe care le-a avut şi oamenii pe care i-a cunoscut. Parcă am auzit că britanicii beau absint în puburi. Mă întreb dacă a încercat asta până acum. I-am scris nu ştiu câte e-mailuri lui Margot, dar o singură dată am primit răspuns. Înţeleg că e ocupată, însă tot ar putea să răspundă măcar cu un e-mail pe zi. La cât de strâns ţine legătura cu mine, aş putea să fiu şi moartă într-un şanţ.

— Ce-a zis? întreb eu în timp ce-mi tai morcovul în bucăţi mici.

— Se gândea să încerce să intre în echipa de *shinty,* spune tata ştergându-şi sosul de salată de pe bărbie.

— Ce înseamnă *shinty*? mă întreabă Kitty, iar eu ridic din umeri.

— Este un sport scoţian care seamănă cu hocheiul pe iarbă, explică tati. A început ca un antrenament inofensiv cu săbiile, în Scoţia medievală.

Plictisitor. Intervin rapid, înainte ca tati să înceapă să ne povestească mai multe despre Scoţia medievală:

— Hai să-i trimitem lui Gogo un pachet cu atenţii! Lucruri de care nu poate face rost acolo.

— Da! ovaţionează Kitty.

— Ce-ar trebui să-i trimitem? întreb eu. Eu zic să contribuim toţi cu câte ceva.

Tati mestecă şi îşi duce gânditor un deget la bărbie.

— Eu o să-i trimit jeleuri cu vitamine, spune el. Şi Advil. Cred că şi-a luat doar un flacon mic de Advil, şi ştii ce migrene are uneori.

— De acord.

Arăt cu furculiţa spre Kitty.

— Şi tu?

— Am o chestie care aş putea să i-o trimit, spune Kitty. Să merg s-o aduc?

Eu şi tati ne uităm unul la celălalt şi ridicăm din umeri.

— Sigur.

Kitty se întoarce alergând, cu o coală de hârtie unde a desenat-o pe Margot. Mângâind un câine. Exact rasa de câine pe care o vrea Kitty. Akita. Nu pot să nu râd.

Kitty se încruntă.

— Ce-i aşa amuzant?

— Nimic, spun eu.

— Crezi că desenul e destul de bun? mă întreabă Kitty. Destul de bun ca să-l agaţe pe peretele ei?

— Cu siguranţă, spun eu.

— Nu, vreau să te uiţi la el cu adevărat, insistă ea. Critică-l. Pot oricând să fac mai bine. Margot n-o să-l vrea, dacă nu e cea mai bună lucrare a mea.

— Kitty, este o lucrare bună, cu siguranţă, spun eu. De ce-aş minţi?

Oftează.

— Treaba e că nu-mi dau seama dacă e gata sau nu.

— Doar artistul ştie, spune tati, dând din cap cu un aer înţelept.

— Cum ţi se pare câinele? îl întreabă ea. Nu-i aşa că e drăguţ?

Tati ia desenul de la mine şi îl examinează cu atenţie.

— Da, câinele e, fără îndoială, un câine frumos.

— Şi eu sunt asiatică, spune ea.

Kitty se aşază la loc, gustă din cereale şi încearcă să nu zâmbească. Îmi dau seama că manipulează gândirea lui tati. Sădeşte în mintea lui asocieri pozitive despre câini. Copilul ăsta nu ia pauză niciodată. Mereu urmăreşte câte ceva.

— Ce va mai fi în pachetul cu atenţii? vrea Kitty să ştie.

Eu încep să număr pe degete:

— Tampoane, pentru că nu ştiu dacă au marca noastră în Scoţia, pijamale din flanel, şosete groase, fursecuri de la cercetaşe…

— Unde să găsim fursecuri de la cercetaşe în perioada asta a anului? întreabă tati.

— Am o cutie de *Thin Mints*[13] ascunsă în congelator, spun eu.

El îmi aruncă o privire rănită.

— Ascunsă de cine?

Thin Mints sunt preferatele lui. Dacă sunt *Thin Mints* în casă, poţi să-ţi iei gândul de la ele. Tata este Marele Devorator de *Thin Mints*.

Ridic, enigmatică, din umeri.

— Îi voi trimite lui Margot şi tipul ei preferat de pixuri… şi cred că asta e tot.

— Nu uita de cizmele ei maro, îmi aduce aminte tata. A zis să-i trimitem neapărat cizmele maro cu şireturi.

— Aşa a zis?

Eu speram că Margot a uitat de ele.

— Când a spus asta?

— Mi-a dat un e-mail ieri.

— Să văd dacă pot să le găsesc.

Tata şi Kitty spun în acelaşi timp:

— Nu le purtai tu în weekendul ăsta?

Şi:

— Sunt la tine în dulap.

Îmi ridic mâinile deasupra capului, semn că mă predau.

— Bine, bine!

— Dacă termini de făcut pachetul în seara asta, pot să-l las la poştă mâine-dimineaţă, în drum spre serviciu, se oferă tati.

Scutur din cap.

— Vreau să-i trimit şi fularul pe care i-l tricotez, şi mai durează până e gata. Poate o săptămână sau două.

Sorbindu-şi laptele, Kitty îmi face semn să mă opresc şi mă sfătuieşte:

— Mai bine renunţă la fular. Oricum tricotatul nu-i de tine.

Deschid gura să o contrazic, apoi o închid la loc. Poate că are dreptate. Dacă aşteptăm până termin eu fularul ca să trimitem pachetul, Margot nici nu va mai fi la facultate.

— În regulă, spun eu. Vom trimite pachetul cu atenţii fără fular. Asta nu înseamnă, totuşi, că renunţ la tricotat. O să lucrez mai departe la el şi va fi numai bun pentru cadoul tău de Crăciun, Kitty.

Îi zâmbesc dulce.

— E roz. Culoarea ta preferată.

Lui Kitty i se măresc ochii de groază.

— Sau lui Margot. Ai putea să i-l dai lui Margot.

Noaptea, Kitty îmi strecoară o foaie de hârtie pe sub uşă. E lista ei de Crăciun. Suntem abia în septembrie – până la Crăciun mai avem câteva luni bune! în capul paginii a scris „căţeluş”, cu litere mari de tipar. Mai vrea şi o fermă de furnici, un skateboard şi un televizor în camera ei. Mda, partea cu televizorul nu se va întâmpla. I-aş putea cumpăra totuşi ferma de furnici. Sau poate aş putea să vorbesc cu tati despre căţel. Ea n-a zis, dar cred că îi e foarte dor de Margot. Într-un fel, Margot este singura mamă de care a avut parte. Trebuie să fie greu pentru Kitty să o vadă plecată atât de departe. Aş face bine să fiu mai răbdătoare cu ea, mai atentă. Are nevoie de mine acum. Mă duc la ea în cameră şi mă urc în pat, lângă ea. Abia a stins luminile, dar deja e pe jumătate adormită.

— Şi dacă luăm un pisoi? şoptesc eu.

Ochii i se deschid dintr-odată.

— În niciun caz.

— Nu crezi că suntem mai degrabă genul de familie cu pisoi?

Continui, visătoare:

— Un pisoi pufos, gri cu alb, cu coada stufoasă. L-am putea numi Prince, dacă e băiat. Ooh, sau Gandalf cel Gri! N-ar fi drăguţ? Sau, dacă e fată, poate Agatha. Sau Tilly. Sau Boss. Depinde ce personalitate are.

— Las-o baltă, mi-o taie scurt Kitty. Nu ne luăm nicio pisică. Pisicile sunt câh! Sunt şi foarte manipulatoare.

— De unde ai învăţat cuvântul ăsta? o întreb eu, impresionată.

— De la televizor.

— Un căţel înseamnă multă muncă. Cine o să-i dea de mâncare şi-o să-l plimbe, şi-o să-l dreseze?

— Eu. Eu voi face totul. Sunt destul de responsabilă ca să mă ocup singură de toate astea.

Mă ghemuiesc mai aproape de ea. Îmi place cum miroase părul lui Kitty după ce face baie.

— Ha! Tu nici măcar nu speli vasele. Şi nu-ţi faci niciodată curat în cameră. Şi când ai ajutat tu, în toată viaţa ta, la împăturirea rufelor? Vreau să spun, serios acum, dacă nu faci nimic din toate astea, cum poţi să te ocupi de altă fiinţă?

Kitty mi-o retează:

— Atunci o să fiu mai des de ajutor!

— O să cred când o să văd.

— Dacă o să fiu mai des de ajutor, mă ajuţi să-l conving pe tati în privinţa căţelului?

— Dacă o să fii de ajutor, sunt eu de acord. Dacă o să-mi dovedeşti că nu mai eşti copil mic.

Kitty va face zece ani în ianuarie. Adică va fi destul de mare ca să mă poată ajuta la treburile casei. Margot o alinta prea mult, după părerea mea.

— Te ocupi de golirea coşurilor de gunoi de la etaj, o dată pe săptămână. Şi mă ajuţi cu rufele.

— Atunci… o să primesc mai mulţi bani de buzunar?

— Nu. Stimulentul sunt eu, care o să te ajute să-l convingi pe tati să ia un câine, în plus, vei înceta să te mai porţi ca un bebeluş.

Îmi înfoi perna.

— Apropo, dorm aici în noaptea asta.

Kitty îmi dă rapid un brânci, iar eu aproape cad din pat.

— Tu te porţi ca un bebeluş, nu eu, Lara Jean!

— Lasă-mă să dorm o noapte aici, ce mare lucru!

— Iei mereu toate păturile.

Kitty încearcă să mă îmbrâncească din nou, dar eu rămân nemişcată, prefăcându-mă că sunt deja adormită.

Curând adormim amândouă, de-adevăratelea.

E duminică seara, îmi fac tema la mate în pat, când primesc un telefon de la un număr pe care nu-l recunosc.

— Alo?

— Hei! Ce faci?

— Ăăă… scuze, dar cine e?

— Peter!

— Oh. Cum ai făcut rost de numărul meu?

— Nu-ţi bate capul cu asta.

Se aşterne apoi tăcerea. Fiecare milisecundă în care niciunul dintre noi nu zice nimic e ca o lungă agonie, dar eu chiar nu ştiu ce să spun.

— Deci, ce voiai?

Peter râde.

— Eşti aşa ciudată, Covey. Maşina ta e la reparat, nu?
Aşa că ce-ai zice să te conduc eu la şcoală?

— OK.

— Şapte jumate.

— OK

— OK…

— Pa, spun eu, apoi închid.

28

A doua zi dimineaţă o trezesc devreme pe Kitty, ca să-mi poată împleti părul.

— Lasă-mă în pace, spune ea întorcându-se pe cealaltă parte. Dorm.

— Te rog te rog te rog, poţi să-mi împleteşti o coadă ca o coroniţă? o întreb eu, stând pe vine în faţa patului ei.

— Nu. Pot să-ţi fac o împletitură pe-o parte, şi asta-i tot.

Kitty îmi împleteşte rapid părul, apoi adoarme imediat la loc, iar eu încep să-mi aleg hainele. Acum că eu şi Peter suntem oficial împreună, lumea o să se uite la mine mai mult, aşa că ar trebui să port ceva potrivit. Încerc o rochie cu buline şi mâneci bufante, plus colanţi, dar nu arată cum trebuie. Nici puloverul meu preferat cu inimioare şi cu ciucurei. Totul arată dintr-odată foarte copilăros. Într-un final, rămân la o rochie baby doll cu imprimeu floral, pe care am comandat-o de pe un site japonez cu haine de stradă, şi la nişte ghetuţe. Un *look* gen Londra anilor şaptezeci.

La şapte şi douăzeci şi cinci, când cobor în fugă la parter, o găsesc pe Kitty cu geaca de blugi pe ea, aşteptându-mă la masa din bucătărie.

— Ce cauţi aici aşa devreme? o întreb eu.

Autobuzul ei nu ajunge decât pe la opt.

— Azi avem excursie, aşa că trebuie să ajung devreme la şcoală. Îţi aminteşti?

Fug şi mă uit la calendarul de pe frigider. Acolo văd, scris de mâna mea: *Excursia lui Kitty.* La naiba.

Eu trebuia s-o duc la şcoală, dar asta era înainte să lovesc maşina lui Margot. Taţi a avut tură de noapte la spital şi încă nu a ajuns acasă, aşa că acum nu am nicio maşină.

— Nu poate să te ducă una dintre mamele din programul de transport cu maşina?

— E prea târziu. Autobuzul pleacă la şapte patruzeci.

Lui Kitty îi apar pete roşii pe faţă, iar bărbia începe să-i tremure.

— Nu pot să pierd autobuzul, Lara Jean!

— OK, OK. Nu te supăra. Vine acum o maşină după noi. Nu-ţi face griji, bine?

Smulg o banană cu o tentă verzuie din suportul pentru banane.

— Hai să mergem afară şi să-l aşteptăm.

— Pe cine?

— Lasă, tu doar grăbeşte-te.

Eu şi Kitty aşteptăm pe treptele din faţă, împărţind banana verzuie. Amândouă preferăm o banană necoaptă, verzuie, faţă de una cu pete maro. Lui Margot îi plac cele pătate. Eu încercam să le păstrez pentru pâinea cu banane, dar Margot le înghiţea pe nerăsuflate, cu tot cu părţile moi şi zdrobite. Tremur numai când mă gândesc.

Aerul este răcoros, chiar dacă e încă septembrie, deci practic încă vară. Kitty îşi freacă picioarele ca să se încălzească. Cică va purta pantaloni scurţi tocmai până hăt, în octombrie; cică ăsta e planul ei.

A trecut de şapte şi jumătate, iar Peter nu e nicăieri, încep să-mi pierd răbdarea, dar nu vreau să se îngrijoreze şi Kitty. Mă hotărăsc că, dacă nu va fi aici în exact două minute, voi merge alături, la Josh, şi-l voi ruga s-o conducă el pe Kitty la şcoală.

Doamna Rothschild, vecina noastră de peste drum, ne face cu mâna în timp ce-şi încuie uşa din faţă, cu un termos mare de cafea în mână. Se grăbeşte apoi înspre maşina ei.

— Bună dimineaţa, doamnă Rothschild, intonăm noi în cor.

Îi dau un cot lui Kitty şi-i spun:

— În cinci, patru, trei…

— La naiba! ţipă doamna Rothschild.

Doamna Rothschild şi-a vărsat cafea pe mână. Face asta măcar de două ori pe săptămână. Nu înţeleg de ce nu merge, pur şi simplu, mai încet sau de ce nu pune capacul termosului, sau de ce nu şi-l umple ceva mai puţin.

Exact atunci Peter se apropie cu maşina, iar Audiul lui negru e chiar mai strălucitor în lumina zilei. Mă ridic şi îi spun lui Kitty să se grăbească, iar ea vine după mine târşâindu-şi picioarele.

— Cine e? o aud şoptind.

Peter are ferestrele coborâte. Mă apropii de cea dinspre scaunul pasagerului şi îmi bag capul înăuntru.

— E OK dacă o lăsăm pe surioara mea la şcoala primară? întreb eu. Trebuie să ajungă mai devreme azi, pentru că are o excursie.

Peter pare enervat.

— Ieri de ce nu mi-ai zis de chestia asta?

— Ieri nu ştiam de chestia asta!

Mai degrabă simt, decât văd, cum Kitty se foieşte în spatele meu.

— E o maşină cu două locuri, spune Peter de parcă eu nu pot să-mi dau seama şi singură.

— Ştiu. Pot s-o ţin pe Kitty în poală, trag centura peste noi şi gata.

Tata m-ar omorî pentru treaba asta, dacă ar şti, dar eu nu am de gând să-i spun, şi nici Kitty.

— Oh, da, sună foarte sigur.

E sarcastic. Urăsc când oamenii sunt sarcastici. E atât de prostesc.

— Sunt trei kilometri!

Peter oftează.

— Bine. Haideţi sus.

Deschid portiera şi mă strecor înăuntru, punându-mi geanta la picioare.

— Hai, Kitty.

Îi fac loc între picioarele mele, iar ea urcă înăuntru. Strâng bine centura peste noi şi o cuprind cu braţele.

— Să nu-i zici lui tati, spun eu.

— Îhâm, spune ea.

— Hei! Cum te cheamă? o întreabă Peter.

Kitty ezită. Asta se întâmplă din ce în ce mai des. Cu oamenii noi trebuie să decidă dacă va fi Kitty sau Katherine.

— Katherine.

— Dar toţi îţi spun Kitty?

— Toţi cei care mă cunosc, zice Kitty. Tu poţi să-mi spui Katherine.

Lui Peter i se luminează ochii.

— Eşti dură, spune el cu admiraţie, lucru pe care Kitty se face că nu-l bagă în seamă, deşi continuă să-i arunce priviri pe furiş.

Peter are efectul ăsta asupra oamenilor. Asupra fetelor. Chiar şi asupra femeilor.

Rulăm în linişte prin cartier. Într-un sfârşit, Kitty spune:

— Aşadar, tu cine eşti?

Arunc o privire spre el, dar el se uită ţintă în faţă.

— Sunt Peter. Sunt, ăăă, iubitul surorii tale.

Rămân cu gura căscată. N-am vorbit niciodată despre minţitul familiilor noastre! Credeam că e o chestie valabilă doar la şcoală.

Kitty stă ca o stană de piatră în braţele mele. Apoi îşi întoarce capul spre mine şi mă întreabă, pe un ton strident:

— *El* e *iubitul* tău? *De când*?

— De săptămâna trecută.

Măcar atât să fie adevărat. Cât de cât.

— Dar nu mi-ai spus nimic! Niciun nenorocit de cuvânt, Lara Jean!

Îi zic, din reflex:

— Nu spune *nenorocit*.

— Niciun nenorocit de cuvânt, repetă Kitty clătinând din cap.

Peter izbucneşte în râs, iar eu îi arunc o privire urâtă.

— Totul s-a întâmplat foarte repede, explică el. N-am avut timp să spunem aproape nimănui…

— Vorbeam cu tine? izbucneşte Kitty. Nu, nu cred. Vorbeam cu sora mea.

Lui Peter i se măresc ochii şi-l pot vedea cum încearcă să păstreze o expresie indiferentă.

— Margot ştie? mă întreabă ea.

— Nu încă, şi nu care cumva să-i zici ceva până n-o pun eu în temă.

— Hmm.

Asta pare s-o mai liniştească puţin pe Kitty. Faptul că a aflat ceva prima, înaintea lui Margot, e o mare chestie pentru ea.

Ajungem în sfârşit la şcoala lui Kitty şi, slavă Domnului, autobuzul e încă în parcare. Toţi copiii sunt aliniaţi în faţa lui. Îmi dau voie în sfârşit să respir, după ce tot drumul îmi ţinusem respiraţia, iar Kitty se desprinde de mine şi sare afară din maşină.

— Să te distrezi în excursie! îi strig eu.

Ea se răsuceşte pe călcâie şi îndreaptă acuzator un deget spre mine:

— Vreau să aud *toată* povestea când ajung acasă!

După acest decret, o zbugheşte în fugă spre autobuzul din parcare.

Îmi pun la loc centura de siguranţă.

— Ăăă, eu nu ţin minte c-am fi stabilit să le spunem şi alor noştri că suntem iubit şi iubită.

— N-aveam cum să nu-i zic, din moment ce vă duc cu maşina prin oraş.

— Nu trebuia să spui „iubit”. Puteai spune doar „prieten”.

Ne apropiem de liceu, mai avem doar două semafoare şi ajungem. Încep să mă trag, agitată, de coada împletită într-o parte.

— Ăăă, deci ai vorbit ceva cu Genevieve?

Peter se încruntă.

— Nu.

— N-a avut niciun comentariu?

— Nu. Dar sunt sigur că o va face cât de curând.

Peter accelerează şi intră în parcare, apoi parchează cu atenţie. Ieşim din maşină şi, în timp ce ne îndreptăm spre intrare, degetele lui se împletesc cu ale mele. Mă gândesc că mă va lăsa în dreptul dulapului meu, cum a făcut şi înainte, dar mă conduce în direcţia opusă.

— Unde mergem? îl întreb.

— La cantină.

Dau să protestez, dar înainte să apuc, îmi zice ferm:

— De-acuma, trebuie să ne afişăm mai mult în public. Iar la cantină, efortul nostru va face toţi banii.

Josh nu va fi la cantină – e locul oamenilor populari –, dar ştiu cine va fi acolo cu siguranţă: Genevieve.

Când intrăm, ea monopolizează discuţia la masa unde stă împreună cu Emily Nussbaum, Gabe şi Darrell din echipa de lacrosse. Toţi îşi mănâncă micul dejun şi beau cafea. Probabil că are un al şaselea simţ când e vorba de Peter, pentru că ne aruncă imediat nişte lasere din privire. Încep să încetinesc, lucru pe care Peter pare să nu-l observe. El se îndreaptă ţintă către masă, dar eu mă intimidez în ultima secundă. Îl trag de mână şi spun, arătând spre o masă liberă din câmpul lor vizual:

— Hai să stăm aici.

— De ce?

— Aşa… te rog.

Gândesc rapid.

— Pentru că, vezi tu, ar fi mult prea răutăcios din partea ta să aduci o fată la masă când voi nu v-aţi despărţit, practic, decât de o secundă. În schimb, dacă stăm dincoace, Genevieve ne poate privi de la distanţă şi se mai poate chinui o vreme cu întrebările.

De fapt, sunt îngrozită de spaimă.

În timp ce-l trag pe Peter spre masa liberă, el le face cu mâna prietenilor lui, ridicând din umeri ca un fel de *Ce poţi să-i faci?* Mă aşez în sfârşit, iar Peter se aşază lângă mine. Îmi trage scaunul mai aproape de al lui. Apoi mă întreabă, ridicând din sprâncene:

— Ţi-e frică de ea?

— Nu.

Ba da.

— Va trebui s-o înfrunţi la un moment dat.

Peter se apleacă în faţă, mă ia de mână şi începe să-mi traseze linii în palmă.

— Termină, spun eu. Mă ia cu fiori.

El îmi aruncă o privire rănită.

— Fetele adoră când fac asta.

— Nu, *Genevieve* adoră. Sau se preface că adoră. Ştii, dacă mă gândesc mai bine, tu nu ai de fapt *chiar atât* de multă experienţă cu fetele. Doar cu o fată.

Îmi trag mâna dintr-a lui şi o aşez pe masă.

— Vreau să spun, toată lumea crede că eşti un afemeiat, dar în realitate ai fost doar cu Genevieve, apoi cu Jamila, cam o lună…

— OK, OK. Am prins ideea. Ajunge. Se uită la noi.

— Cine? Cei de la masa ta?

Peter ridică din umeri.

— Toată lumea.

Arunc o privire rapidă în jur. Are dreptate. Toţi se uită la noi. Peter e obişnuit să se uite oamenii la el, dar eu nu sunt. E un sentiment ciudat, ca un pulover nou care îmi dă mâncărimi. Pentru că nimeni nu se uită vreodată la mine. Acum parcă aş fi pe scenă. Şi ce e ciudat, ce e cu adevărat ciudat, e că nu-i un sentiment întru totul neplăcut.

Reflectez la chestia asta, când privirea mea o întâlneşte pe a lui Genevieve. E un fel de scurt moment de recunoaştere între noi, ca un *Te ştiu.* Apoi ea îşi mută privirea şi îi şopteşte ceva lui Emily. Genevieve se uită la mine de parcă aş fi o bucăţică gustoasă de mâncare, iar ea s-ar pregăti să mă înfulece de vie şi să-mi scuipe oasele. Apoi, la fel de repede, privirea aia a dispărut şi ea zâmbeşte.

Tremur. Adevărul este că Genevieve mă speria şi când eram copii. Odată ne jucam la ea acasă, iar Margot, căutându-mă ca să mă ia

acasă la prânz, a sunat la uşă şi Genevieve i-a spus că nu eram acolo. Nu m-a lăsat să plec pentru că voia să ne jucăm mai departe cu casa de păpuşi. Stătea în uşă şi nu-mi dădea drumul. A trebuit să o chem pe mama ei.

Ceasul arată opt şi cinci minute. Curând o să sune de intrare.

— Ar trebui s-o luăm din loc, spun eu, iar când mă ridic îmi simt genunchii tremurând.

— Gata? întreabă el distrat, uitându-se spre masa unde-i stăteau prietenii.

— Da, gata.

Peter se ridică şi mă împinge uşor spre uşă. Îşi ţine o mână pe mijlocul meu, iar pe cealaltă o flutură spre prietenii lui.

— Zâmbeşte, îmi şopteşte el, aşa că asta fac.

Trebuie să recunosc, nu e deloc neplăcut să ai un băiat care să te conducă, să te însoţească prin mulţime. Te simţi băgată în seamă. Parcă aş fi într-un vis. Eu sunt tot eu, iar Peter e tot Peter, însă totul în jurul meu pare neclar şi ireal, ca atunci când eu şi Margot am băut şampanie pe furiş de Anul Nou.

Nu mi-am dat seama până acum, dar cred că în tot acest timp am fost cumva invizibilă. O oarecare, acolo. Acum că toţi cred că sunt iubita lui Peter Kavinsky îşi pun întrebări despre mine. Ce-i cu mine? Ce l-a făcut pe Peter să mă placă? Ce am eu şi nu au alţii? Ce mă face aşa specială? Şi eu m-aş întreba, în locul lor.

Acum sunt o Fată Misterioasă. Înainte eram doar o Fată Tăcută, dar faptul că am devenit iubita lui Peter m-a făcut să evoluez, transformându-mă într-o Fată Misterioasă.

Iau autobuzul pentru a mă întoarce acasă, pentru că Peter trebuie să meargă la antrenamentul de lacrosse. Mă aşez în faţă, ca de obicei, dar astăzi oamenii au întrebări pentru mine. Cei din anii mai mici, în cea mai mare parte, pentru că aproape nimeni din anii mai mari nu ia autobuzul.

— Care e treaba cu tine şi Kavinsky? mă întreabă o fată de-a zecea, pe nume Manda.

Mă prefac că nu o aud. Mă afund, în schimb, mai mult în scaun şi deschid bileţelul pe care mi l-a lăsat Peter în dulap.

Dragă Lara Jean,

Bună treabă azi.

Peter

Încep să zâmbesc, apoi o aud pe Manda şoptindu-i prietenei ei:

— Nu-nţeleg ce i-o fi plăcut lui Kavinsky la ea. Adică… uită-te

puţin la ea, iar după aia uită-te la Genevieve.

Simt că mă fac mică de tot. Oare asta crede toată lumea? înseamnă că nu sunt o Fată Misterioasă. Înseamnă că sunt o Fată Nepotrivită.

Când ajung acasă, urc direct în camera mea, trag pe mine o cămaşă moale de noapte şi îmi despletesc coada. Simt o dulce uşurare desfăcând-o. Scalpul mă furnică, plin de recunoştinţă. După aceea, mă întind pe pat şi mă uit pe fereastră până ce afară se întunecă. Îmi tot vibrează telefonul; sunt sigură că e Chris, dar nu-mi ridic capul să mă uit.

La un moment dat, Kitty dă buzna în cameră, nedumerită:

— Eşti bolnavă? De ce stai întruna în pat, de parcă ai avea cancer, ca mama lui Brielle!?

— Am nevoie de linişte, spun eu închizând ochii. Trebuie să-mi regăsesc liniştea.

— Păi… şi-atunci ce mâncăm la cină?

Deschid ochii. Aşa e. E luni. Acum eu mă ocup de cină în zilele de luni. Of, Margot, *unde* eşti? E deja întuneric, nu mai am timp să decongelez nimic. Poate că pizza ar fi numai bună pentru o seară de luni. Mă uit la Kitty scrutător:

— Ai nişte bani?

Amândouă primim bani de buzunar – Kitty primeşte cinci dolari pe săptămână, iar eu primesc douăzeci, dar Kitty are mereu mai mulţi bani decât mine. Păstrează tot, ca o veveriţă şireată. Nu ştiu unde îi ţine, pentru că încuie uşa de fiecare dată când se duce să ia câţiva din ascunzişul ei. Şi îi împrumută, dar cu dobândă. Margot are un cârd de credit pe care-l poate folosi pentru cumpărături şi benzină, dar l-a luat cu ea. Probabil că ar trebui să-l rog pe tata să-mi dea şi mie unul, acum că sunt sora cea mare.

— De ce ai nevoie de bani?

— Fiindcă vreau să comand pizza pentru cină.

Kitty deschide gura să negocieze, dar înainte să scoată un cuvânt, îi spun:

— Taţi o să-ţi dea banii înapoi când ajunge acasă, aşa că nici nu te gândi să-mi ceri vreo dobândă. Pizza e şi pentru tine, să ştii. Douăzeci ar trebui să ajungă.

Kitty îşi încrucişează braţele.

— O să-ţi dau banii, dar mai întâi trebuie să-mi spui despre băiatul de azi-dimineaţă. *Iubitul* tău.

Oftez.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu cum de-aţi ajuns împreună.

— Eram prieteni în şcoala generală, ţii minte? Pierdeam vremea împreună, uneori, pe la casa din copac a familiei Pearce.

Kitty ridică din umeri, cu o figură impasibilă.

— Ţii minte când am avut accidentul de maşină?

Kitty dă din cap aprobator.

— Eh, Peter trecea cu maşina pe acolo, şi a oprit şi m-a ajutat. Şi pur şi simplu… am reluat legătura. Aşa a fost destinul.

De fapt, e chiar un antrenament bun să-i spun povestea asta lui Kitty. Acelaşi lucru am să i-l povestesc în seara asta şi lui Chris.

— Asta e tot? Asta e toată povestea?

— Hei, e o poveste destul de bună, spun eu. Un accident de maşină e chiar o chestie dramatică, plus că aşa am şi ajuns să ne cuplăm.

Kitty scoate doar un *Imun!* şi o lasă aşa.

La cină mâncăm pizza cu salam şi ciuperci, iar când le zic de ideea serilor de luni cu pizza, tati se grăbeşte să mă aprobe. Cred că-şi aduce aminte de macaroanele mele cu brânză şi *bo ssam*.

În timpul mesei, spre norocul meu, Kitty vorbeşte întruna despre excursia ei, aşa că pot să mănânc liniştită. Încă mă gândesc la ce a spus Manda şi mă întreb dacă, până la urmă, aranjamentul meu cu Pete a fost o idee chiar atât de bună.

Când Kitty face o pauză pentru a-şi înfuleca felia, tati se întoarce spre mine şi mă întreabă:

— Ţi s-a întâmplat ceva interesant astăzi?

Îmi înghit îmbucătura de pizza.

— Ăăă… nu chiar.

Ceva mai târziu, îmi pregătesc o baie cu spumă şi mă cufund în cadă pentru atât de mult timp, încât Kitty bate de două ori la uşă ca să verifice dacă n-am adormit. Odată aproape că o şi fac. Tocmai aţipisem, când îmi vibrează telefonul. E Chris. Refuz apelul, dar aparatul continuă să vibreze, şi să vibreze, şi iar să vibreze. Într-un final, răspund pur şi simplu.

— E adevărat? ţipă ea.

Îmi îndepărtez telefonul de ureche.

— Da.

— O, Doamne. Spune-mi totul.

— Mâine, Chris. Îţi voi spune totul mâine. Noapte bună.

— Stai…

— Noapte bună!

29

Vinerea asta, mă duc la primul meci de fotbal din viaţa mea. Nu m-a interesat niciodată sportul ăsta nici cât negru sub unghie, şi nici acum nu mă interesează. Stau sus în tribună cu Peter şi cu prietenii lui, iar din câte îmi dau seama, nu sunt prea multe de văzut. Mi se pare că e doar multă aşteptare şi buluceală, iar acţiune mai deloc. Nu seamănă cu meciurile de fotbal din filme sau din emisiunile de la televizor.

Pe la nouă şi jumătate, jocul aproape s-a terminat, sper eu, şi casc cu faţa ascunsă în geacă, iar Peter mă cuprinde brusc cu un braţ pe după umeri. Îmi înăbuş cu greu un căscat. Mai jos, Genevieve face galerie împreună cu restul echipei de majorete. Dă din şolduri şi scutură din pampoane. Îşi ridică privirea spre tribune, iar când ne vede, se opreşte pentru o jumătate de secundă, apoi se lansează într-o nouă serie de ovaţii, cu ochii scăpărând scântei. Mă uit la Peter şi-i văd rânjetul satisfăcut de pe faţă. Când Genevieve se retrage din nou la marginea terenului, el îşi lasă braţul să cadă şi pare să-şi aducă brusc aminte că sunt şi eu acolo. Îmi spune:

— Eli face chef în seara asta. Vrei să mergem?

Nici măcar nu ştiu cine e Eli. Casc din nou, un căscat mare, demonstrativ.

— Ăăă… sunt foarte obosită. Deci… nu. Nu, mulţumesc. Poţi să mă laşi acasă?

Peter se uită urât, dar nu se opune.

Pe drumul spre casă, trecem pe lângă cafenea şi Peter spune dintr-odată:

— Mi-e foame. Vrei să ne oprim să luăm ceva?

Adaugă, sarcastic:

— Sau eşti prea obosită?

Eu ignor înţepătura şi spun:

— Sigur, pot să mănânc ceva.

Aşa că Peter întoarce maşina şi mergem la cafenea. Ne instalăm într-un separeu, în faţă. Mereu când veneam aici cu Margot şi Josh, stăteam în spate, lângă tonomat, ca să putem băga monede. Jumătate din timp tonomatul era stricat, dar tot ne plăcea să stăm lângă el. E ciudat să fiu aici fără ei. Aveam deja ritualurile noastre. Ne-am fi luat pentru toţi trei două sendvişuri cu pâine prăjită şi brânză, şi le-am fi tăiat în pătrăţele, am fi comandat un bol cu supă de roşii ca să înmuiem bucăţelele în el, apoi eu şi Josh am fi împărţit o vafă cu

extra-frişcă la desert, iar Margot şi-ar fi luat un bol cu budincă de tapioca. Scârbos, ştiu. Sunt destul de sigură că numai bunicile preferă budinca de tapioca.

Chelneriţa noastră, Kelly, e studentă. A fost plecată toată vara, şi bănuiesc că tocmai s-a întors. Ea se uită lung la Peter şi ne aşază fiecăruia apa pe masă.

— Unde sunt prietenii tăi în seara asta? mă întreabă ea.

— Margot a plecat în Scoţia, iar Josh… nu e aici, spun eu în timp ce Peter îşi dă ochii peste cap.

Apoi Peter comandă clătite cu afine şi omletă cu bacon. Eu îmi iau sendvişul meu cu pâine prăjită şi brânză, plus cartofi prăjiţi şi un suc de cireşe negre. Când Kelly pleacă pentru a transmite comenzile la bucătărie, îl întreb:

— De ce îl urăşti atât de tare pe Josh?

— Nu-l urăsc, zice Peter sfidător. Abia îl cunosc pe tip.

— Păi, cu siguranţă nu îţi place de el.

Peter se încruntă la mine.

— Ce să-mi placă? Puştiul ăla m-a pârât o dată că am copiat. Eram în clasa a şaptea.

Peter a copiat? Pentru o secundă, simt că mi se strânge stomacul.

— Ce gen de copiat a fost? La teme?

— Nu, era un test la spaniolă. Mi-am notat răspunsurile în calculator şi Josh m-a pârât. Cine ar face aşa ceva?

Caut pe faţa lui o urmă de ruşine sau de stingherealã pentru povestea asta cu copiatul, dar nu văd nimic.

— Ce te dai aşa mare şi tare? Tu eşti cel care a copiat!

— Eram într-a şaptea!

— Şi? Mai copiezi şi acum?

— Nu. Nu prea. Adică, o făceam mai demult…

Se încruntă la mine.

— Poţi să nu te mai uiţi aşa la mine?

— Cum?

— Aşa acuzatoare. Uite care-i treaba, eu am intrat la liceu cu o bursă de lacrosse, deci ce mai contează?

Am o revelaţie bruscă. Cobor vocea şi spun:

— Ia stai… ştii să citeşti?

Izbucneşte în râs.

— Da, ştiu să citesc! Iisuse, Lara Jean. Nu totul are în spate o poveste ascunsă, OK? Sunt pur şi simplu leneş.

Apoi pufneşte:

— Auzi, dacă *ştiu să citesc!* Doar ţi-am scris atâtea biletele! Mă faci să râd!

Simt cum mă înroşesc la faţă.

— Nu-i prea amuzant, zic eu, mijindu-mi ochii spre el. Pentru tine

totul e o glumă?

— Nu totul, dar cele mai multe lucruri, desigur.

Îmi las capul în jos.

— Păi, poate că e un defect de caracter la care ar trebui să lucrezi, spun eu. Pentru că unele lucruri sunt serioase şi ar trebui să fie luate în serios. Îmi pare rău dacă tu crezi că asta înseamnă că te critic…

— Da, cred că e-un mod de-a mă judeca. Cred că eşti critică în general. E un defect de caracter la care *tu* ar trebui să lucrezi. Mai cred şi că ar trebui să înveţi să te destinzi şi să te distrezi.

Enumăr toate modurile în care mă distrez – mersul cu bicicleta (pe care îl urăsc), gătitul, cititul. Mă gândesc să spun şi tricotatul, dar sunt destul de sigură că Peter va râde de mine. Tocmai atunci Kelly ne lasă mâncarea pe masă, iar eu mă opresc ca să pot muşca din sendvişul meu cât timp brânza e încă topită.

Peter fură unul dintre cartofii mei prăjiţi.

— Deci, cine altcineva? întreabă el.

— Cine altcineva ce?

— Cine a mai primit scrisori? zice el, cu gura plină.

— Ăăă, asta e ceva foarte personal.

Scutur din cap spre el, ca un fel de *Uau, ce nepoliticos.*

— Ce mare lucru? Sunt doar curios.

Peter mai bagă un cartof prăjit în bolul meu cu ketchup. Rânjind, spune:

— Haide, nu fi timidă. Mie poţi să-mi spui. Ştiu că eu sunt numărul unu, evident. Dar vreau să aud cine a mai ajuns în finală.

Ce mare se dă, ce sigur e pe el! în regulă, dacă vrea atât de mult să afle, o să-i spun.

— Josh, tu…

— Evident…

— Kenny.

Peter pufneşte.

— Kenny? El cine e?

Mă proptesc cu coatele pe masă şi îmi sprijin bărbia în mâini:

— Un băiat pe care l-am cunoscut în tabăra organizată de biserică. Era cel mai bun înotător din toată echipa băieţilor. Odată, a salvat un copil de la înec. A înotat până în mijlocul lacului, înainte chiar ca salvamarii să observe că ceva nu era în regulă.

— Şi ce-a spus când a primit scrisoarea?

— Nimic. A fost returnată expeditorului.

— OK. Cine urmează?

Iau o muşcătură din sendviş.

— Lucas Krapf.

— E gay, spune Peter.

— Nu e gay!

— Soro, eşti de pe altă lume. Puştiul e gay. Ieri a venit la şcoală cu o lavalieră de mătase.

— Sunt sigură că o purta cu ironie. În plus, cine poartă lavalieră nu e neapărat gay.

Îi arunc o privire gen *Uau, ce homofob!*

— Hei, nu te uita aşa la mine, obiectează el. Unchiul meu preferat e gay cu acte în regulă. Pariu pe cincizeci de dolari că, dacă i-aş arăta unchiului meu Eddie o poză cu Lucas, ţi-ar confirma în jumătate de secundă.

— Dacă Lucas apreciază moda nu înseamnă că e gay.

Peter deschide gura să mă contrazică, dar ridic o mână şi-l reduc la tăcere.

— Înseamnă, mai degrabă, că e un băiat de oraş în mijlocul acestei… acestei suburbii plictisitoare. Pun pariu că va ajunge la NYU{14} sau într-alt loc din New York. Ar putea fi actor de televiziune. Are înfăţişarea aia, ştii tu. Zvelt, cu trăsăturile fine. Trăsături foarte delicate. Arată ca un… ca un înger.

— Şi ce-a spus atunci Băiatul înger despre scrisoare?

— Nimic, fiindcă e un gentleman şi nu a vrut să mă stânjenească aducând vorba despre asta… sunt sigură.

Mă uit la el cu subînţeles. *Spre deosebire de alţii,* e ceea ce îi transmit cu privirea. Peter îşi dă ochii peste cap.

— Bine, bine. Mi-e indiferent, nu-mi pasă.

Se lasă pe spate şi îşi pune o mână pe spătarul scaunului gol de lângă el.

— Sunt doar patru. Cine-i al cincilea?

Sunt surprinsă că a ţinut socoteala.

— John Ambrose McClaren.

Peter face ochii mari.

— McClaren? Când ţi-a plăcut de el?

— În clasa a opta.

— Credeam că de mine ţi-a plăcut în clasa a opta!

— Se poate să fi fost o mică, foarte mică suprapunere, recunosc eu, amestecând cu paiul în sucul de cireşe. A fost un moment la sport… el şi cu mine a trebuit să adunăm toate mingile de fotbal şi începuse să plouă… oftez eu. A fost probabil cel mai romantic lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Care e faza cu fetele şi ploaia? întreabă Peter.

— Nu ştiu… poate pentru că totul pare mai dramatic în ploaie, spun eu ridicând din umeri.

— S-a întâmplat ceva concret între voi doi sau doar stăteaţi afară, în ploaie, adunând mingi de fotbal?

— N-ai cum să înţelegi.

Cineva ca Peter n-ar putea niciodată să înţeleagă.

Îl văd cum îşi dă ochii peste cap.

— Deci scrisoarea lui McClaren a fost trimisă la vechea lui adresă? mă iscodeşte el.

— Aşa cred. N-am primit niciun răspuns de la el.

Sorb prelung din suc.

— De ce sună de parcă ai fi foarte tristă din cauza asta?

— Ba nu sunt!

Poate sunt totuşi, un pic. În afară de Josh, cred că John Ambrose McClaren contează cel mai mult pentru mine, dintre toţi băieţii pe care i-am iubit. Avea pur şi simplu ceva foarte plăcut. Era promisiunea unui poate, poate într-o zi. Probabil că John Ambrose McClaren e Cel Care Mi-a Scăpat.

Cu voce tare, spun:

— Adică, fie nu a primit niciodată scrisoarea de la mine, fie a primit-o şi…

Ridic din umeri.

— M-am întrebat mereu ce s-a ales de el. Dacă mai e ca înainte. Pun pariu că da.

— Ştii ce, cred că a zis ceva de tine odată, zice Peter, dus pe gânduri. Da, cu siguranţă a făcut-o. A spus că el credea că erai cea mai drăguţă fată din anul nostru. Şi-a mai zis că singurul lui regret din gimnaziu e că nu te-a invitat la banchetul din clasa a opta.

Încremenesc şi cred că mă opresc şi din respirat.

— Serios? şoptesc eu.

Peter izbucneşte în râs.

— Soro! Ce naivă eşti!

Mi se strânge stomacul. Spun, clipind:

— Asta a fost foarte urât din partea ta. De ce zici aşa? Peter se opreşte din râs şi spune:

— Hei, îmi pare rău. Doar glumeam…

Mă întind peste masă şi îi dau un pumn zdravăn în umăr.

— Eşti un nesimţit.

El îşi freacă umărul şi se plânge cu glas tare:

— Au! M-a durut!

— Păi, ai meritat-o.

— Scuze, spune el din nou.

Dar încă văd o urmă de amuzament în ochii lui, aşa că prefer să mă uit în altă parte.

— Hei, serios. Nu fi supărată. Cine ştie? Poate chiar te-a plăcut. Hai să-l sunăm şi să aflăm.

Îmi ridic brusc capul.

— Ai numărul lui? Ai numărul lui John Ambrosie McClaren?

Peter îşi scoate telefonul.

— Sigur. Hai să-l sunăm chiar acum.

— Nu!

Încerc să-i smulg telefonul din mână, dar e prea rapid. Îşi ţine telefonul deasupra capului meu, iar eu nu pot să ajung până acolo.

— Să nu îndrăzneşti să-l suni!

— De ce nu? Credeam că abia aştepţi să afli ce mai face. Clatin vehement din cap.

— De ce eşti aşa speriată? Că nu şi-ar aduce aminte de tine? Ceva se schimbă în expresia lui, ca şi cum brusc ar fi înţeles ceva despre mine.

— Sau dimpotrivă, că şi-ar aminti?

Clatin din cap.

— Asta era! conchide Peter şi se lasă din nou pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate deasupra capului.

Nu îmi place cum se uită la mine. Parcă brusc şi-a dat seama cum sunt. Întind mâna spre el, cu palma în sus.

— Dă-mi telefonul.

Peter rămâne cu gura căscată.

— O să-l suni? Chiar acum?

Îmi place că l-am surprins. Mă face să mă simt de parcă am recuperat ceva pierdut. Cred că a-l lua pe Peter prin surprindere ar putea fi un hobby amuzant pentru mine. Cu o voce poruncitoare, pe care am mai folosit-o doar cu Kitty, spun:

— Tu doar dă-mi telefonul.

El îmi întinde telefonul, iar eu copiez numărul lui John în telefonul meu.

— O să-l sun când o să am *eu* chef, nu când vrei *tu*.

Peter mă priveşte cu un fel de respect ranchiunos.

Normal că nu-l voi suna niciodată pe John, dar Peter K. Nu trebuie să ştie asta.

În pat, noaptea, mă gândesc în continuare la John. E distractiv să te gândeşti la un *ce-ar fi dacă*. Înfricoşător, dar distractiv. E ca un fel de *înainte credeam că uşa asta e închisă, dar ia uite, parcă zic că văd o crăpătură minusculă*. Ce-ar fi dacă…? Oare cum ar fi asta, eu şi John Ambrose McClaren? Dacă închid ochii, aproape că pot să-mi închipui.

30

Vorbesc cu Margot la telefon; aici e sâmbătă după-amiază, iar acolo sâmbătă seară.

— Te-ai înscris la vreun stagiu pe timpul primăverii? mă întreabă ea.

— Încă nu…

Margot lasă să-i scape un oftat.

— Credeam că ai de gând să încerci ceva la Montpelier. Ştiu că au nevoie de ajutor la arhive. Vrei s-o sun eu pe Donna în locul tău?

Margot a făcut un stagiu, timp de două veri, la Montpelier, şi i-a plăcut la nebunie. A luat parte la o cercetare importantă, în care au găsit un ciob din farfuria de porţelan a lui Dolley Madison – dar ai fi zis că au găsit diamante sau un os de dinozaur. Toată lumea de-acolo o iubeşte pe Margot. La plecare, i-au dat o placă inscripţionată, pentru efortul depus. Taţi a agăţat-o în sufragerie.

— E prea mult de condus până la Montpelier, spun eu.

— Ce zici de voluntariatul la spital? sugerează ea. Ai putea să faci drumul cu tati în zilele în care trebuie să te duci.

— Ştii că nu-mi place spitalul.

— Atunci la bibliotecă! îţi place biblioteca.

— Am completat deja o aplicaţie, mint eu.

— Chiar ai făcut-o?

— Aproape.

— N-ar trebui să te împing eu de la spate ca să vrei lucrurile astea. Ar trebui să le vrei pentru tine. Trebuie să iei iniţiativa. Nu voi fi întotdeauna lângă tine ca să te împing de la spate, să ştii.

— Ştiu.

— Vreau să spun, realizezi cât de important este anul ăsta, Lara Jean? Acum e în joc aproape totul. Nu primeşti a doua şansă: asta e clasa a unsprezecea.

Simt cum panica şi lacrimile se acumulează în interiorul meu. Dacă o să-mi pună încă o întrebare, va fi prea mult şi o să izbucnesc în plâns.

— Alo?

— Te aud, zic eu, cu o voce firavă, şi ştiu că Margot îşi dă seama că mai am puţin şi plâng.

Face o pauză, apoi continuă:

— Uite, încă mai ai timp, OK? Eu vreau doar să nu aştepţi prea mult, iar toate locurile bune să fie luate de alţii. Sunt doar îngrijorată

pentru tine, atât. Dar totul e în regulă, eşti încă în grafic.

— OK.

Până şi acel cuvinţel înseamnă, pentru mine, un efort uriaş.

— În rest, cum merge treaba?

Începusem conversaţia sperând că aş putea să-i spun despre Peter şi tot ce mi s-a întâmplat, dar acum mă simt uşurată că sunt atâţia kilometri între noi, iar ea nu poate vedea ce-am pus la cale.

— Merge, spun eu.

— Ce face Josh? Ai vorbit cu el de curând?

— Nu chiar, spun eu.

Ceea ce e adevărat. Am fost atât de ocupată cu Peter, încât chiar nu am avut când.

31

Stau cu Kitty pe treptele din faţă. Ea îşi bea iaurtul coreean, iar eu lucrez la fularul acela pentru Margot, aşteptând să apară Peter. Kitty îl aşteaptă pe tati să iasă din casă. El o duce astăzi la şcoală.

Doamna Rothschild nu şi-a făcut încă apariţia. Poate că azi e bolnavă sau poate că pleacă mai târziu ca de obicei.

Ne uităm lung la uşa ei din faţă, când o furgonetă îşi face apariţia din josul străzii şi încetineşte în faţa casei noastre. Îmi mijesc ochii, să văd mai bine. E Peter Kavinsky. La volanul unei furgonete de culoarea bronzului. Scoate capul pe geam şi strigă spre noi:

— Veniţi sau nu?

— Ce maşină mai e şi *asta?* întreabă Kitty.

— Nu contează, Katherine, îi strigă Peter. Haide sus!

Eu şi Kitty ne uităm una la cealaltă.

— Vin şi eu? mă întreabă Kitty.

Ridic din umeri. Apoi mă las pe spate, deschid uşa de la intrare şi ţip:

— Kitty pleacă cu mine, tati!

— OK! ţipă şi el.

Ne ridicăm amândouă, dar exact atunci doamna Rothschild năvăleşte afară din casă în costumul ei bleumarin, cu servieta într-o mână şi cafeaua în cealaltă. Eu şi Kitty ne uităm una la cealaltă încântate.

— Cinci, patru, trei…

— La naiba!

Chicotind, ne repezim şi noi spre furgoneta lui Peter. Eu sar pe scaunul din faţă, iar Kitty se caţără în spate.

— De ce râdeati? întreabă el.

Mă pregătesc să-i povestesc, când Josh iese şi el din casă. Se opreşte şi se holbează la noi preţ de o clipă, apoi ne face cu mâna. Flutur şi eu din mână spre el, iar Kitty scoate capul pe geam şi ţipă:

— Hei, Josh!

— Salut! strigă şi Peter, aplecându-se peste mine.

— Hei! răspunde Josh, după care se urcă în maşina lui.

Peter mă împunge în coastă cu un zâmbet larg, apoi bagă în marşarier.

— Spune-mi de ce râdeaţi voi două.

Încep să-i povestesc, în timp ce-mi prind centura de siguranţă:

— Cel puţin o dată pe săptămână, doamna Rothschild iese în fugă

din casă şi, până să ajungă la maşină, îşi varsă cafeaua fierbinte pe ea.

Kitty se bagă şi ea, chiţăind:

— E cea mai amuzantă chestie din lume.

Peter pufneşte:

— Sunteţi două sadice.

— Ce înseamnă sadic? vrea Kitty să ştie, şi se bagă cu capul între noi.

— Pune-ţi centura, îi zic eu, împingând-o înapoi.

Peter dă cu spatele.

— Înseamnă că suferinţa altora te face fericit.

— Aha.

Îşi repetă singură, cu o voce şoptită:

— Sadic.

— N-o învăţa lucruri ciudate, spun eu.

— Îmi plac lucrurile ciudate, protestează Kitty.

— Vezi? Puştioaicei îi plac lucrurile ciudate, spune Peter.

Fără să se întoarcă, el ridică o mână ca să bată palma, iar Kitty se apleacă în faţă şi loveşte cu însufleţire palma lui Peter.

— Hei, dă-mi şi mie o gură ce bei tu acolo, în spate.

— Mai e puţin, poţi să-l termini tu, spune ea.

Kitty îi întinde lui Peter recipientul de plastic, iar el îl înclină în dreptul gurii.

— E bun, spune el.

— E de la magazinul coreean, îi spune Kitty. Sunt în pachete, poţi să le pui în congelator şi, dacă le iei pentru prânz, vor fi reci ca gheaţa când le bei.

— Mie îmi sună bine. Lara Jean, poţi să-mi aduci şi mie o chestie de-asta mâine-dimineaţă? Pentru serviciile prestate.

Îi arunc o căutătură urâtă, iar Peter spune:

— Vreau să spun, drumurile cu maşina! Iisuse!

— Îţi aduc eu, Peter, spune Kitty.

— Eşti o scumpete.

— Dacă mă duci şi pe mine mâine cu maşina, încheie Kitty, iar Peter chiuie ca un cowboy.

32

Înainte de cea de-a patra pauză, sunt la dulapul meu, încercând să-mi fixez iar coroniţa împletită în oglinda micuţă care atârnă pe uşă.

— Lara Jean?

— Da?

Arunc o privire pe lângă uşă şi-l văd pe Lucas Krapf, purtând un pulover subţire cu anchior, de un albastru strălucitor combinat cu kaki.

— Am asta de ceva timp… nu voiam să-ţi zic nimic, dar apoi m-am gândit că poate o vrei înapoi.

Îmi pune în palmă un plic roz. E scrisoarea scrisă de mine. Deci şi Lucas a primit-o pe a lui.

O arunc în dulap, mă privesc în oglindă făcând iute o faţă gen *Hopa!* apoi închid uşa.

— Deci, probabil te întrebi ce e cu toată chestia asta, încep eu.

Apoi, imediat, ezit.

— Păi, ăăă, am scris-o acum mult timp şi…

— Nu trebuie să-mi explici.

— Serios? Nu eşti curios?

— Nu. Pur şi simplu a fost foarte plăcut să primesc o asemenea scrisoare. De fapt, am fost chiar onorat.

Las să-mi scape un oftat de uşurare şi mă preling uşor spre podea, cu spatele lipit de dulap. Cum de e Lucas
Krapf atât de perfect? Ştie să spună exact ce trebuie.

Apoi îl văd că-mi zâmbeşte pe jumătate, iar pe jumătate se strâmbă.

— Dar chestia e că…

Îşi coboară vocea:

— Ştii că sunt gay, nu?

— Ah, da, sigur, spun eu încercând să nu par dezamăgită. Ştiam, normal.

Carevasăzică, Peter a avut dreptate până la urmă.

Lucas zâmbeşte.

— Eşti aşa drăguţă, zice el, iar eu mă ridic iarăşi.

Apoi spune:

— Auzi, poţi să nu spui nimănui, totuşi? Adică, am scos eu capul din cutie, dar încă n-am ieşit de tot. Ştii ce vreau să zic.

— Absolut, spun eu foarte încrezătoare.

— De exemplu, maică-mea ştie, dar tata doar bănuieşte.
Nu i-am spus direct.

— Am înţeles.

— Deocamdată las oamenii să creadă ce vor. Nu mi se pare că e responsabilitatea mea să mă definesc în faţa lor.

Adică, înţelegi despre ce vorbesc. Ca persoană cu părinţi din două etnii diferite, sunt sigur că oamenii te întreabă întotdeauna ce etnie ai, este?

Până acum nu m-am gândit la treaba asta aşa, dar da, da, da! Lucas pur şi simplu înţelege.

— Exact. Adică, de ce trebuie să ştie şi ei?

— Exact.

Ne zâmbim unul altuia şi simt senzaţia aceea minunată pe care o ai când cineva te cunoaşte. Mergem împreună în aceeaşi direcţie; el are oră de chineză, iar eu de franceză. La un moment dat mă întreabă despre Peter, iar eu sunt tentată să-i spun adevărul, pentru că mă simt atât de apropiată de el. Dar eu şi Peter am făcut acel pact: am stabilit clar că nu vom spune nimănui niciodată. Nu vreau să fiu eu cea care îl încalcă.

— Hei, care-i treaba cu tine şi Kavinsky? îmi aruncă Lucas.

Eu ridic din umeri şi mă uit la el cu un zâmbet enigmatic.

— E o nebunie, nu? Pentru că el e aşa…

Caut cuvântul care să se potrivească exact, dar nu-mi pot da seama care e.

— Vreau să spun, el ar putea juca rolul tipului chipeş într-un film.

Apoi adaug, grăbită:

— Deşi asta ai putea şi tu. Tu ai juca rolul tipului pe care fata *ar trebui* să-l aleagă.

Lucas izbucneşte în râs, dar îmi pot da seama că îi place.

Dragă Lucas,

N-am mai întâlnit niciodată un băiat atât de manierat ca tine. Ar trebui să ai accent britanic. La bal, ai purtat cravată, şi cred că ţi s-a potrivit aşa de bine, că ai putea purta tot timpul una.

Ah, Lucas! Mi-aş dori să fi ştiut ce gen de fete îţi plac. Din câte îmi pot da seama, n-ai ieşit la întâlniri cu nimeni… sau poate ai o prietenă la o altă şcoală. Eşti atât de misterios. Abia dacă ştiu câte ceva despre tine. Tot ce ştiu sunt chestii superficiale, total nesatisfăcătoare, de exemplu că mănânci în fiecare zi un sendviş cu pui la prânz şi că eşti în echipa de golf. Cred că singurul lucru mai de substanţă pe care îl ştiu despre tine e că eşti un scriitor bun, ceea ce trebuie să însemne că ai rezerve adânci de emoţie. De exemplu, povestirea aia pe care ai scris-o la ora de scriere creativă, despre fântâna otrăvită, şi care era din perspectiva unui băieţel de şase ani. A fost aşa sensibilă, atât de pătrunzătoare! Ea m-a făcut să simt că te cunosc, măcar un pic de tot. Dar nu te cunosc şi-mi doresc să oft făcut.

Eu cred că eşti foarte special. Cred că eşti, probabil, unul dintre cei mai speciali oameni din şcoala noastră şi îmi doresc ca mai multă lume să fi ştiut asta despre tine. Sau poate că mai bine nu, pentru că uneori e plăcut să fii singurul care ştie ceva.

Cu dragoste, Lara Jean.

33

După şcoală, eu şi Chris stăm de poveşti în camera mea. Are probleme cu maică-sa, fiindcă a stat toată noaptea pe-afară, aşa că se ascunde aici până când maică-sa o să plece la clubul de lectură. Împărţim o pungă mare de pufuleţi *Pirate Booty* de la Kitty. Va trebui să pun la loc una plină, fiindcă o să facă mare tărăboi dacă n-o s-o găsească în pacheţelul ei de luni.

Chris îşi îndeasă o mână plină cu pufuleţi în gură.

— Zi-mi şi mie un lucru, Lara Jean. Cât de departe aţi ajuns voi doi?

Aproape că mă înec.

— Nu am ajuns nicăieri! Şi nu avem niciun plan să ajungem undeva în viitorul apropiat.

Sau vreodată.

— Serios? Nici măcar o atingere pe sutien? O trecere rapidă cu degetul peste pieptul tău?

— Nu! Ţi-am spus, eu şi sora mea nu suntem aşa.

Chris pufneşte.

— Îţi baţi joc de mine? Normal că Margot şi Josh au făcut sex. Nu mai fi atât de naivă, Lara Jean.

— Nu sunt nicio naivă, îi spun eu. Ştiu precis că el şi Margot nu au făcut-o.

— Cum? Cum de ştii „precis”? Mi-ar plăcea să aud asta.

— Nu-ţi spun.

Dacă îi spun lui Chris, n-o să facă decât să râdă şi mai mult. Ea nu înţelege; are doar un frate mai mic. Nu ştie cum e cu surorile. Eu şi cu Margot am făcut un pact, mai demult, în gimnaziu. Am jurat că nu vom face sex până nu vom fi măritate sau foarte, foarte îndrăgostite şi măcar de douăzeci şi unu de ani. Margot poate că e foarte, foarte îndrăgostită, dar nu e măritată şi nu are douăzeci şi unu de ani. Ea nu şi-ar încălca niciodată cuvântul. Între surori, un pact înseamnă totul.

— Serios, chiar mi-ar plăcea să ştiu.

Chris are licărirea aceea flămândă în privire şi îmi dau seama că asta pentru ea e doar încălzirea.

— Tu nu vrei decât să-ţi baţi joc, iar eu n-am de gând să te las, spun eu.

Chris îşi dă ochii peste cap.

— Bine. Dar e imposibil să nu se fi distrat şi ei măcar puţin, acolo.

Cred că vorbeşte aşa doar pentru a mă face să reacţionez. Adoră

reacţiile, aşa că am grijă să nu-i ofer una. Spun, calmă:

— Poţi, te rog, să nu mai zici de sora mea şi de Josh că au făcut sex? Ştii că nu-mi place.

Chris îşi scoate din geantă un marker permanent şi începe să-şi coloreze unghia de la degetul mare.

— Ar trebui să nu mai fii aşa o pisicuţă speriată! Serios, ţi-ai creat în cap imaginea asta de moment colosal, care-ţi schimbă viaţa, dar de fapt se termină în mai puţin de cinci minute, şi nici măcar nu e partea cea mai bună.

Ştiu că aşteaptă s-o întreb care e cea mai bună parte şi chiar sunt curioasă să aflu, dar mă fac că n-o bag în seamă şi spun:

— Cred că markerul permanent e toxic pentru unghiile tale.

Drept răspuns, ea clatină din cap uitându-se la mine ca la o cauză pierdută.

Totuşi, mă întreb… oare cum *o fi?* Să fii atât de aproape de un băiat, iar el să vadă totul din tine, fără oprelişti. Ar fi înspăimântător doar pentru o secundă sau două, sau tot timpul? Dacă nu îmi va plăcea deloc? Sau dacă îmi va plăcea prea mult? E mult de gândit pe tema asta.

34

— Tu crezi că, dacă o fată şi un băiat au ieşit la întâlniri mai mult timp, atunci automat au făcut şi sex? îl întreb pe Peter.

Stăm pe podeaua bibliotecii, cu spatele lipit de peretele secţiunii de dicţionare, unde nu vine nimeni niciodată.

Suntem după ore, biblioteca e goală, iar noi lucrăm la temele pentru acasă. Peter are numai note de cinci şi şase la chimie, aşa că îl ajut să înveţe.

Îl văd ridicându-şi privirea din caietul de chimie, interesat dintr-odată. Îşi trânteşte cartea lângă el şi spune:

— Am nevoie de mai multe informaţii. Cât timp au ieşit la întâlniri?

— Mult timp. Cam doi ani, ceva pe-acolo.

— Câţi ani au? Sunt de vârsta noastră?

— Cam aşa.

— Atunci, cel mai probabil că da, dar nu obligatoriu. Depinde de fată şi de băiat. Însă, dacă ar fi să pariez pe nişte bani, aş zice că da.

— Dar fata nu e genul ăsta. Nici băiatul nu este.

— Despre cine vorbim noi aici?

— Asta e secret.

Ezit, apoi spun:

— Chris crede că nu e nicio şansă să nu fi făcut-o. Zice că e imposibil.

Peter pufneşte.

— De ce te duci la ea pentru sfaturi? Fata aia e un dezastru.

— Nu e un dezastru!

Mă fulgeră cu privirea.

— În clasa a noua s-a îmbătat criţă cu *Four Loko*[{15}], s-a căţărat pe acoperişul lui Tyler Boylan şi a făcut un număr de striptease.

— Ai fost de fată? doresc eu să aflu. Ai văzut asta cu propriii tăi ochi?

— Exact. I-am pescuit hainele din piscină, ca un gentleman ce sunt.

Îmi umflu obrajii.

— Păi, Chris nu mi-a zis niciodată de povestea asta, aşa că nu prea pot să comentez. În plus, nu cred că s-a interzis *Four Loko* sau cum ziceai că-i spune…

— Încă se mai produce, dar e o versiune nasoală şi îndoită cu apă. Trebuie să mai bagi nişte *Five-Hour Energy* ca să aibă efectul dinainte.

Mă scutur din cap până-n picioare, ceea ce îl face pe Peter să zâmbească.

— În fond, despre ce vorbiţi tu şi Chris? întreabă el. Nu aveţi nimic în comun.

— Despre ce vorbim *noi*? parez eu.

Peter râde.

— Punct lovit.

Se trage un pic mai departe de perete şi îşi pune capul în poala mea, iar eu devin ca o stană de piatră. Încerc să-mi fac vocea să sune normal şi spun:

— Ai o stare foarte ciudată astăzi.

El îşi ridică o sprânceană spre mine.

— Ce fel de stare am azi?

Peter adoră cu siguranţă să i se vorbească despre el. În mod normal nu mă deranjează, dar azi nu am dispoziţia necesară să-i fac hatârul. Sunt deja prea mulţi oameni în viaţa lui care îi spun cât de grozav e el.

— Una insuportabilă, spun eu, iar el râde.

— Sunt adormit.

Îşi închide ochii şi se ghemuieşte, lipit de mine.

— Spune-mi o poveste ca să adorm, Covey.

— Nu flirta, îi spun.

Brusc, deschide ochii.

— Nu făceam asta!

— Ba da, o făceai. Tu flirtezi cu toată lumea. Parcă nu te poţi abţine.

— Păi, cu tine nu flirtez niciodată.

Peter se ridică şi îşi verifică telefonul, iar dintr-odată îmi doresc să-mi fi ţinut gura.

35

Sunt la ora de franceză, uitându-mă pe geam aşa cum fac de obicei, şi în acest moment îl văd pe Josh mergând pe lângă pista de alergare, spre tribune. Are în mână pachetul de prânz şi e singur. De ce mănâncă de unul singur? Unde e grupul lui cu benzile desenate? Unde e Jersey Mike?

Dacă mă gândesc bine, el şi Jersey Mike n-au stat prea mult împreună anul trecut. Josh era mai tot timpul cu Margot şi cu mine. Trioul. Iar acum nu suntem nici măcar un duo, iar el e complet singur. O parte din vină e a lui Margot pentru că a plecat, dar îmi pot vedea şi partea mea – dacă n-aş fi început niciodată să-l plac, n-ar fi trebuit să inventez toată povestea asta cu Peter K. Aş fi putut să fiu doar buna lui prietenă Lara Jean, ca întotdeauna.

Poate de asta i-a spus mami lui Margot să nu-şi facă un iubit dacă are de gând să meargă la facultate. Când ai un iubit sau o iubită, tot ce vrei e să stai cu acea persoană şi uiţi de toţi ceilalţi, iar când voi doi vă despărţiţi, îţi pierzi toţi prietenii. Vezi că îţi întorc toţi spatele şi că se distrează fără tine.

Tot ce pot să spun e că Josh nu-i acum decât o siluetă solitară, care-şi mănâncă sendvişul pe cel mai de sus rând al tribunei.

Mă întorc de la şcoală cu autobuzul fiindcă Peter a trebuit să plece mai devreme pentru meciul de lacrosse al echipei sale. Ajung în sfârşit acasă, iar când mă pregătesc să scot corespondenţa din căsuţa poştală, Josh intră cu maşina pe aleea din faţa casei sale.

— Hei! strigă el.

Iese din maşină şi aleargă până la mine, cu rucsacul atârnându-i de un umăr.

— Te-am văzut în autobuz, spune el. Ţi-am făcut cu mâna, dar visai cu ochii deschişi, ca de obicei. Ia zi, cât o să mai stea maşina ta la reparat?

— Nu ştiu. Se tot schimbă data. Au trebuit să comande o piesă din Indiana, parcă aşa ziceau.

Josh îmi aruncă o privire cunoscătoare.

— De fapt, cred că răsufli uşurată, zi că nu-i aşa.

— Nu! De ce aş răsufla uşurată?

— Haide. Te cunosc. Urăşti condusul. Iar acum ai în sfârşit o scuză să nu conduci.

Încerc să protestez, dar renunţ imediat. Nu are niciun rost. Josh mă

cunoaşte prea bine.

— Eh, poate aşa, un pic de uşurare, acolo…

— Dacă ai vreodată nevoie să te ducă cineva, ştii că poţi să mă suni.

Dau din cap aprobator. Ştiu asta. Pentru mine nu l-aş suna, dar pentru Kitty da, dacă ar fi o urgenţă.

— Vreau să spun, ştiu că acum îl ai pe Kavinsky, dar eu sunt chiar alături. E mult mai convenabil să te duc eu la şcoală decât el. Adică, e mai responsabil faţă de mediu.

Nu zic nimic, iar Josh se scarpină la ceafă.

— Vreau să-ţi spun ceva, dar mă simt ciudat că trebuie să vorbesc despre asta. Lucru care de asemenea e ciudat, pentru că noi puteam vorbi mereu unul cu celălalt.

— Putem vorbi şi acum, spun eu. Nu s-a schimbat nimic.

Asta este cea mai mare minciună pe care i-am spus-o vreodată, chiar mai mare decât minciuna despre aşa-zisa mea soră geamănă moartă, Marcella. Până acum vreo câţiva ani, Josh a crezut că am avut o soră geamănă pe nume Marcella, care a murit de leucemie.

— OK. Simt că… simt că mă eviţi de când…

E pe cale să o spună. E cu adevărat pe cale s-o spună. Mă uit în pământ.

— … de când s-a despărţit Margot de mine.

Ridic brusc capul. Asta crede el? Că îl evit din cauza lui Margot? Chiar aşa puţin impact a avut scrisoarea mea?

— Nu te-am evitat. Doar că am fost ocupată, zic eu încercând să păstrez o figură impasibilă.

— Cu Kavinsky. Ştiu. Tu şi cu mine ne cunoaştem de mult timp. Eşti printre cei mai buni prieteni ai mei, Lara Jean. Nu vreau să te pierd şi pe tine.

Acel „şi” mă loveşte în punctul sensibil. E un „şi” care îmi taie orice elan. Nu pot trece peste el. Dacă n-ar fi spus acel „şi”, ar fi fost vorba doar de mine şi Josh. N-ar fi fost vorba de mine, Josh şi Margot.

— Scrisoarea aceea pe care ai scris-o… continuă el.

Prea târziu. Nu mai vreau să aud de nicio scrisoare.

Intervin, înainte ca el să mai poată scoate vreun cuvânt:

— Mereu voi fi prietena ta, Joshy.

Apoi îi zâmbesc, iar asta cere mult efort. Cere extrem de mult efort. Dar dacă nu zâmbesc, o să plâng.

Josh încuviinţează din cap.

— OK. Bine. Deci… putem să mai ieşim uneori?

— Sigur.

Josh se întinde şi mă împinge uşurel cu un deget în bărbie.

— Deci, pot să te duc eu mâine la şcoală?

— Da, zic eu.

În fond, nu exact asta era şi ideea? Să pot să ies din nou cu Josh, fără ca acea scrisoare să planeze asupra noastră? Să fiu din nou buna lui prietenă, Lara Jean?

După cină, o învăţ pe Kitty cum să se descurce cu rufele. Se împotriveşte un pic la început, dar îi spun că e o treabă pe care o vom face cu toţii de acum înainte, aşa c-ar fi mai bine să o accepte pur şi simplu.

— Când se opresc vibraţiile uscătorului, înseamnă că rufele sunt gata şi trebuie să le împăturești imediat, altfel se vor şifona.

Spre surpriza amândurora, lui Kitty îi place să se ocupe de rufe. În principal pentru că poate sta în faţa televizorului, împăturind şi uitându-se liniştită la emisiunile ei.

— Data viitoare te voi învăţa cum se foloseşte fierul de călcat.

— Vrei să şi calc? Dar cine sunt eu, Cenuşăreasa?

Mă fac că n-o aud.

— O să fii bună la călcat rufe. Îţi plac precizia şi liniile bine trasate. Probabil vei fi mai bună decât mine.

Asta îi stârneşte interesul.

— Da, se poate. Lucrurile tale arată întotdeauna şifonate, oricât le-ai aranja.

După ce terminăm cu rufele, eu şi Kitty ne spălăm împreună în baie. Aici sunt două chiuvete; Margot o avea pe cea din stânga, iar eu şi Kitty obişnuiam să ne batem pentru cea din dreapta. Acum e a ei.

Kitty se spală pe dinţi, iar eu îmi întind pe faţă o mască cu aloe şi castraveţi, când o aud întrebând:

— Crezi că, dacă i-aş zice lui Peter, ne-ar duce la McDonald's mâine, în drum spre şcoală?

Îmi întind pe obraji o altă grămăjoară de pastă verde.

— Nu vreau să devină un obicei chestia cu Peter. De-acum încolo te duci cu autobuzul, OK?

Kitty se îmbufnează.

— De ce?!

— Aşa. În plus, nu Peter mă duce mâine cu maşina, ci Josh.

— Dar n-o să se supere Peter?

Faţa mi-e imobilă din cauza măştii care se usucă. Aşa că sunt nevoită să vorbesc printre dinţi:

— Neaa. Nu e genul gelos.

— Atunci cine e genul gelos?

Nu am un răspuns pregătit. Cine e, *în fond,* genul gelos? încep să meditez la chestia asta, când Kitty se hlizeşte în oglindă la mine şi zice:

— Arăţi ca un zombi.

Îmi întind mâinile spre ea, iar Kitty se dă încet înapoi.

— Vreau să îţi mănânc creierul, spun eu, cu cea mai bună voce de zombi a mea.

Kitty fuge ţipând.

Odată întoarsă la mine în cameră, îi dau un mesaj lui Peter că nu am nevoie să mă ducă mâine cu maşina. Nu-i spun că mă duce Josh. Pentru orice eventualitate.

36

Bileţelul de astăzi de la Peter spune: „Mergem la *Tart and Tangy* după ore?”

A desenat două căsuţe, un *da* şi un *nu.* Bifez *da*-ul şi îi las bileţelul în dulap.

Imediat după ore, mă întâlnesc cu Peter în parcare şi mergem încolonaţi, cu prietenii lui din echipa de la- crosse, spre *Tart and Tangy*. Comand un iaurt îngheţat cu cereale, căpşuni, kiwi şi ananas, iar Peter îşi ia o prăjitură cu lămâie verde şi biscuiţi Oreo zdrobiţi. Îmi scot portofelul ca să plătesc pentru iaurtul meu, dar Peter mă opreşte, îmi face cu ochiul şi spune:

— Mă ocup eu de asta.

— Credeam că n-o să plăteşti niciodată nimic, şoptesc eu.

— Băieţii mei sunt aici. Nu pot să arăt ca un zgârciob în faţa băieţilor mei.

Apoi, mă cuprinde cu braţul pe după umeri şi spune cu voce tare:

— Cât timp eşti iubita mea, nu plăteşti pentru iaurt îngheţat.

Îmi dau ochii peste cap, dar n-am să refuz un iaurt îngheţat gratis. Niciun băiat n-a mai plătit pentru mine până acum. Aş putea să mă obişnuiesc cu tratamentul ăsta nou.

Eram convinsă că o să-şi facă apariţia şi Genevieve, dar nu apare. Cred că şi Peter e nedumerit, pentru că se uită întruna spre uşa de la intrare. Cu Genevieve, mă aştept mereu la o nouă lovitură. Până acum s-a purtat ciudat, a fost deranjant de tăcută. Nu apare aproape niciodată la cantină în timpul prânzului, pentru că ea şi Emily Nussbaum mănâncă în afara campusului, iar când o văd pe holuri, îmi zâmbeşte fals, dar fără a-şi arăta dinţii, ceea ce, într-un fel, e şi mai neliniştitor.

Când se va mobiliza împotriva mea? Când voi ajunge şi eu în situaţia Jamilei Singh? Chris spune că Genevieve e prea obsedată de iubitul ei de la facultate ca să-i mai pese de mine şi Peter, dar eu nu cred asta. Am văzut-o cum se uită la el. Ca şi cum ar fi al ei.

Băieţii unesc câteva mese şi, practic, punem stăpânire pe întregul local. E exact ca la o masă de prânz, cu ei discutând aprins despre meciul de fotbal de vineri. Eu nu cred că reuşesc să scot nici două cuvinte. Nu prea am nimic de spus. Îmi mănânc pur şi simplu iaurtul îngheţat primit pe gratis şi mă bucur că nu sunt acasă, făcându-mi ordine în dulapul cu pantofi sau uitându-mă cu tata pe canalul de golf.

Mergem spre maşinile noastre, când Gabe spune:

— Hei, Lara Jean, ştiai că, dacă spui numele tău foarte repede, sună ca Large[16]? încearcă! Lara Jean.

Mă conformez şi repet de câteva ori:

— Lara Jean. Lara Jean. Largy. De fapt, cred că sună mai mult a Largy, nu a Large.

Gabe dă din cap, gânditor, şi anunţă:

— De-acuma o să-ţi zic Large. Eşti aşa de micuţă, că e chiar amuzant. Nu-i aşa? Ca tipii ăia masivi cărora li se spune Tiny[17].

Eu ridic din umeri.

— Sigur.

Gabe se întoarce spre Darrell.

— E atât de mică, încât ar putea să fie mascota noastră.

— Hei, nu sunt *chiar atât* de mică, protestez eu.

— Ce înălţime ai? mă întreabă Darrell.

— Unu cincizeci şi ceva, născocesc eu.

Mai degrabă, ceva în jur de unu patruzeci.

— Eşti aşa de mică, zice Gabe aruncându-şi linguriţa la gunoi, încât ai putea să-mi încapi în buzunar.

Toţi băieţii râd. Peter zâmbeşte, amuzat. Apoi Gabe mă înşfacă brusc şi mă aruncă pe umărul său, de parcă aş fi un copil, iar el ar fi tatăl.

— Gabe! Pune-mă jos! ţip eu, dând din picioare şi lovindu-l cu pumnii în piept.

El începe să se învârtă cu mine în spinare, iar ceilalţi băieţi se sparg de râs.

— O să te adopt, Large! O să fii animăluţul meu. O să te pun în vechea mea cuşcă de hamster.

Chicotesc şi eu, aşa de tare, că aproape mi se taie respiraţia şi începe să mă ia cu ameţeală.

— Pune-mă jos!

— Pune-o jos, omule! spune Peter, dar şi el râde.

Gabe fuge spre camioneta cuiva şi mă aşază în spate.

— Dă-mă jos de aici! strig eu, dar Gabe se îndepărtează deja în fugă.

Toţi băieţii încep să se urce în maşinile lor.

— Pa, Large! strigă ei.

Peter vine repede la mine şi îmi întinde o mână pentru a mă ajuta să cobor.

— Prietenii tăi sunt nebuni, spun eu sărind pe asfalt.

— Le place de tine, zice el.

— Pe bune?

— Sigur. De obicei nu suportau când o luam cu mine pe Gen. Dar

cu tine n-au nicio problemă, nu-i deranjează dacă stai cu noi.

Peter îşi pune un braţ pe umărul meu.

— Haide, Large. O să te duc acasă.

Când urcăm în maşina lui, îmi las părul să-mi cadă pe faţă, pentru ca el să nu mă poată vedea zâmbind. E atât, plăcut să faci parte dintr-un grup, să simţi că faci parte din ceva.

37

M-am oferit să coc şase duzini de brioşe pentru târgul lui Kitty de produse de patiserie, organizat de APP[18]. M-am ocupat de asta pentru că în ultimii doi ani a făcut-o Margot. Iar Margot îşi luase această sarcină doar pentru ca lumea să nu creadă că familia lui Kitty nu era destul de implicată în activităţile APP. Ea a pregătit negrese de ambele dăţi, dar eu m-am înscris la brioşe fiindcă am crezut că aşa o să dăm lovitura. Am cumpărat mai multe feluri de bombonele colorate şi am făcut din scobitori nişte steguleţe pe care scrie *Blue Mountain Academy*. Am crezut că, dacă mă ajută la decorat, Kitty o să se distreze.

Acum însă realizez că metoda lui Margot era mult mai bună, pentru că negresele trebuie doar să fie turnate în tavă, coapte, apoi tăiate, şi ai terminat. La brioşe e mai mult de muncă. Trebuie să iei cu lingura, de şaptezeci şi două de ori, cantitatea perfectă de aluat, apoi trebuie să aştepţi să se răcească, după care trebuie să glazurezi şi să presari bombonele.

Îmi măsor ultima cană de făină, când se aude soneria de la intrare.

— Kitty! strig eu. Du-te şi răspunde la uşă.

Sună din nou.

— Kitty!

Ea îmi răspunde strigând, de la etaj:

— Tocmai fac un experiment important!

Mă reped atunci la uşă şi o trântesc de perete, fără să mai verific înainte cine e.

E Peter. Care izbucneşte în râs când mă vede.

— Ai făină pe toată faţa, spune el ştergându-mi obrajii cu dosul palmelor.

Mă răsucesc cu spatele la el şi îmi curăţ faţa cu şorţul.

— Ce cauţi aici?

— Mergem la meci. N-ai citit bileţelul meu de ieri?

— Ah, la naiba. Am avut un test şi am uitat.

Peter se încruntă, iar eu adaug:

— Nu pot să merg, oricum, pentru că trebuie să coc şaptezeci şi două de brioşe glazurate până mâine.

— Vineri seara?

— Păi… da.

— O faci pentru târgul APP cu produse de patiserie?

Peter se strecoară pe lângă mine şi se descalţă de bascheţi.

— E genul de casă în care nu se intră încălţat, nu?

— Da, spun eu, surprinsă. Face şi mama ta ceva pentru târg?

— Prăjituri cu orez crocant.

O altă alegere mai inteligentă decât cele şaptezeci şi două de brioşe ale mele.

— Îmi pare rău că ai venit până aici degeaba. Poate mergem la meci vinerea următoare, spun eu aşteptându-mă să se încalţe la loc.

Dar nu o face, o porneşte agale spre bucătărie şi se aşază pe un taburet. Poftim?!

— Casa ta arată exact cum ţineam eu minte, zice el, uitându-se în jur.

Arată cu degetul spre poza înrămată cu mine şi Margot făcând baie, când eram bebeluşi.

— Drăguţ.

Simt cum îmi iau foc obrajii. Mă duc şi întorc poza cu spatele.

— Când ai mai fost tu la mine acasă?

— Mai demult, într-a şaptea. Mai ţii minte când ne pe- treceam timpul în casa din copac a vecinului tău? Odată a trebuit să merg la baie şi m-ai lăsat să o folosesc pe a ta.

— Ah, da, spun eu.

E ciudat să vezi un alt băiat decât Josh la noi în bucătărie. Nu ştiu de ce, dar mă simt agitată.

— Cât timp o să-ţi ia asta? mă întreabă el cu mâinile în buzunare.

— Câteva ore, probabil.

Ridic din nou cana gradată. Nu mai ţin minte la a câta cană eram.

Peter oftează.

— De ce nu putem să mergem, pur şi simplu, la magazin şi să cumpărăm de acolo?

Eu încep să măsor făina care e în bol, separând-o în grămăjoare.

— Adică, tu crezi că celelalte mame vor cumpăra prăjiturele de la Food Lion? Cum o s-o trimit pe Kitty cu chestii cumpărate?

— Păi, dacă e vorba de Kitty, atunci ar trebui să te ajut.

Peter sare de pe taburet, vine la mine, iar mâinile lui îmi alunecă în jurul taliei, încercând să-mi desfacă şnurul de la şorţ.

— Unde e puştoaica?

Mă holbez la el.

— Ce… faci?

Peter se uită la mine ca la o toantă care nu pricepe.

— Am şi eu nevoie de un şorţ, dacă e să dau o mână de ajutor. Nu vreau să-mi murdăresc hainele.

— Nu vom fi gata la timp ca să prindem meciul, zic eu.

— Atunci mergem doar la petrecerea de după.

Peter se uită la mine nevenindu-i să creadă.

— Şi asta scria în bileţelul pe care ţi l-am lăsat astăzi! Doamne, de

ce mă mai deranjez?

— Am fost foarte ocupată azi, spun eu, spăsită.

Mă simt prost. El îşi urmează până la capăt partea sa de înţelegere şi-mi scrie conştiincios câte un bileţel în fiecare zi, iar eu nici măcar nu mă deranjez să le citesc.

— Nu ştiu dacă pot să merg la petrecere. Nu ştiu dacă am voie să ies atât de târziu.

— Tatăl tău este acasă? O să-l întreb.

— Nu, e la spital. Gândeşte-te, cum ar fi s-o las pe Kitty singură?

Ridic din nou cana gradată.

— Atunci, la ce oră ajunge tatăl tău acasă?

— Nu ştiu. Probabil târziu.

Sau probabil cam într-o oră. Dar Peter va fi de mult plecat până atunci.

— Ar fi mai bine să pleci. Nu vreau să te reţin.

Peter scoate un geamăt.

— Covey. Am nevoie de tine. Gen n-a zis încă nimic despre relaţia noastră, iar planul nostru tocmai ăsta era. În plus… s-ar putea să-l aducă pe cretinul ăla cu care iese.

Peter are o figură dezgustată.

— Haide. Eu te-am scos din încurcătura cu Josh, nu-i aşa?

— Da, recunosc eu. Dar, Peter, trebuie să fac brioşele pentru târgul ăla de produse de patiserie…

Peter îşi întinde braţele.

— Atunci, o să te ajut. Doar dă-mi un şorţ.

Mă îndepărtez de el şi încep să scotocesc prin bucătărie, după încă un şorţ. Găsesc unul cu o prăjiturică imprimată pe el şi i-l pun în braţe. El se strâmbă şi arată cu degetul spre mine.

— Îl vreau pe cel pe care îl porţi.

— Dar este al meu!

E dintr-o pânză cadrilată, alb cu roşu, cu ursuleţi maro; mi l-a luat bunica, din Coreea.

— Mereu fac prăjituri cu el. Puneţi-l pe ăla şi gata.

Peter clatină încet din cap şi întinde mâna spre mine.

— Dă-mi-l pe al tău. Îmi eşti datoare pentru că nu mi-ai citit niciunul dintre biletele.

;

îmi desfac şorţul şi i-l dau. Apoi mă întorc la măsurat.

— Eşti un bebeluş mai mare decât Kitty, îi spun eu.

— Mai bine dă-mi repede ceva de făcut.

— Te pricepi cât de cât? Pentru că am exact ingredientele pentru şase duzini de prăjituri. Nu vreau să trebuiască să o iau de la capăt…

— Ştiu cum să fac prăjituri!

— OK, atunci. Pune bucăţile alea de unt în bolul mixerului.

— Şi după aia?

— Şi după ce-ai terminat, o să-ţi dau următoarea sarcină.

Peter îşi dă ochii peste cap, dar face cum i-am spus.

— Deci cu asta te ocupi tu vineri seara? Stai acasă şi găteşti în pijama?

— Fac şi alte lucruri, spun eu prinzându-mi mai bine părul în coadă.

— Cum ar fi?

Încă sunt aşa de tulburată de apariţia bruscă a lui Peter, încât nu pot gândi.

— Ăăă. Ies pe afară.

— Unde?

— Doamne, nu ştiu! Termină cu interogatoriul, Peter.

Îmi suflu bretonul din ochi. E din ce în ce mai cald aici. Aş putea la fel de bine să închid cuptorul, pentru că, de când a venit Peter, n-am mai avansat aproape deloc, în ritmul ăsta, voi sta trează toată noaptea.

— M-ai făcut să pierd numărătoarea cănilor de făină. Acum trebuie s-o iau de la început!

— Lasă-mă pe mine, spune Peter venind în spatele meu.

Mă smucesc mai departe de el.

— Nu, nu, o voi face eu, îi spun.

El clatină din cap şi încearcă să-mi ia din mână cana gradată, dar eu nu-i dau drumul, iar făina sare peste tot în jur. Suntem plini de pulbere albă din cap până-n picioare. Peter începe să râdă ca nebunul, iar eu ţip la el indignată:

— Peter!

Râde prea tare ca să poată vorbi. Îmi încrucişez braţele.

— Sper, pentru binele tău, că mai am destulă făină.

— Arăţi ca o bunică, spune el, încă râzând.

— Ba tu arăţi ca un bunic, ripostez eu.

Torn făina din bolul mixerului într-o cratiţă.

— De fapt, tu chiar semeni mult cu o bunicuţă, spune Peter. Urăşti înjurăturile. Îţi place să stai tot pe lângă cuptor. Îţi petreci serile de vineri în casă. Uau, ies la întâlniri cu bunica mea! Scârbos!

Încep din nou să măsor. Una, două.

— Nu stau acasă în fiecare vineri seară.

Trei.

— Nu te-am văzut niciodată pe-afară. Tu nu mergi la petreceri. Pe vremuri obişnuiam să ieşim. De ce te-ai oprit?

Patru.

— Păi… nu ştiu. În şcoala generală era altfel.

Ce-ar vrea să spun? Că Genevieve a decis la un moment dat că nu eram destul de *cool,* şi de-atunci am fost lăsată pe dinafară? El chiar

nu şi-a dat seama?

— Mereu m-am întrebat de ce n-ai mai ieşit cu noi.

Eram la cinci sau la şase?

— Peter! Iar mă faci să pierd numărătoarea!

— Am acest efect asupra femeilor.

Îmi dau ochii peste cap, iar el îmi răspunde cu un rânjet, dar înainte să mai spună ceva, strig:

— Kitty! Coboară aici!

— Lucrez…

— Peter e aici.

Ştiu că asta o să aibă efect. În exact cinci secunde, Kitty vine fugind în bucătărie. Se blochează, dintr-odată intimidată.

— De ce eşti aici? îl întreabă ea.

— Ca s-o iau pe Lara Jean cu maşina. Tu de ce n-o ajuţi?

— Tocmai făceam un experiment. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur, o să te ajute, răspund eu în locul lui.

Apoi, către Peter:

— Îmi distragi atenţia. Du-te şi ajut-o pe Kitty.

— Nu ştiu dacă îmi vrei ajutorul, Katherine. Vezi tu, eu distrag atenţia femeilor. Le fac să piardă numărătoarea.

Peter îi face cu ochiul, iar eu scot un horcăit ca şi cum m-aş îneca.

— De ce nu stai aici, cu noi, să ne ajuţi la brioşe?

— Ce plictisitor!

Kitty ne întoarce spatele şi fuge înapoi pe scări.

— Să nu îndrăzneşti să pui bombonele sau glazura când sunt gata! strig eu. Nu ţi-ai câştigat acest drept!

Mixez untul, iar Peter sparge ouă într-un bol de salată ciobit, când tata ajunge acasă.

— A cui e maşina din faţă? întreabă el intrând în bucătărie.

Apoi se opreşte brusc.

— Bună, spune el surprins.

Are în mâini o pungă de la Chan Chinese Food.

— Hei, tati, spun eu de parcă ar fi perfect normal că Peter Kavinsky găteşte în bucătăria noastră. Arăţi obosit.

Peter îşi îndreaptă spinarea.

— Bună seara, domnule Covey.

Tata lasă punga pe masa din bucătărie.

— Ah, bună, spune el dregându-şi vocea. Îmi pare bine să te văd. Tu eşti Peter K., nu?

— Da.

— Unul din vechea gaşcă, spune tata jovial, iar eu mă dau un pas înapoi. Ce planuri aveţi voi, copii, diseară?

— Coc prăjiturele pentru târgul lui Kitty de produse de patiserie, iar Peter mă ajută, spun eu.

Tata dă aprobator din cap.

— Ţi-e foame, Peter? Avem destule aici, zice el ridicând punga. Creveţi *lo mein,* pui *kungpao*…

— De fapt, eu şi Lara Jean ne gândeam să trecem pe la petrecerea unui prieten de-al nostru, spune Peter. Dacă e OK. O voi aduce acasă devreme.

— Ţi-am zis că trebuie să termin brioşele astea, spun eu către Peter, înainte ca tata să poată răspunde.

— O să le terminăm eu şi Kitty, intervine tata. Voi doi duceţi-vă la ziua aceea de naştere.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— E chiar în regulă, tati. Eu trebuie să fiu cea care le face; le decorez într-un fel mai special.

— O scoatem noi la capăt. Tu poţi să te duci să te schimbi. Eu şi cu Kitty vom continua să lucrăm la brioşele astea.

Deschid şi închid gura ca un peşte.

— În regulă, atunci.

Dar nu fac nicio mişcare, pur şi simplu stau acolo, pentru că îmi e prea frică să-i las singuri pe ei doi. Peter îmi zâmbeşte larg.

— Ai auzit ce-a spus tatăl tău. Poţi să fii liniştită.

Nu te purta prea încrezător, pentru că tata va crede că eşti arogant, gândesc eu.

Printre hainele pe care le ai, sunt unele care te fac să te simţi bine de fiecare dată când le porţi şi mai sunt acelea pe care le-ai purtat de mult prea multe ori, fiindcă ţi-au plăcut foarte mult, iar acum ţi se par nişte zdrenţe. Neliniştea mea vine din faptul că ştiu că Gen va purta fix lucrul potrivit, pentru că ea mereu poartă exact ce trebuie. Iar eu trebuie să fiu la înălţime. Peter n-ar fi bătut drumul până aici şi n-ar fi adus atâtea argumente pentru a merge la petrecerea asta, dacă n-ar fi foarte importantă pentru el.

Îmi trag blugii pe mine şi încerc diverse topuri, o bluză cu volane de culoarea piersicii, care mi se pare dintr-odată cam pretenţioasă, un pulover lung şi pufos cu un pinguin pe el, care arată prea copilăros. Intru apoi într-o pereche de pantaloni scurţi gri, cu bretele negre, când, brusc, bate cineva la uşă. Îngheţ şi apuc un pulover ca să mă acopăr.

— Lara Jean?

E Peter.

— Da?

— Eşti gata?

— Aproape! Tu doar… doar du-te jos. Cobor şi eu imediat.

Scoate un oftat sonor.

— OK. O să merg să văd ce face puştoaica aia.

Când îi aud paşii îndepărtându-se, mă ridic rapid şi încerc o bluză crem cu buline, plus pantalonii scurţi cu bretele. E drăguţ, dar nu cumva e prea drăguţ? Nu e prea mult? Şi ar trebui să-mi iau colanţii negri sau ciorapii negri până la genunchi? Margot a spus că arăt ca o pariziancă în ţinuta asta. Pariziancă e ceva de bine. E ceva sofisticat, romantic. Probez o beretă, doar ca să văd efectul, şi o arunc imediat. Cu siguranţă e prea mult.

Aş fi preferat ca Peter să nu mă fi luat aşa de repede cu chestia asta. Am nevoie de timp ca să planific, să mă pregătesc. Deşi adevărul e că, dacă m-ar fi întrebat dinainte, aş fi găsit o scuză ca să nu merg. Una e să te duci la *Tart and Tangy* după şcoală, şi alta e o petrecere cu toţi prietenii lui Peter, ca să nu mai zic de Genevieve.

Răscolesc peste tot, căutându-mi mai întâi şosetele lungi până peste genunchi, apoi cutiuţa de balsam de buze cu cireşe, care e chiar în formă de cireaşă. Doamne, chiar trebuie să-mi fac curat în cameră. E greu să găseşti ceva în haosul ăsta.

O zbughesc spre camera lui Margot, după cardiganul ei cel mare şi bătrânesc, iar când trec pe lângă camera lui Kitty, o văd stând cu Peter pe podea şi meşterind ceva cu trusa ei de laborator. Scotocesc prin sertarul lui Margot cu pulovere, care acum e de tricouri şi pantaloni scurţi, pentru că şi-a luat majoritatea puloverelor cu ea. Niciun cardigan bătrânesc. Dar la fundul sertarului e un plic. O scrisoare de la Josh.

Vreau atât de mult s-o deschid! Ştiu că nu ar trebui…

Cu grijă, cu extrem de multă grijă, scot scrisoarea şi o deschid.

Dragă Margot,

Tu spui că a trebuit să ne despărţim pentru că nu vrei să mergi la facultate având iubit şi îţi vrei libertatea, şi nu vrei să te fac să dai înapoi. Dar ştii că şi eu ştiu că nu ăsta e motivul adevărat. Te-ai despărţit de mine pentru că am făcut sex şi ţi-a fost frică să devenim mult prea apropiaţi.

Mă opresc din citit.

Nu pot să cred. Chris a avut dreptate, iar eu m-am înşelat. Margot şi Josh chiar au făcut sex. S-ar zice că tot ce credeam eu că ştiu este de fapt pe dos. Credeam că ştiu exact cine e sora mea, dar se pare că nu ştiu nimic.

Îl aud pe Peter strigându-mi numele.

— Lara Jean! Eşti gata odată?

Împăturesc iute scrisoarea şi o bag la loc în plic. Apoi o pun la loc în sertar şi îl închid cu zgomot.

— Vin acum!

38

Stăm la uşa de la intrare a vilei lui Steve Bledell. Steve e în echipa de fotbal; e cunoscut în principal pentru că are un tată vitreg bogat, care deţine propriul său avion.

— Gata? mă întreabă Peter.

Îmi şterg palmele pe pantalonii scurţi. Aş fi vrut să am timp să-mi fac ceva mai frumos la păr.

— Nu chiar.

— Atunci hai să vorbim o secundă despre strategie. Tot ce trebuie să faci e să te porţi de parcă eşti îndrăgostită de mine. N-ar trebui să fie prea greu.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eşti cel mai vanitos tip pe care l-am cunoscut vreodată.

Peter rânjeşte şi ridică din umeri. Pune mâna pe clanţă, dar apoi se opreşte.

— Aşteaptă, spune el, apoi îmi smulge elasticul din păr şi îl aruncă în curte.

— Hei!

— Arată mai bine fără! Ai încredere în mine.

Peter îşi trece degetele prin părul meu şi îl umflă, iar eu îi dau mâna la o parte. Apoi îşi scoate telefonul din buzunarul din spate şi îmi face rapid o poză.

Îi arunc o privire derutată, iar el îmi explică:

— În cazul în care Gen se uită la telefonul meu.

Mă uit cum îşi pune poza pe fundal.

— Putem să facem alta?

Nu-mi place cum îmi stă părul.

— Nu, îmi place. Arăţi drăguţ.

Probabil că a spus asta doar ca să intrăm mai repede, dar mă face să mă simt bine. Nu pot să mă abţin să nu mă simt, brusc, copleşită de mândrie că merg la o petrecere cu Peter Kavinsky. Că el e aici cu mine. Sau, mai degrabă, că eu sunt aici cu el?

O văd de cum intrăm – e pe canapea cu prietenele ei; toate beau din pahare roşii de unică folosinţă. Niciun iubit la orizont. Ridică din sprâncene spre mine şi îi şopteşte ceva lui Emily Nussbaum.

— Heeei, Lara Jean, strigă Emily, făcându-mi un semn cu degetul să mă apropii. Hai să stai cu noi.

Mă îndrept spre ele, gândindu-mă că Peter e lângă mine, dar nu este. S-a oprit să salute pe cineva. Mă uit la el cu o privire panicată,

iar el îmi face semn să continui să merg. Mişcă din buze fără să scoată niciun sunet: *E rândul tău.*

Să străbaţi de una singură o cameră, cu Gen şi prietenele ei uitându-se la tine, e ca şi cum ai străbate un continent întreg.

— Hei, fetelor, spun eu, iar vocea îmi sună piţigăiat, ca a unei fetiţe de grădiniţă.

Nu mai am loc pe canapea, aşa că mă cocoţ pe un braţ al ei, ca o pasăre pe un cablu de telefon. Stau cu privirea lipită de spinarea lui Peter; e în cealaltă parte a camerei, cu nişte ţipi din echipa de lacrosse. Trebuie să fie plăcut să fii el. Aşa de în largul lui, aşa de confortabil cu el însuşi, ştiind că toţi ceilalţi abia îl aşteaptă, gen *Peter e aici, acum poate începe petrecerea pe bune.* Mă uit prin cameră, doar ca să am ceva de făcut, şi îi văd pe Gabe şi Darrell, iar ei îmi fac cu mâna foarte prietenoşi, dar nu vin până la mine. Zici că toată lumea se uită şi aşteaptă, se uită şi aşteaptă să vadă ce va face Genevieve.

Îmi doresc să nu fi venit.

Emily se apleacă în faţă.

— Toate murim de curiozitate să aflăm… care e treaba cu tine şi Kavinsky?

Ştiu că a fost însărcinată de Gen să mă întrebe. Gen soarbe o gură din băutura ei, cât poate ea de degajat, dar îmi aşteaptă răspunsul. Oare e beată deja? mă întreb. Din câte am auzit şi din câte ştiu despre Gen, face urât la băutură. Nu că aş fi testat personal asta, dar mi-au ajuns la urechi nişte chestii. Sunt câteva poveşti.

Îmi umezesc buzele.

— Păi treaba e… aşa cum bănuiesc că a spus Peter.

Emily respinge ideea cu un gest, ca şi cum nimic din ce ar spune Peter nu contează cu adevărat.

— Noi vrem să auzim de la tine. Adică, e cu totul neaşteptat. Cum s-a întâmplat? zice ea apropiindu-se şi mai mult de mine, de parcă am fi bune prietene.

Când ezit, când îmi fuge privirea spre Genevieve, văd că zâmbeşte şi îşi dă ochii peste cap.

— E OK, poţi s-o spui, Lara Jean. Eu şi Peter am terminat-o. Nu ştiu dacă ţi-a spus, dar de fapt eu sunt cea care s-a despărţit de el, aşa că…

Aprob din cap.

— Asta a spus.

Nu asta a spus, dar e ceva ce ştiam deja.

— Deci când v-aţi combinat voi doi?

Încearcă să o spună ca pe ceva nepremeditat, dar ştiu că răspunsul meu e important pentru ea. Vrea să mă prindă cu ceva.

— Destul de recent, spun eu.

— Cât de recent? insistă ea.

Eu înghit în sec.

— Chiar înainte să înceapă şcoala, îi spun.

Nu aşa am decis eu şi Peter că va fi povestea?

Lui Genevieve i se aprind focuri în ochi, iar mie mi se îneacă corăbiile. Am spus ceva greşit, dar e prea târziu. E greu să nu observi un *Te-am prins!* în expresia ei. Ea e genul de persoană care vrei să te placă. Ştii că poate fi nemiloasă; ai văzut-o când era nemiloasă. Dar când are privirea aţintită asupra ta şi îţi dă atenţie, vrei să dureze. Frumuseţea ei contribuie la asta, dar mai e ceva – ceva care te atrage spre ea. Cred că e transparenţa ei – tot ce gândeşte sau simte îi e scris pe faţă, şi, chiar dacă n-ar fi, ar spune-o ea oricum, pentru că spune ce gândeşte fără să se… gândească prea mult.

Pot să înţeleg de ce a iubit-o Peter atâta timp.

— Mi se pare adorabil, spune Genevieve, apoi fetele încep să vorbească despre nu ştiu ce concert la care încearcă să facă rost de bilete, iar eu pur şi simplu stau acolo, fericită că nu mai trebuie să vorbesc şi întrebându-mă cum s-or fi descurcând cei de acasă cu prăjiturelele. Sper că tati nu le răscoace. Nu e nimic mai rău decât o brioşă uscată.

Fetele schimbă subiectul, vorbesc acum despre costumele de Halloween, aşa că mă ridic şi mă duc până la baie. La întoarcere îl găsesc pe Peter prăvălit într-un fotoliu de piele cu spătarul înalt, bând o bere şi discutând cu Gabe. Nu e niciun loc unde să mă aşez; braţul canapelei a fost şi el ocupat. Ce-i de făcut?

Rămân o secundă acolo, în picioare, apoi trec la atac: fac ce ar face o fată îndrăgostită de Peter. Fac ce ar fi făcut Genevieve. O tai drept înainte şi mă aşez brusc în poala lui, ca şi cum acolo ar fi locul meu de drept.

Peter scoate un strigăt scurt, surprins.

— Hei, spune el, tuşind în paharul de bere.

— Hei, spun eu.

Apoi îl ciupesc o dată de nas, cum am văzut că făcea o ţipă într-un film alb-negru. Peter se foieşte în scaun şi îmi aruncă o privire de parcă s-ar abţine cu greu să nu râdă, iar eu intru în panică – ciupitul unui băiat de nas e un gest romantic, nu? Atunci, o văd cu coada ochiului pe Genevieve aruncându-ne o privire feroce. Îi şopteşte ceva lui Emily, apoi iese cu un mers apăsat din cameră.

Succes!

Mai târziu, îmi torn o Cola cu aromă de cireşe şi îi văd pe Genevieve şi Peter discutând în bucătărie. Ea îi spune ceva pe un ton scăzut, imperios, şi se întinde să-i atingă braţul. El încearcă să-i îndepărteze mâna, dar ea nu-i dă drumul.

Sunt atât de fascinată, încât nici nu observ când vine Lucas Krapf la mine, desfăcând dopul unei sticle de Bud Light.

— Hei, Lara Jean.

— Bună!

Sunt uşurată să văd o faţă cunoscută. Stăm unul lângă altul, cu spatele lipit de peretele sufrageriei.

— De ce se ceartă?

— Cine poate şti? spun eu.

Zâmbesc pe ascuns. Să sperăm că din cauza mea. Aşa, Peter va fi în sfârşit fericit că ne funcţionează planul.

Lucas îmi face un semn să vin mai aproape. Îmi şopteşte:

— Cearta nu e un semn bun. Înseamnă că încă îţi pasă.

Respiraţia îi miroase a bere.

Hmmm. Lui Genevieve încă îi pasă, în mod evident. Probabil că şi lui Peter.

Lucas mă mângâie pe creştet, afectuos.

— Ai grijă.

— Mulţumesc, spun eu.

Peter iese din bucătărie cu un mers apăsat şi mă întreabă:

— Eşti gata de plecare?

Nu aşteaptă să-i răspund; o ia pur şi simplu către ieşire, ca un robot. Mă uit spre Lucas, ridic din umeri şi-i spun:

— OK, ne vedem luni!

Apoi alerg după Peter. Încă e nervos. Pot să-mi dau seama după cum smuceşte cheile în contact.

— Doamne, mă înnebuneşte!

E atât de încordat, încât emană valuri de tensiune.

— Ce i-ai spus?

Mă foiesc stânjenită în scaun.

— M-a întrebat când ne-am combinat. I-am spus că exact înainte să înceapă şcoala.

Peter scoate un geamăt sfâşietor.

— Am făcut-o cu ea la începutul şcolii, chiar în primul weekend.

— Dar… eraţi deja despărţiţi.

— Asta e, zice el. Nu mai contează. Ce e făcut e bun făcut.

Uşurată, îmi prind centura de siguranţă şi mă descalţ.

— În fond, de ce v-aţi certat în seara asta?

— Nu-ţi mai bate capul. Ai făcut o treabă bună, apropo. E aşa geloasă, că asta o ucide pe dinăuntru.

— Iei! zic eu.

Cât timp nu mă ucide şi ea pe mine.

Rulăm în tăcere prin noapte. Apoi, întreb:

— Peter… cum ai ştiut că o iubeşti pe Genevieve?

— Doamne, Lara Jean. De ce trebuie să pui genul ăsta de întrebări?

— Pentru că sunt o persoană curioasă din fire.

Cobor oglinda şi încep să-mi împletesc părul din vârful capului.

— Şi poate că întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pui e de ce îţi e frică să răspunzi la astfel de întrebări.

— Nu-mi e frică! zice el.

— Atunci de ce nu răspunzi la întrebare?

Peter tace, iar eu sunt destul de sigură că nu are de gând să răspundă, dar apoi, după o lungă pauză în care întrebarea mea a plutit în aer, spune:

— Nu ştiu dacă am iubit-o vreodată pe Genevieve. De unde să ştiu cum e să simţi asta? Am şaptesprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şaptesprezece nu-i aşa puţin. Acum o sută de ani, oamenii se căsătoreau când erau practic de vârsta noastră.

— Da, asta era înainte să apară electricitatea şi internetul. Acum o sută de ani, băieţii de optsprezece ani luptau cu baionetele în războaie, aveau în mâinile lor vieţile altor oameni! Treceau prin multe până să ajungă la vârsta noastră. Dar azi, ce ştiu puştii de vârsta noastră despre iubire şi viaţă?

Nu l-am auzit niciodată vorbind aşa până acum – ca şi cum realmente i-ar păsa de ceva. Cred că încă e surescitat de cearta cu Genevieve.

Îmi răsucesc părul într-un coc de balerină şi îl fixez cu un elastic.

— Ştii cum ai vorbit acum? Ca bunicul meu, spun eu. Şi mai cred că tragi de timp pentru că nu vrei să răspunzi la întrebare.

— Am răspuns, doar că nu ţi-a plăcut răspunsul meu.

Tragem pe dreapta în faţa casei mele. Peter opreşte motorul, lucru pe care îl face când vrea să mai stea un pic de vorbă. Aşa că nu sar imediat afară, îmi pun geanta în poală şi îmi caut cheile, deşi la etaj e lumina aprinsă. Doamne. Să stai pe scaunul din dreapta în Audiul negru al lui Peter Kavinsky. Nu asta e ceea ce-şi doreşte orice fată, de la începuturile relaţiilor dintre băieţi şi fete? Nu neapărat pentru că e Peter Kavinsky sau poate că da, poate tocmai pentru că e Peter Kavinsky.

Peter îşi lasă capul pe tetieră şi închide ochii.

— Ştii că atunci când oamenii se ceartă între ei înseamnă că încă le pasă cu adevărat unul de celălalt? spun eu.

Când văd că Peter nu răspunde, spun:

— Genevieve pare să aibă cu adevărat un fel de putere asupra ta.

Mă aştept să nege, dar nu o face. În schimb, spune:

— Are, dar mi-aş fi dorit să nu fi avut. Nu vreau să fiu proprietatea cuiva. Sau să aparţin cuiva.

Margot ar spune că ea îşi aparţine sieşi. Kitty ar spune că ea nu aparţine nimănui. Iar eu bănuiesc că aş spune că aparţin surorilor mele şi tatei, dar asta nu va fi mereu adevărat. Să aparţii cuiva – n-am ştiut asta, dar acum că stau să mă gândesc pare că e tot ce mi-am dorit

vreodată. Să fiu cu adevărat a cuiva, iar acel cineva să fie al meu.

— Deci de-aia faci chestia asta, îi spun.

Pe de-o parte îl întreb, dar în cea mai mare parte îi spun.

— Ca să dovedeşti că nu eşti al ei. Sau că locul tău nu e lângă ea.

Mă opresc.

— Crezi că e vreo diferenţă? Vreau să zic, între a fi al cuiva şi a fi cu cineva.

— Normal. Una implică o alegere, cealaltă nu.

— Trebuie s-o iubeşti cu adevărat dacă treci prin toate neplăcerile astea.

Peter nu pare impresionat.

— Eşti prea visătoare.

— Mulţumesc, spun eu, chiar dacă ştiu că nu a zis-o ca pe un compliment.

O spun doar ca să îl enervez. Îmi dau seama că am reuşit când îl văd replicând, cu o faţă acră:

— Ce-ai putea tu să ştii despre iubire, Lara Jean? Nu ai avut niciodată un iubit, până acum.

Mă tentează să inventez pe cineva, un băiat din tabără, din alt oraş, de oriunde. *Numele lui e Clint,* îmi stă pe vârful limbii să-i zic. Dar ar fi prea umilitor, fiindcă şi-ar da seama că mint; deja i-am spus că nu am ieşit cu nimeni la întâlniri până acum. Şi chiar dacă nu i-aş fi spus, e mult mai jalnic să inventezi un iubit decât să recunoşti pur şi simplu adevărul.

— Nu, n-am avut niciodată un iubit. Însă ştiu destule persoane care au avut iubiţi, dar nu au fost niciodată îndrăgostite. Eu am fost îndrăgostită.

De asta fac *eu* asta.

Peter pufneşte.

— De cine? De Josh Sanderson? De tocilarul ăla?

— Nu e tocilar, spun eu încruntându-mă la el. Nici măcar nu-l cunoşti, ca să poţi spune asta.

— Oricine are un ochi şi o jumătate de creier poate să-şi dea seama ce tocilar e tipu' ăla.

— Vrei să spui că sora mea e oarbă şi nu gândeşte? zic eu.

Dacă spune vreun cuvânt urât despre sora mea, nu mai vreau s-aud nimic. Toată înţelegerea noastră pică. Nu am atât de multă nevoie de el.

Peter râde.

— Nu. Spun că tu eşti aşa!

— Ştii ce? M-am răzgândit. Evident, n-ai iubit niciodată pe cineva în afară de tine.

Împing în portieră ca s-o deschid, dar e blocată.

— Lara Jean, haide. Glumeam.

— Ne vedem luni.

— Stai, stai. Spune-mi ceva mai întâi.

Peter se lasă iar pe spate, în scaunul său.

— Cum de n-ai ieşit niciodată cu cineva la o întâlnire?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu… pentru că nu m-a invitat nimeni vreodată?

— Prostii. Ştiu sigur că Martinez te-a invitat la balul dintr-a opta şi ai spus *nu*.

Sunt surprinsă că ştie de chestia asta.

— Ce e cu voi, tipii, de vă spuneţi toţi pe numele de familie? îl întreb. E aşa de… zic eu luptându-mă să găsesc cuvântul potrivit. Non-natural? Nefiresc?

— Nu schimba subiectul.

— Bănuiesc că am spus *nu* pentru că îmi era frică.

Mă uit drept în faţă, pe geam, şi-mi trec degetul pe suprafaţa sticlei, făcând un M de la Martinez.

— De *Tommy*?

— Nu. Îmi place de Tommy. Nu-i asta. Mă sperie când totul devine real. Când nu mai e vorba doar să te gândeşti la o persoană, ci… ăăă… să ai în faţa ta o persoană reală, în carne şi oase, cu… ăăă… aşteptări. Şi dorinţe.

Mă uit într-un final la Peter şi sunt surprinsă de cât de multă atenţie îmi acordă; ochii lui sunt aţintiţi asupra mea, ca şi cum chiar îl interesează ce spun.

— Chiar şi când mi-a plăcut mult de un tip, chiar şi când am fost îndrăgostită, tot aş fi stat mai degrabă cu surorile mele, pentru că acolo este locul meu.

— I-auzi! Şi-acuma cum e?

— Acum? Nu te plac în felul ăla, aşa că…

— Bine, spune Peter. Să nu te îndrăgosteşti din nou de mine, OK? Nu rezist să se mai îndrăgostească şi alte fete de mine. E obositor.

Râd cu gura până la urechi.

— Eşti aşa de plin de tine!

— Glumesc, protestează el, dar ştiu că nu-i aşa. De fapt, continuă el, ce-ai văzut la mine?

Rânjeşte împăunându-se, foarte sigur pe propriul şarm.

— Sincer? Chiar n-aş putea să-ţi spun.

Rânjetul îi dispare pentru o clipă, apoi reapare, dar nu mai e aşa de larg.

— Parcă-ţi plăcea că fac oamenii să se simtă speciali.

Pentru că… sunt un bun dansator şi că am fost partenerul de laborator al lui Jeffrey Suttleman!

— Uau, chiar ai ţinut minte fiecare cuvânt din scrisoarea aia, nu?

Îl tachinez. Faptul că rânjetul lui Peter dispare complet îmi oferă o

mică şi răutăcioasă doză de satisfacţie.
Satisfacţia asta e urmată însă imediat de remuşcări, pentru că acum i-am rănit sentimentele fără niciun motiv.
Oare ce anume din mine vrea să-i rănească sentimentele lui Peter Kavinsky? Ca să îndrept situaţia, adaug repede:

— Nu, e adevărat… chiar era ceva la tine atunci.

Bănuiesc că, de fapt, am zbârcit-o şi mai rău, pentru că Peter tresare. Nu ştiu ce altceva să mai spun, aşa că deschid portiera maşinii şi ies.

— Mersi pentru drum, Peter.

Odată intrată în casă, mă duc ţintă la bucătărie, ca să văd cum stă treaba cu brioşele. Sunt împachetate în folii şi puse în cutia specială de cărat prăjiturele. Glazura e puţin cam neregulată şi bombonelele sunt puse la întâmplare, dar în ansamblu arată destul de bine. Răsuflu uşurată. Kitty nu se va face de ruşine la târgul de produse de patiserie al APP din cauza mea, măcar atât!

De la: Margot Covey meovey@st-andrews.ac.uk
Pentru: Lara Jean Covey Lara Jeansong@gmail.com

Cum merge cu şcoala? Te-ai înscris la vreun club nou? Cred că ar trebui să te gândeşti la ziarul şcolii sau la Model UN[{19}]. De asemenea, nu uita că e Ziua Coreeană a Recunoştinţei săptămâna asta şi trebuie să o suni pe bunica, altfel o să se supere! Mi-e dor de voi.

P.S. Trimite-mi, te rog, nişte Oreo! Mi-e dor de concursurile noastre de înmuiat biscuiţi.

Cu dragoste, M.

De la: Lara Jean Covey Lara Jeansong@gmail.com
Pentru: Margot Covey meovey@st-andrews.ac.uk

Cu şcoala merge bine. Fără cluburi noi momentan, dar mai vedem. Mi-am notat deja în agendă să o sun pe bunica. Să nu-ţi faci nicio grijă, am totul sub control aici.

Xx

39

Mama lui Peter are un magazin de antichităţi numit Linden & White în partea cu alei pietruite din centrul oraşului. Vinde în principal mobilă, dar are şi nişte casete cu bijuterii, aranjate pe epoci. Deceniul meu preferat e cel de la începutul secolului trecut, adică anii 1900. Acolo e un medalion de aur, în formă de inimă, cu un mic diamant în centru; arată ca o stea care luminează. Costă patru sute de dolari. Magazinul se află chiar lângă librăria McCalls, aşa că uneori intru şi acolo să mă uit. Mereu mă aştept să fi dispărut, dar întotdeauna e acolo.

Odată, de Ziua Mamei, i-am cumpărat mamei o broşă cu un trifoi din aur, din 1940. Eu şi Margot am vândut limonadă în fiecare sâmbătă, timp de o lună, şi aşa am reuşit să strângem şaizeci de dolari ca să-l luăm. Îmi aduc aminte cât de mândre am fost când i-am înmânat banii lui tati; îi aveam puşi frumos într-un săculeţ cu fermoar. La vremea aceea, am crezut că noi am cotizat cel mai mult, iar tata doar ne-a ajutat puţin. Acum îmi dau seama că broşa a costat mult mai mult decât ăia şaizeci de dolari. Ar trebui să-l întreb pe tati cât de mult a costat de fapt. Dar poate că nu vreau să aflu. Poate că e mai bine să nu ştiu. Am îngropat-o cu ea, pentru că era preferata ei.

Stau aplecată asupra casetei, atingând sticla cu degetul, când Peter apare din spatele magazinului.

— Hei, spune el, surprins.

— Hei, spun eu. Ce cauţi aici?

Peter se uită la mine ca la o toantă.

— E magazinul maică-mii, mai ştii?

— Păi, daa. Doar că nu te-am mai văzut niciodată pe aici până acum. Lucrezi aici?

— Nu, a trebuit să-i las ceva maică-mii. Şi-acum îmi spune că mâine trebuie să iau un set de scaune din Huntsburgh, zice Peter, morocănos. Sunt două ore dus-întors. Ce enervant!

Eu aprob prietenoasă din cap şi mă îndepărtez de casetă. Mă prefac că mă uit la un glob roz cu negru. De fapt, lui Margot i-ar plăcea ăsta. Ar fi un cadou de Crăciun drăguţ pentru ea. Îl învârt puţin.

— Cât costă globul ăsta?

— Cât scrie pe etichetă.

Peter îşi aşază coatele pe casetă şi se apleacă în faţă.

— Ar trebui să vii şi tu.

Îmi ridic privirea spre el.

— Unde să vin?

— Să mergi cu mine, cu maşina, să luăm scaunele.

— Tocmai te-ai plâns că e enervant.

— Da, aşa e. Dar dacă vii, s-ar putea să fie ceva mai puţin enervant.

— Vai, mersi.

— Cu plăcere.

Îmi dau ochii peste cap. Peter spune la orice: „Cu plăcere”. De fapt, *nu, Peter, nu a fost o mulţumire veritabilă, aşa că nu trebuie să spui cu plăcere.*

— Deci vii sau ce?

— Sau ce.

— Haide! Ridic scaunele de la o lichidare de bunuri dintr-o locuinţă. Proprietarul era reţinut în casă din nu ştiu ce motiv. Lucrurile au stat pe acolo cam cincizeci de ani. Pun pariu că vor fi şi chestii la care te poţi uita. Îţi plac lucrurile vechi, aşa-i?

— Da, spun eu surprinsă că ştie asta despre mine. De fapt, dintotdeauna am cam vrut să merg la o lichidare de bunuri. Cum a murit proprietarul? Vreau să zic, cât a durat până l-a găsit cineva?

— Doamne, ce morbidă eşti!

Se scutură înfiorat.

— N-am ştiut că ai şi latura asta.

— Am destule laturi, îi spun eu.

Mă aplec în faţă.

— Deci? Cum a murit?

— Nu e mort, trăsnito. E doar bătrân. Familia lui îl trimite la un azil.

Apoi ridică din sprânceană.

— Deci te iau cu maşina mâine la şapte.

— Şapte? N-ai zis nimic despre plecatul la şapte dimineaţa! într-o sâmbătă!

— Scuze, spune el plin de remuşcări. Trebuie să mergem devreme, înainte ca toate lucrurile bune să fie luate.

Seara, pregătesc nişte pacheţele de prânz pentru mine şi Peter. Fac sendvişuri cu friptură de vită, caşcaval şi roşii, apoi adaug maioneză pentru mine şi muştar pentru Peter. Lui Peter nu-i place maioneza. E amuzant câte lucruri reţii într-o relaţie falsă. Kitty intră în bucătărie zumzăind ca o albină şi dă să înşface o jumătate de sendviş. O plesnesc peste mână.

— Nu e pentru tine.

— Atunci pentru cine e?

— E prânzul meu de mâine. Al meu şi al lui Peter.

Se caţără pe un taburet şi mă priveşte în timp ce învelesc sendvişurile în hârtie cerată. Sendvişurile arată mult mai bine învelite

în hârtie cerată decât în folie de plastic. De fiecare dată când am ocazia, folosesc hârtie cerată.

— Îmi place Peter, spune Kitty. E foarte diferit de Josh, dar îmi place.

Îmi ridic privirea.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. E foarte amuzant. Glumeşte mult. Chiar că trebuie să fii îndrăgostită de el, dacă îi faci sendvişuri. La început, când s-au cuplat Margot şi Josh, ea i-a făcut macaroane cu trei feluri de brânză, pentru că sunt preferatele lui. Oare ce-i place lui Peter cel mai mult?

— Nu… nu ştiu. Adică, îi plac de toate.

Kitty îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Ar trebui să ştii care e mâncarea lui preferată dacă eşti iubita lui.

— Ştiu că nu-i place maioneza, încerc eu.

— Asta pentru că maioneza e scârboasă. Şi Josh urăşte maioneza.

Simt o strângere de inimă. Josh chiar urăşte maioneza.

— Kitty, ţi-e dor de Josh?

Kitty dă aprobator din cap.

— Mi-aş dori să mai vină pe aici, zice ea.

Ia o figură nostalgică, iar eu sunt pe punctul de a o lua în braţe când, brusc, o văd că îşi pune mâinile în şold.

— Să nu foloseşti toată friptura de vită, pentru că am nevoie de ea săptămâna viitoare, la prânz.

— Dacă se termină, o să fac salată cu ton. Şi nu mă mai bate la cap!

— Să nu uiţi, ai promis! spune Kitty şi o şterge din bucătărie, zumzăind din nou ca o albină.

„Să nu uiţi, ai promis!" De unde scoate chestiile astea?

La şapte şi jumătate, stau în dreptul ferestrei, aşteptând să apară Peter cu maşina. Ţin în mână o pungă maro de hârtie cu sendvişurile noastre şi aparatul foto, în caz că e vreo chestie ciudată sau mişto pe care aş putea-o fotografia. Îmi imaginez o casă gri şi veche, gata să se prăbuşească, exact ca alea pe care le vezi în filmele de groază, cu o poartă şi un iaz tulbure sau cu un labirint în curtea din spate.

Furgoneta mamei lui Peter opreşte în faţa casei mele la şapte patruzeci şi cinci, ceea ce mă umple de nervi. Aş fi putut să dorm o oră întreagă în plus. Ies şi alerg până la maşină, sar înăuntru şi, înainte să apuc să spun o vorbă, el îmi zice:

— Scuze, scuze. Dar uite ce ţi-am adus.

Îmi pasează o gogoaşă într-un şerveţel, caldă încă.

— Am oprit şi am luat-o special pentru tine, la şapte jumătate, exact când au deschis. E pudrată cu zahăr şi cafea.

Rup o bucată şi mi-o arunc în gură.

— Mmm!

El îmi aruncă o privire cu coada ochiului în timp ce iese cu maşina de pe aleea din faţa casei.

— Deci am făcut bine că am întârziat, aşa-i?

Dau din cap că da, luând acum o îmbucătură zdravănă.

— Ai făcut exact ce trebuia, spun eu cu gura plină. Hei, ai nişte apă?

Peter îmi întinde o sticlă de apă pe jumătate plină, iar eu o termin dintr-o înghiţitură.

— Asta e cea mai bună gogoaşă pe care am mâncat-o vreodată, îi zic eu.

— Perfect, spune el.

Apoi, se uită la mine şi râde.

— Ai zahăr pe toată faţa.

Mă şterg la gură cu cealaltă parte a şerveţelului.

— Şi pe obraji, spune el.

— În regulă, în regulă.

Apoi se lasă tăcerea, chestie care mă face să intru în panică.

— Pot să pun nişte muzică? întreb eu şi dau să-mi scot telefonul.

— De fapt, te-ar deranja dacă am merge aşa, în linişte, pentru o vreme? Nu rezist să-mi bubuie muzica în urechi până nu-şi face cofeina efectul.

— Ăăă, sigur.

Nu mi-e clar dacă asta înseamnă ca şi eu să tac din gură. N-aş fi acceptat să-l însoţesc în mica lui escapadă dacă aş fi ştiut că va trebui să-mi ţin gura. Peter are o expresie senină pe chip, de parcă ar fi căpitanul unui vas de pescuit şi am pluti liniştiţi în mijlocul mării. Doar că el nu conduce încet; conduce foarte repede.

Rămân tăcută vreo zece secunde, apoi spun:

— Auzi, adică ai vrea să nu vorbesc nici eu?

— Nu, doar că n-aş prea vrea muzică. Tu poţi vorbi cât vrei.

— OK.

Apoi tac, pentru că e ciudat când îţi spune cineva că poţi să vorbeşti cât vrei.

— Hei, care e mâncarea ta preferată?

— Mănânc de toate.

— Dar care e *preferata*? Cea mai cea? Macaroanele cu brânză sau… ăăă… puiul prăjit, sau friptura, sau pizza?

— Îmi plac toate chestiile astea. La fel de mult.

Las să-mi scape un oftat ofensat. Cum de nu înţelege omul ăsta ideea de lucru preferat?!

Peter îmi imită oftatul şi râde.

— Bine. Îmi place checul cu scorţişoară. Ăsta e preferatul meu.

— Checul cu scorţişoară? repet eu. Îţi place mai mult checul cu scorţişoară decât, să zicem, picioarele de crab? Mai mult decât un

cheesburger?

— Da.

— Mai mult decât frigăruile?

Peter ezită, apoi spune:

— Da! Acum nu-mi mai critica alegerea. Mi-o menţin.

Ridic din umeri.

— OK.

Aştept, îi dau o şansă să mă întrebe care e mâncarea mea preferată, dar nu o face. Aşa că-i spun eu:

— Mâncarea mea preferată e tortul.

— Ce fel de tort?

— Nu contează. Toate torturile.

— Tocmai te-ai luat atâta de mine pentru că n-am ales, începe el.

— Dar e atât de greu să alegi un fel anume! izbucnesc eu. Adică, e tortul cu nucă de cocos, genul cu glazură albă, care arată ca un bulgăre de zăpadă – îmi place mult ăsta. Dar îmi plac şi tortul cu brânză mascarpone, şi tortul cu lămâie, şi tortul cu morcovi. Mai e şi tortul cu fructe de pădure şi glazură de brânză dulce, şi tortul de ciocolată cu glazură.

Fac o pauză.

— Ai încercat vreodată tort cu ulei de măsline?

— Nu. Sună ciudat.

— E foarte, foarte bun. Foarte moale şi delicios. O să-ţi fac unul odată.

Peter suspină.

— Mi se face foame. Trebuia să fi luat o pungă întreagă cu gogoşi din astea.

Atunci deschid punga maro de hârtie şi scot sendvişul lui. Am scris pe el un *P* cu pixul, ca să ştiu al cui e.

— Vrei un sendviş?

— L-ai făcut pentru mine?

— Păi, oricum îmi făceam mie unul. M-am gândit că ar fi fost nepoliticos să vin cu un singur sendviş şi să-l mănânc în fata ta.

Peter acceptă sendvişul şi îl mănâncă, ţinând partea de jos împachetată în hârtie.

— E bun, zice el încuviinţând din cap. Ce fel de muştar ai pus?

— Muştar de bere, îi răspund eu satisfăcută. Tata îl comandă din nu ştiu ce catalog cu mâncare de fiţe. Taică-meu e chiar pasionat de gătit.

— Nu ai de gând să-l mănânci şi tu pe al tău?

— Îl păstrez pentru mai târziu, spun eu.

La jumătatea drumului, Peter începe să facă slalom printre maşini şi se tot uită la ceasul de pe bord.

— De ce ne grăbim atât de tare? îl întreb.

— Familia Epstein.

— Cine sunt ăştia?

— Sunt un cuplu de bătrâni căsătoriţi, cu un magazin de antichităţi în Charlottesville. Data trecută, Phil a ajuns cu cinci minute înaintea mea şi a golit tot. Astăzi nu se va mai întâmpla aşa ceva.

— Uau, zic eu impresionată, n-am ştiut că treaba asta e pe viaţă şi pe moarte.

Ca un ştie-tot, Peter zâmbeşte superior şi zice:

— Nu aşa sunt toate afacerile?

Îmi dau ochii peste cap, cu faţa întoarsă spre geamul lateral. Peter chiar e un tip cu personalitate!

Suntem la un semafor, când Peter îşi îndreaptă dintr-odată spinarea şi spune:

— Ah, la naiba! Epsteinii!

Eu eram pe jumătate adormită. Deschid brusc ochii şi strig:

— Unde? Unde?

— SUV-ul roşu. Două maşini mai în faţă, în dreapta.

Îmi întind gâtul ca să mă uit. Sunt un cuplu cu părul cărunt, probabil între şaizeci şi şaptezeci de ani. E greu să-ţi dai seama de la distanţa asta.

Imediat ce semaforul se face verde, Peter porneşte ca glonţul şi furgoneta noastră ajunge în dreptul lor. Eu strig:

— Hai, hai, hai!

Apoi, trecem zburând pe lângă Epsteini. Inima mi-o ia la galop, scăpată de sub control. Nu mă pot abţine să nu-mi scot capul pe geam şi să ţip, atât de surescitată sunt. Părul îmi flutură în vânt şi-mi dau seama că o să se încâlcească, dar puţin îmi pasă.

— Ieee! ţip eu.

— Eşti nebună, strigă Peter, apucându-mă de tivul tricoului şi trăgându-mă înăuntru.

Se uită la mine cum a făcut-o în ziua aceea, când l-am sărutat pe hol. De parcă aş fi altfel decât credea el.

Oprim furgoneta în faţa casei, unde sunt deja câteva maşini parcate. Îmi întind gâtul, încercând să văd mai bine. Mă aşteptam la un conac cu o poartă din fier forjat şi poate cu un gargui sau două, dar asta arată doar ca o casă normală. Probabil că mi se vede pe faţă dezamăgirea, pentru că, în timp ce parchează maşina, Peter îmi spune:

— Nu te lua după aspectul casei. Am văzut tot felul de comori în case obişnuite şi o mulţime de porcării în case luxoase.

Ies din maşină şi mă aplec ca să-mi leg şiretul.

— Grăbeşte-te, Lara Jean! Epsteinii vor ajunge aici dintr-o clipă în alta!

Peter mă apucă de mână şi străbatem în fugă aleea până la intrare; respir greu, încercând să ţin pasul cu el. Picioarele lui sunt mult mai

lungi decât ale mele.

De cum trecem pragul, Peter se duce ţintă la un bărbat în costum, iar eu mă aplec şi încerc să-mi trag răsuflarea. Câţiva indivizi se învârt prin încăpere, uitându-se la mobile. În centrul salonului e o masă lungă, de sufragerie, cu vase de porţelan, obiecte din sticlă lăptoasă şi tot felul de bibelouri. Mă dau şi eu mai aproape, să arunc o privire mai atentă. Îmi place o cană mică pentru smântână, ornată cu boboci de trandafir, dar nu sunt sigură dacă am voie să o ating şi să văd cât costă. Ar putea să fie foarte scumpă.

Zăresc apoi un coş mare, plin cu figurine de Crăciun din vremuri străvechi, Moşi Crăciuni şi Rudolfi din plastic, alături de câteva ornamente din sticlă. Răscolesc prin el, când Peter se apropie de mine cu un rânjet enorm pe faţă.

— Misiune îndeplinită, zice el.

Arată cu capul spre un cuplu mai bătrân, care se uită la un bufet din lemn.

— Epsteinii, îmi şopteşte el mie.

— Ai luat scaunele? întreabă tare domnul Epstein.

Încearcă să pară nepăsător, nicidecum iritat, dar are mâinile în şold şi stă foarte încordat.

— Normal, îi răspunde Peter. Poate data viitoare o s-aveţi mai mult noroc.

Apoi, către mine:

— Vezi ceva mişto?

— Multe chestii.

Îi arăt un ren de un roz aprins. E din sticlă, cu un nas de un albastru electrizant.

— Ăsta ar arăta grozav pe măsuţa mea de toaletă. Îl întrebi pe tipu' ăla cât costă?

— Nu, dar poţi s-o faci tu. Ţi-ar prinde bine să înveţi cum să negociezi.

Peter mă apucă de mână şi mă conduce până la bărbatul în costum. Tipul tocmai completează nişte documente pe un clipboard. Pare foarte ocupat şi important. Dintr-odată încep să mă întreb ce caut eu de fapt aici. Şi dacă îmi trebuie *cu adevărat* renul ăla.

Peter se uită însă la mine cu o privire gen *Hai odată!* aşa că îmi dreg vocea şi spun:

— Scuzaţi-mă, domnule, cât costă renul ăsta?

— Ah, face parte dintr-un *lot,* spune el.

— Ah. Ăăă… mă scuzaţi, dar ce este un *lot*?

— Adică face parte dintr-un set, explică el. Trebuie să cumperi întregul set de ornamente. Şaptezeci şi cinci de dolari. Vezi tu, sunt vintage.

Încep să bat în retragere.

— Mulţumesc oricum, spun eu.

Peter mă dă deoparte, îi aruncă individului un zâmbet cuceritor şi spune:

— Nu puteţi pur şi simplu să-l oferiţi odată cu scaunele? Ca un bonus pentru achiziţionare?

Bărbatul oftează.

— Nu vreau să descompletez setul.

Se întoarce cu spatele, pentru a parcurge ceva pe clipboard.

Peter îmi aruncă o privire gen *Tu eşti cea care vrea renul; ar trebui să pui piciorul în prag.* Îi arunc înapoi o privire care spune *Nu-l vreau atât de mult,* iar Peter clatină ferm din cap şi mă împinge înspre bărbat.

— Vă rog, domnule! spun eu. Vă dau zece dolari pe el. Nimeni n-o să ştie că lipseşte un ren din set. Şi, uitaţi, are copita puţin ciobită aici, jos, vedeţi? zic eu, ridicând renul ca să se uite mai bine la el.

— În regulă, în regulă, ia-l şi gata, spune iritat bărbatul, iar eu radiez de fericire.

Dau apoi să-mi scot portofelul din geantă, însă el îmi face semn să mă opresc.

— Mulţumesc! Mulţumesc atât de mult, îngaim eu.

Îmi strâng renul la piept. Poate că târguiala nu-i aşa de grea pe cât am crezut eu.

Peter îmi face cu ochiul, apoi îi spune bărbatului:

— O să trag furgoneta mai aproape ca să putem încărca scaunele.

Ies amândoi prin spate, iar eu rămân acolo, uitându-mă la fotografiile înrămate de pe pereţi. Mă întreb dacă şi ele sunt de vânzare. Unele arată cu adevărat vechi: poze alb-negru, cu oameni purtând costum şi pălărie. E şi o poză cu o fată într-o rochiţă de botez – o chestie albă şi dantelată ca o rochie de mireasă. Fata nu zâmbeşte, dar are o licărire neastâmpărată în privire, care îmi aduce aminte de Kitty.

— Aceea e fiica mea, Patricia.

Mă întorc să văd cine a vorbit. E un bătrân îmbrăcat cu un pulover bleumarin şi cu nişte blugi rigizi. Stă rezemat de balustrada scării, privindu-mă. Arată foarte fragil; pielea lui e albă ca hârtia şi foarte subţire.

— Locuieşte în Ohio. E contabilă.

Se uită în continuare la mine, de parcă îi aduc aminte de cineva.

— Casa dumneavoastră e încântătoare, spun eu, deşi ştiu că nu e. E veche, i-ar prinde bine o renovare, dar lucrurile dinăuntru sunt încântătoare.

— Acum e goală. Toate lucrurile mele-s vândute. Nu le poţi lua cu tine, ştii.

— Adică, atunci când mori? şoptesc eu.

Bătrânul îmi aruncă o privire cruntă.

— Nu. Adică la azil.

Ups.

— Corect, spun eu, şi chicotesc cum fac de obicei când mă simt la strâmtoare.

— Ce-ai acolo în mână? întreabă el.

Ridic renul ca să-l poată vedea.

— Ăsta. Dânsul… domnul în costum mi l-a dat. Îl vreţi înapoi? N-am plătit pentru el. Face parte dintr-un lot.

Bătrânul zâmbeşte, iar ridurile de pe pielea lui de hârtie se adâncesc.

— Era favoritul lui Patty.

I-l întind.

— Poate i-ar plăcea să-l păstreze?

— Nu, ia-l tu. E al tău. Ea nici n-a catadicsit să-mi dea o mână de ajutor cu mutatul, aşa că… zice el clătinând încruntat din cap. Mai e şi altceva ce-ai vrea să iei? Am un geamantan plin cu haine vechi de-ale ei.

Vai. Dramă de familie. Cel mai bine ar fi să nu mă bag în aşa ceva. Dar, haine vintage! Asta chiar e tentant.

Când mă găseşte Peter, stau turceşte pe podeaua salonului de muzică, scotocind într-un geamantan vechi. Domnul Clarke moţăie pe canapea, lângă mine. Am găsit o rochie mini Mod[{20}], de culoarea vatei de zahăr roz, după care sunt înnebunită, şi o bluză cu nasturi, fără mâneci, cu margarete micuţe pe ea, pe care o pot lega în talie.

— Uite, Peter!

Ridic rochia.

— Domnul Clarke a spus că pot s-o iau eu.

— Cine este domnul Clarke? întreabă Peter, şi vocea lui umple încăperea.

Arăt spre bătrân, apoi îmi duc degetul la buze.

— Păi, mai bine am ieşi repede de aici, până nu vede tipul care se ocupă cu vânzarea că dă lucruri pe gratis.

Mă ridic în grabă.

— Cu bine, domnule Clarke, spun eu, nu prea tare.

Probabil e mai bine să îl las să doarmă. Era foarte abătut mai devreme, când îmi spunea despre divorţul lui.

Ochii domnului Clarke se deschid însă brusc.

— El e prietenul tău?

— Nu, nu chiar, spun eu.

Peter îşi aruncă un braţ în jurul umerilor mei şi spune:

— Da, domnule. Sunt prietenul ei.

Nu-mi place felul în care o spune, de parcă ar râde. Şi de mine, şi de domnul Clarke.

— Vă mulţumesc pentru haine, domnule Clarke, spun eu, iar el se apleacă în faţă, întinzându-se după mâna mea.

I-o dau, şi el o sărută, iar buzele lui se simt ca nişte aripi uscate de molie.

— Cu plăcere, Patty.

Îi fac cu mâna un semn de rămas-bun şi-mi înşfac prada. În timp ce ieşim pe uşa din faţă, Peter întreabă:

— Cine e Patty?

Mă prefac că nu aud.

Probabil că, din cauza surescitării, am adormit cât ai clipi, fiindcă, atunci când deschid din nou ochii, furgoneta e parcată pe aleea din faţa casei mele, iar Peter îmi scutură umărul, spunând:

— Am ajuns, Lara Jean.

Verific. Rochia şi bluza le ţin strâns la piept ca pe o pătură protectoare, iar renul meu e în poală. Noile mele comori. Mă simt de parcă tocmai am jefuit o bancă şi asta ar fi prada.

— Mersi pentru ziua de azi, Peter.

— Mersi c-ai venit cu mine, spune el.

Apoi adaugă, abrupt:

— Ah, da. Am uitat să-ţi zic ceva. Mama vrea să vii la noi la cină mâine-seară.

Rămân cu gura căscată.

— I-ai spus mamei tale despre noi?

Peter îmi aruncă o privire urâtă.

— Şi Kitty ştie de noi! în plus, eu şi mama suntem apropiaţi. Vom fi doar eu, ea şi frate-meu Owen. Dacă nu vrei să vii, atunci nu veni. Dar, ca să ştii, mama va crede că eşti nepoliticoasă dacă refuzi.

— Ştiu şi eu… cu cât află mai mulţi oameni, cu atât mai greu va fi s-o scoatem la capăt. Trebuie să păstrăm minciunile pentru un număr cât mai restrâns de persoane.

— Cum de ştii atât de multe despre minciuni?

— Ah, minţeam întruna când eram copil.

Totuşi, nu mă gândeam la asta ca la minţit. Mă gândeam ca la un joc de-a „fă-i să creadă”. I-am spus lui Kitty că e adoptată şi că adevărata ei familie făcea parte din trupa unui circ ambulant. De asta s-a apucat de gimnastică.

40

Nu-mi dau seama cât de bine îmbrăcată ar trebui să fiu pentru cina de la Peter de-acasă. Mama lui pare atât de elegantă la magazin. N-aş vreau s-o întâlnesc, iar ea să se gândească la toate lucrurile care-mi lipsesc, în comparaţie cu Genevieve. Nu înţeleg de ce trebuie să o întâlnesc, în orice caz.

Dar vreau ca ea să mă placă.

Scotocesc prin dulapul meu, apoi prin cel al lui Margot. Într-un final, aleg un pulover crem şi o bluză cu un guler de Peter Pan. Plus o fustă evazată din catifea de culoarea muştarului. Plus colanţi şi balerini. Apoi mă machiez, lucru pe care nu-l fac aproape niciodată. Mă dau cu un fard de obraz de culoarea piersicii şi încerc să mă aranjez puţin şi pe la ochi, dar sfârşesc prin a-mi spăla totul de pe faţă şi a o lua de la capăt, de data asta doar cu rimei şi luciu de buze.

Merg să-i arăt lui Kitty cum m-am îmbrăcat, iar ea spune:

— Arată ca o uniformă.

— Într-un sens bun?

Kitty încuviinţează din cap.

— De parcă ai lucra la un magazin drăguţ.

Înainte ca Peter să ajungă la mine acasă, deschid computerul şi caut pe net ce furculiţă foloseşti la cutare sau cutare chestie, pentru orice eventualitate.

E ciudat. Să stau la masa din bucătăria lui Peter. Mă simt de parcă trăiesc viaţa altcuiva. Se pare că mama lui Peter a făcut pizza, aşa că nu trebuie să-mi fac nicio grijă în privinţa furculiţelor. Iar casa lor nu e luxoasă în interior; e pur şi simplu normală şi plăcută. Pe bufetul din bucătărie e un putinei adevărat pentru unt, pe pereţi sunt atârnate poze în rame de lemn cu Peter şi fratele său, şi tot felul de brizbizuri de pânză vărgată în alb şi roşu. Pe barul din bucătărie sunt o grămadă de toppinguri pentru pizza – nu doar pepperoni, salam, ciuperci şi ardei iuţi, ci şi inimi de anghinare, măsline Kalamata unsuroase, mozzarella proaspătă şi căţei întregi de usturoi.

Mama lui Peter este drăguţă. Îmi pune întruna salată în farfurie, iar eu continui să o mănânc, deşi sunt sătulă. O prind uitându-se la mine o dată şi are un zâmbet blând pe chip. Când zâmbeşte, arată ca Peter.

Pe fratele mai mic al lui Peter îl cheamă Owen. Are doisprezece ani. E ca un Peter în miniatură, doar că nu vorbeşte la fel de mult. Nu are dezinvoltura lui Peter. Owen înşfacă o felie de pizza şi şi-o îndeasă în

gură, chiar dacă e prea fierbinte. Se frige înainte s-o poată înghiţi pe toată şi dă să scuipe o bucată în şerveţelul său, dar mama lor intervine:

— Să nu îndrăzneşti, Owen. Avem un musafir la masă.

— Lasă-mă în pace, mormăie Owen.

— Peter îmi spunea că ai două surori, zice doamna Kavinsky cu un zâmbet luminos, tăind o felie de salată în bucăţele mici cât o îmbucătură. Probabil că mama ta e fericită să aibă trei fete.

Deschid gura să-i răspund, dar până să apuc, o face Peter.

— Mama Larei Jean a murit când ea era mică.

O spune de parcă maică-sa ar fi trebuit să ştie deja lucrul ăsta, iar ei i se citeşte pe chip stânjeneala.

— Îmi pare atât de rău. Acum îmi aduc aminte.

Repede, spun:

— Chiar a fost fericită să aibă trei fete. Toţi erau siguri că sora mea mai mică, Kitty, urma să fie băiat, iar mama a spus că era atât de obişnuită cu fetele, încât se temea că nu va şti să se descurce cu un băiat. Aşa că s-a simţit chiar uşurată când s-a dovedit că şi Kitty, al treilea copil al ei, e tot fetiţă. Şi eu, şi sora mea Margot ne-am simţit la fel; ne rugaserăm în fiecare noapte să avem o soră, nu un frate.

— Hei, ce-i aşa rău la băieţi? obiectează Peter.

Acum doamna Kavinsky zâmbeşte. Pune o altă felie de pizza pe farfuria lui Owen şi spune:

— Sunteţi nişte brute. Nişte sălbatici. Pun pariu că Lara Jean şi surorile ei sunt nişte îngeri.

Peter pufneşte.

— Mă rog… Kitty ar putea fi socotită pe jumătate brută, recunosc eu. Dar sora mea Margot şi cu mine suntem destul de cuminţi.

Doamna Kavinsky îşi ia şerveţelul şi încearcă să şteargă sosul de roşii de pe faţa lui Owen, dar el îi dă mâna la o parte.

— Mamă!

Când ea se ridică pentru a scoate o altă pizza din cuptor, Peter îmi spune:

— Vezi cum îl răsfaţă mama?

— Pe tine te răsfaţă şi mai mult, îl contrazice Owen.

Apoi îmi şopteşte mie:

— Peter nici măcar nu ştie să gătească o supă cu tăieţei.

Mă umflă râsul.

— Tu poţi?

— Sigur că da, îmi gătesc singur de ani întregi, zice el.

— Şi mie îmi place să gătesc, spun eu, luând o gură din ceaiul cu gheaţă. Ar trebui să-i dăm lui Peter o lecţie de gătit.

Owen mă cercetează atent cu privirea, apoi spune:

— Tu porţi mai mult machiaj decât purta Genevieve.

Mă dau înapoi ca şi cum m-ar fi plesnit. Tot ce mi-am pus e un pic de rimei! Şi puţin luciu de buze! Ştiu sigur că Genevieve se dă cu autobronzant, fard de pleoape şi corector în fiecare zi. Plus rimei, dermatograf şi ruj!

Peter intervine, rapid:

— Taci, Owen!

Owen se hlizeşte. Eu mijesc din ochi. Puştiul ăsta e doar cu câţiva ani mai mare decât Kitty! Mă aplec în faţă şi arăt spre propria-mi figură:

— *Asta…* e în întregime naturală. Dar mulţumesc pentru compliment, Owen.

— Cu plăcere, spune el, exact ca fratele său mai mare.

Pe drumul spre casă, spun:

— Auzi, Peter?

— Ce e?

— Nu mai contează.

— Ce e? Zi.

— Ăăă… părinţii tăi au divorţat, aşa-i?

— Da.

— Şi cât de des îţi vezi tatăl?

— Nu prea des.

— Ah, OK. Doar mă întrebam.

Peter se uită spre mine, cu o privire în care se citeşte aşteptarea.

— Ce e? spun eu.

— Aştept următoarea întrebare. Tu niciodată nu ai o singură întrebare.

— Păi, ţi-e dor de el?

— De cine?

— De tatăl tău!

— Ah. Nu ştiu. Cred că mai degrabă mi-e dor de cum eram noi. El, mama, eu şi Owen. Eram ca o echipă. Obişnuia să vină la toate meciurile de lacrosse.

Peter tace o vreme, apoi adaugă:

— Pur şi simplu… avea grijă de anumite chestii.

— Bănuiesc că asta fac tatii.

— Asta face el acum pentru noua sa familie.

Peter o spune ca pe un fapt divers, fără amărăciune.

— Dar tu? Ţi-e dor de mama ta?

— Uneori, când mă gândesc la ea.

Dintr-odată, spun:

— Ştii de ce mi-e dor? De băi. Mi-e dor de cum îmi spăla ea părul. Nu crezi că cea mai mişto senzaţie e cea pe care o ai atunci când îţi spală cineva părul? Adică, apa caldă, spuma şi degetele alea din părul

tău. E aşa plăcut.

— Da, este.

— Uneori nu mă gândesc deloc la ea, apoi… apoi mă trezesc aşa, întrebându-mă oare ce părere ar fi avut acum despre mine. Ea m-a cunoscut doar ca pe o fetiţă, acum sunt adolescentă, şi mă întreb: dacă m-ar vedea pe stradă, oare m-ar recunoaşte?

— Normal că da. E mama ta.

— Ştiu, dar m-am schimbat mult.

O umbră de stânjeneală îi traversează chipul şi pot să-mi dau seama că regretă că s-a plâns de tatăl său, pentru că măcar tatăl său e în viaţă. Apoi, cum Peter mă priveşte de parcă i-ar părea rău pentru mine, ridic bărbia şi spun, băţoasă:

— Sunt foarte matură, să ştii.

Acum rânjeşte.

— Ah, da?

— Ah, da, sunt foarte rafinată, Peter.

Când ajungem în faţa casei mele, chiar înainte să cobor din maşină, îmi spune:

— Mi-am dat seama că mama te-a plăcut.

Asta mă face să mă simt bine pe dinăuntru. Mereu a fost foarte important pentru mine ca mamele celorlalţi să mă placă. Asta era partea mea preferată când mergeam la Genevieve acasă – timpul petrecut cu mama ei. Wendy era aşa de stilată. Obişnuia să poarte o bluză mătăsoasă, pantaloni delicaţi şi un colier cu pietre mari şi colorate, iar asta doar pentru statul în casă. Păr perfect, mereu netezit şi drept. Genevieve are acelaşi păr frumos, dar nu are nasul drept al mamei sale. Al ei are o mică denivelare, chiar la mijloc, care, până la urmă, nu face decât să-i sporească farmecul.

— Apropo, sigur nu te dai cu mai mult machiaj ca Gen. Mereu îmi murdărea tricourile albe cu autobronzant.

Pentru cineva care a terminat-o cu Genevieve, el cu siguranţă vorbeşte cam mult despre ea. Dar nu e singurul. Şi eu mă gândeam la ea. Fata asta, chiar şi când nu e aici, de fapt este. Are rază lungă de acţiune.

41

În timpul orei de chimie, Peter îmi scrie un bileţel: *Pot să vin pe la tine diseară, să învăţăm pentru test?*

Îi răspund: *Nu îmi aduc aminte ca sesiunile de învăţat să fi făcut parte din contract.* După ce citeşte răspunsul, se întoarce spre mine cu o privire rănită. Îi spun pe muteşte: *Glumeam!*

Anunţ la cină că Peter va veni să învăţăm şi că vom avea nevoie de bucătărie, iar tata ridică din sprâncene.

— Atunci să laşi uşa deschisă, glumeşte el.

Nici măcar nu avem uşă la bucătărie.

— Taţi, oftez eu, iar Kitty oftează odată cu mine.

— Peter e iubitul tău? întreabă tata, degajat.

— Ăăă… ceva de genul ăsta, spun eu.

După ce mâncăm, spăl vasele împreună cu Kitty, apoi aranjez bucătăria ca o cameră de studiu. Caietul şi notiţele mele stau teanc în mijlocul mesei, alături de câteva markere – unul albastru, unul galben şi unul roz –, un bol cu popcorn făcut la microunde şi o farfurie cu negrese cu unt de arahide pe care le-am copt în după-amiaza asta. O las pe Kitty să ia două, dar numai atât.

Peter a zis că va fi aici în jur de opt. La început cred că întârzie doar, ca de obicei, dar minutele ticăie mai departe şi, până la urmă, îmi dau seama că n-o să mai vină deloc. Îi dau un mesaj, însă nu primesc niciun răspuns.

Kitty coboară de la etaj între două pauze publicitare, adulmecând după o altă negresă, pe care i-o dau.

— Nu mai vine Peter? întreabă ea.

Mă prefac că sunt atât de absorbită de studiu, încât nu aud.

Pe la zece, primesc de la el un SMS în care scrie Scuze, a intervenit ceva. Nu pot să vin pe la tine în seara asta. Nu scrie unde e sau ce face, dar ştiu deja. E cu Genevieve. La prânz a fost distrat; tot trimitea mesaje de pe telefonul său. Ceva mai târziu, i-am văzut lângă vestiarul fetelor. Ei nu m-au văzut pe mine, dar eu i-am văzut. Păreau că doar discută, dar cu Genevieve nu e niciodată *doar* atât. La un moment dat, ea şi-a pus mâna pe braţul lui, iar el i-a ridicat părul de pe ochi. Oi fi eu doar o iubită falsă, dar tot înseamnă ceva.

Încerc să învăţ mai departe, însă e greu să te concentrezi când te simţi rănită. Mă gândesc că m-am mai şi deranjat să coc negrese şi să fac curăţenie la parter! Vreau să spun, e atât de nepoliticos să zici că

mergi undeva şi să nu te ţii de cuvânt. Nu credeam să fie aşa lipsit de maniere. Lui i-ar fi plăcut dacă eu aş fi făcut aşa? Şi, serios, ce sens mai are toată şarada asta, dacă el oricum se va întoarce la ea? Mie cemi mai iese de-aici? Lucrurile s-au îmbunătăţit între mine şi Josh, practic totul e normal. La urma urmelor, aş putea pur şi simplu să anulez toată înţelegerea.

Dimineaţa, când mă trezesc, sunt încă supărată. Îl sun pe Josh, ca să-l rog să mă ducă la şcoală. Mă panichez pentru o secundă că ar putea să nu răspundă; a trecut atât de mult de când el şi cu mine n-am mai stat la poveşti. Dar răspunde şi zice că nu e nicio problemă.

Să vedem dacă o să-i placă lui Peter când va veni până aici, ca să mă ia cu maşina, iar eu nu voi fi acasă.

La jumătatea drumului spre şcoală, încep să nu mă mai simt în largul meu. Poate că Peter a avut un motiv serios să nu mai vină la mine. Poate că n-a fost cu Genevieve, iar eu tocmai am făcut un lucru foarte meschin, din pură răutate.

Josh se uită la mine bănuitor.

— E ceva în neregulă?

— Nimic.

Nu mă crede, îmi pot da seama de asta.

— Tu şi Kavinsky v-aţi certat?

— Nu.

Josh oftează şi spune:

— Ai grijă.

O spune într-un mod condescendent, de frate mai mare, care mă face să vreau să urlu.

— Nu vreau să te văd cum suferi din cauza tipului ăstuia.

— Josh, nu suferă nimeni! Iisuse!

— E un nesimţit. Îmi pare rău, dar chiar e. Toţi tipii din echipa de lacrosse sunt aşa. Ăstora de teapa lui Kavinsky le pasă doar de un singur lucru. De cum primesc ceea ce vor, s-au plictisit.

— Nu şi Peter. A ieşit cu Genevieve aproape patru ani!

— Crede-mă când îţi spun. N-ai avut aşa multă experienţă cu băieţii, Lara Jean.

— De unde ştii? întreb eu, încetişor.

Josh îmi aruncă o privire gen: *Eh, haide!*

— Pentru că te ştiu pe tine.

— Nu atât de bine precum crezi.

Restul drumului nu mai scoatem niciun cuvânt.

Nu va fi aşa mare chestie. Peter va opri în dreptul casei mele, va vedea că nu sunt acolo şi va pleca. O să piardă şi el cinci minute abătându-se din drumul lui, ce mare scofală! Aseară eu l-am aşteptat două ore. Două nenorocite de ore!

Odată ajunşi la liceu, Josh se îndreaptă spre coridorul celor de-a

doisprezecea, iar eu merg direct spre coridorul celor de-a unsprezecea. Din când în când mai arunc totuşi câte o ocheadă spre capătul holului, la dulapul lui Peter, însă el nu apare. Aştept lângă dulapul meu până sună de intrare, dar el tot nu vine. O şterg spre clasă, cu geanta lovindu-mi-se de şold la fiecare pas.

Domnul Schuller face prezenţa, când eu ridic privirea şi îl văd pe Peter stând în dreptul uşii, uitându-se urât la mine. Îmi face semn să ies. Înghit în sec, îmi cobor rapid privirea spre caiet şi mă prefac că nu l-am văzut. Dar apoi îmi şuieră numele şi ştiu că trebuie să vorbesc cu el.

Tremurând, ridic mâna:

— Domnule Schuller, pot să merg la baie?

— Trebuia să mergi înainte de oră, mormăie el, dar îmi face semn să ies.

Mă grăbesc afară pe hol şi îl trag pe Peter din faţa uşii, ca domnul Schuller să nu-l poată vedea.

— Unde ai fost de dimineaţă? vrea Peter să ştie.

Eu îmi încrucişez braţele şi încerc să stau dreaptă, ca să par mai înaltă. E greu, pentru că eu sunt atât de scundă, iar el e cu adevărat înalt.

— Tu vorbeşti?

Peter pufăie nervos.

— Măcar eu ţi-am dat mesaj! Te-am sunat cred că de şapte ori. De ce ai telefonul închis?

— Ştii că nu avem voie să ţinem telefoanele deschise la şcoală!

Pufăie din nou:

— Lara Jean, am aşteptat douăzeci de minute în faţa casei tale.

Hopa!

— Păi, îmi pare rău.

— Cum ai ajuns la şcoală? Cu Sanderson?

— Da.

Peter pufneşte:

— Ascultă, dacă erai nervoasă că n-am putut să vin aseară, trebuia pur şi simplu să suni şi să-mi spui, în loc de rahatul pe care l-ai făcut în dimineaţa asta.

— Dar de rahatul pe care l-ai făcut *tu* aseară ce zici? întreb eu, cu o voce şoptită.

Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Tocmai ai spus „rahat”? Sună foarte amuzant când o spui tu.

Mă prefac că n-am auzit ce-a spus.

— Deci… unde-ai fost? Ai fost cu Genevieve?

Nu întreb ce vreau să ştiu cu adevărat, adică: *Voi doi v-aţi împăcat?*

El ezită, apoi spune:

— A avut nevoie de mine.

Nici măcar nu pot să mă uit la el. De ce e aşa de tontălău? De ce are ea o putere aşa de mare asupra lui? E vorba doar de anii cât au fost împreună? E vorba de sex? Nu înţeleg. E dezamăgitor cât de puţin control au băieţii asupra lor înşişi.

— Peter, dacă ai de gând să dai fuga la ea de fiecare dată când schiţează un gest, nu văd ce rost mai au toate astea.

— Covey, haide! Am spus că îmi pare rău. Gata, linişteşte-te.

— N-ai spus niciodată că îţi pare rău, zic eu. Când ai spus tu că îţi pare rău?

— Scuze, zice el, pe un ton umil.

— Nu vreau să te mai duci la Genevieve acasă. Cum crezi că se uită ea la mine dacă tu faci chestia asta?

Peter mă fixează cu privirea.

— Nu pot să nu mă duc, dacă Gen are nevoie de mine, aşa că nu-mi cere asta.

— Dar, Peter, ce nevoie mai are de tine, dacă acum are un nou iubit?

Peter tresare, iar mie îmi pare imediat rău că am spus-o.

— Îmi pare rău, şoptesc eu.

— E în regulă. Nu mă aştept să înţelegi. Eu şi Gen… pur şi simplu ne înţelegem unul pe celălalt.

Peter nu ştie asta, dar când vorbeşte despre Genevieve, îi apare un fel de duioşie pe chip. E o tandreţe amestecată cu nerăbdare. Şi cu încă ceva. Iubire. Peter poate să protesteze cât vrea, dar eu ştiu că încă o iubeşte.

Oftând, întreb:

— Măcar ai învăţat pentru test?

Peter clatină din cap, iar eu oftez din nou.

— Te poţi uita la notiţele mele în timpul prânzului, îi zic eu şi o pornesc înapoi spre clasă.

Încep să înţeleg. De ce-a ţinut el să pună la cale toată schema asta, de ce-a vrut să-şi petreacă timpul cu cineva ca mine. Nu ca să poată trece peste povestea cu Gen. Ci ca să nu poată. E o scuză. Eu îi ţin locul lui Genevieve, îl ţin ocupat pentru ea. Odată ce înţeleg treaba asta, totul capătă un sens.

42

Părinţii lui Josh se ceartă des. Nu-mi dau seama dacă e normal să fie atâta ceartă, pentru că am doar un singur părinte, dar nu-mi aduc aminte ca ai mei să se fi certat atât de mult, când aveam eu doi ani. Casele noastre sunt destul de apropiate, aşa că-i pot auzi uneori pe părinţii lui Josh, dacă fereastra e deschisă. Cearta începe de obicei de la o chestie măruntă, de exemplu că domnul Sanderson a lăsat portiera de la maşină deschisă şi s-a consumat bateria, dar ajunge apoi la chestii serioase, de exemplu că domnul Sanderson munceşte prea mult şi că e egoist din fire, şi că nu reduce din timpul cât stă la serviciu pentru a fi cu familia.

Când se ceartă foarte rău, Josh vine la noi. Uneori, când eram noi mai mici, se strecura afară în pijama, cu perna după el, şi stătea până venea mama lui să-l caute. Nu e un subiect despre care vorbim. Poate cu Margot discuta despre asta, dar cu mine nu. Odată, mai demult, a spus că uneori şi-ar dori ca ai lui să divorţeze pur şi simplu, ca să nu-i mai audă ţipând. Dar nu au făcut-o.

În seara asta îi pot auzi. I-am auzit şi în alte seri, de când a plecat Margot, dar în seara asta vocile lor răsună tare de tot. Aşa de tare, încât închid fereastra. Îmi strâng temele, cobor la parter şi aprind lumina din sufragerie, ca Josh să ştie că poate veni aici.

O jumătate de oră mai târziu, se aude o bătaie în uşă. Mă înfofolesc în păturica mea de bebeluş, albastru pal, şi deschid.

E Josh. Îmi zâmbeşte sfios.

— Hei. Pot să stau şi eu pe aici o vreme?

— Normal că poţi.

Las uşa deschisă şi mă întorc în sufragerie, strigând peste umăr:

— Să încui după tine.

Josh se instalează la televizor, iar eu continui cu temele. Tocmai îmi croiesc drum prin istoria Statelor Unite, subliniind cu markerul, când Josh mă întreabă:

— Ai de gând să mergi la audiţie pentru *Arcadia*?

Asta e piesa din primăvară. Tocmai au anunţat-o ieri.

— Nu, zic eu, schimbând culoarea pentru subliniat. De ce aş face-o?

Urăsc să vorbesc în public şi să mă prezint în faţa oamenilor, iar Josh ştie asta.

— Ăăă… pentru că e piesa ta preferată?

Josh schimbă canalul.

— Cred că ai fi o Thomasina foarte bună.

Zâmbesc.

— Mersi. Dar nu, mersi.

— De ce nu? Ţi-ar putea prinde bine la aplicaţiile pentru facultate.

— De parcă mă vezi la specializare teatru sau de-astea…

— N-o să mori dacă ieşi un pic din zona ta de confort, spune el întinzându-şi braţele în spatele capului. Asumă-ţi un risc. Uită-te la Margot. E tocmai în Scoţia.

— Eu nu sunt Margot.

— Nu spun că ar trebui să te muţi în cealaltă parte a lumii. Ştiu că n-ai face-o niciodată. Dar ce zici de Consiliul de Onoare[21]? Adori să judeci oamenii!

Mă strâmb la el.

— Sau programul Model UN. Pun pariu că ţi-ar plăcea. Zic şi eu… preocupările tale ar putea fi mai largi decât jocurile de dame cu Kitty sau plimbatul cu maşina lui Kavinsky.

Pe la mijlocul propoziţiei lui, mă opresc din subliniat. Are dreptate? Chiar atât de neînsemnată e lumea mea? De parcă preocupările lui ar fi foarte vaste!

— Josh, încep eu.

Apoi mă opresc, pentru că nu ştiu cum să termin propoziţia. Aşa că mai bine arunc cu markerul în el.

Îl nimeresc în frunte.

— Hei! Puteai să mă loveşti în ochi!

— Şi ai fi meritat-o.

— OK, OK. Ştii că nu asta voiam să spun. Voiam să spun doar că ar trebui să le dai oamenilor o şansă să te cunoască.

Apoi Josh îndreaptă telecomanda spre mine şi spune:

— Dacă te-ar cunoaşte lumea, te-ar iubi.

Pare să vorbească serios.

Josh, îmi frângi inima. Şi eşti un mincinos. Pentru că mă cunoşti, mă cunoşti aproape mai bine decât oricine şi nu mă iubeşti.

După ce Josh se întoarce acasă, fac ordine în sufragerie, încui toate uşile şi sting luminile. Apoi, îmi torn un pahar de apă şi o pornesc în sus pe scări.

Lumina e aprinsă la mine în dormitor, iar Chris a adormit în patul meu. O rostogolesc pe o parte ca să pot încăpea şi eu.

— Vrei să mergem să luăm aripioare picante? mormăie ea.

— E prea târziu ca să mănânci aripioare picante, spun eu trăgând în sus plapuma, ca să ne acopere pe amândouă. Tocmai l-ai ratat pe Josh.

Ochii i se deschid, brusc.

— A fost Joshy aici? De ce?

— Fără niciun motiv.

Nu voi spune secretele lui Josh, nici măcar lui Chris.

— Păi, să nu-i pomeneşti de asta lui Kavinsky.

— Nu i-ar păsa, spun eu.

Chris clatină din cap.

— Tuturor băieţilor le pasă.

— Peter nu este aşa. E foarte sigur pe sine.

— Ăstora le pasă cel mai mult, zice ea.

Sunt pe punctul de-a o întreba ce vrea să spună, dar până să apuc, o aud zicând:

— Hai să mergem să facem ceva nebunesc.

— Cum ar fi?

E o seară în timpul săptămânii, şi mâine merg la şcoală; nu pot să merg nicăieri şi ea ştie asta. Dar tot îmi place să-i ascult planurile. Sunt ca poveştile de noapte bună.

— Păi… nu ştiu. Am putea să ne furişăm în azil şi s-o ajutăm să evadeze pe bunicuţa aia de care vorbeşti tu mereu. Care era numele ei? Thunder?

— Stormy[{22}], chicotesc eu.

— Aşa, Stormy.

Chris cască, apoi continuă:

— Pare că ştie cum să se distreze. Pun pariu că ne-ar cumpăra nişte cocteiluri.

— Stormy se duce la culcare la nouă în fiecare seară, ca să-şi facă somnul de frumuseţe. Hai s-o lăsăm pe mâine.

Până mâine, Chris va uita cu totul de asta, dar oricum, e un gând plăcut. Ochii ei sunt din nou închişi. Îi dau un ghiont în coaste.

— Chris, trezeşte-te. Du-te să te speli pe dinţi.

Păstrez în dulăpiorul meu din baie o periuţă de dinţi doar pentru ea. Am desenat un C mare pe ea, cu ojă roşie, ca să nu se confunde cu periuţa de dinţi a altcuiva.

— Nu pot. Sunt prea obosită să mă duc.

— Acum o secundă voiai s-o ajutăm pe Stormy să evadeze din Belleview, iar acum eşti prea obosită ca să te speli pe faţă şi pe dinţi?

Chris zâmbeşte, dar nu deschide ochii, aşa că mă resemnez şi sting veioza de pe noptieră.

— Noapte bună, Chris.

Ea se încolăceşte mai aproape de mine.

— ’Te bună.

43

Există foarte puţine opţiuni pentru fetele asiatice, de Halloween. Într-un an m-am costumat ca Velma din Scooby-Doo, dar toată lumea m-a întrebat dacă eram un personaj din benzile desenate manga. Purtam chiar şi o perucă! Aşa că mi-am jurat să nu-mi mai aleg decât costume de personaje asiatice.

Margot nu se costumează niciodată ca o persoană;
ea este mereu un obiect neînsufleţit sau un concept. De exemplu, anul trecut a fost o „scuză oficială": a purtat o rochie de seară până în pământ, pe care am găsit-o la
Goodwill cu zece dolari, şi a avut prins la gât un cartonaş pe care scrisese, de mână: *îmi pare rău.* A câştigat locul al doilea la concursul de la şcoală. Premiul întâi l-a luat un extraterestru rasta.

Kitty s-a hotărât ca, anul ăsta, să se costumeze în ninja, lucru care bănuiesc că e în conformitate cu teoria mea despre costumele asiatice.

Eu voi fi Cho Chang din *Harry Potter.* Am eşarfa de
Ochi-de-Şoim şi vechea mea mantie neagră pentru cor, pe care am găsit-o pe ebay, plus una din cravatele tatei şi o baghetă. Nu voi câştiga niciun premiu, dar măcar oamenii vor şti ce sunt. N-aş vrea să mai fiu vreodată nevoită să răspund la întrebarea: *Tu ce eşti?*

Îl aştept pe Peter să mă ia şi să mă ducă la şcoală, luptându-mă între timp cu şosetele mele lungi până peste genunchi. Nu vor deloc să rămână ridicate.

— Lara Jean!

Răspund, în mod reflex:

— Josh!

E versiunea noastră de Marco Polo[{23}].

Apoi îmi ridic privirea. Josh e acolo, în dreptul maşinii lui. Într-un costum complet de Harry Potter. Mantie neagră, ochelari, semn în formă de fulger pe frunte, baghetă.

Izbucnim amândoi în râs. Dintre toate costumele din lume! Josh spune, cu regret:

— Tipii din clubul de benzi desenate se costumează în diferite personaje din cărţile de ficţiune. Aveam de gând să mă costumez ca Drogo din *Urzeala Tronurilor,* pentru că, ştii, am partea superioară a corpului necesară pentru asta, dar…

Chicotesc, încercând să mi-l imaginez pe Josh cu dermatograf, coadă lungă şi la bustul gol. E o imagine amuzantă. Nu spun că Josh ar fi chiar sfrijit, dar…

— Hei, nu mai râde aşa tare, protestează el. Nu era chiar *atât* de amuzant.

Apoi zdrăngăne din chei.

— Deci ai nevoie să te ducă cineva, Cho?

Mă uit la telefon. Peter a întârziat, ca de obicei. Trebuia să fie aici de cinci minute. Nu că aş putea cu adevărat să mă plâng, pentru că e un drum gratis până la şcoală şi, la o adică, mai e şi varianta cu autobuzul. Dar dacă mă duc cu Josh, nu va trebui să mă grăbesc la oră, pot să merg la dulapul meu, pot să merg la baie, pot să-mi iau un suc de la automat. Dar Peter probabil că e deja pe-aproape.

— Mersi, dar îl aştept pe Peter.

Josh încuviinţează din cap.

— Ah, da… aşa e.

Dă să urce în maşină. Atunci strig:

— *Expelliarmus*!

Josh se răsuceşte spre mine şi strigă la rândul său:

— *Finite*!

Rânjim ca proştii unul la altul.

Apoi Josh demarează, iar eu îmi strâng genunchii la piept. Amândoi am citit *Harry Potter* cam în aceeaşi perioadă, când eu eram într-a şasea, iar el într-a şaptea. Margot citise deja toată seria. Niciunul dintre noi nu poate citi la fel de repede ca ea. A înnebunit tot aşteptându-ne să ajungem la cea de-a treia carte, ca să putem discuta.

Cu cât stau mai mult timp după Peter, cu atât mă simt mai iritată. Îmi dau jos pelerina şi mi-o pun la loc, de câteva ori. E din poliester, iar poliesterul nu se simte plăcut pe piele şi n-o lasă să respire. Când Peter îşi face în sfârşit apariţia, mă grăbesc să-i ies în drum şi urc în maşină fără să salut. Îmi întind pelerina în poală ca pe o pătură, pentru că fusta mea în carouri e scurtă.

El se holbează la mine.

— Arăţi sexy, spune el părând mirat. Ce eşti? Un personaj dintr-un desen animat japonez?

— Nu, spun eu, sau mai degrabă izbucnesc. Sunt Cho Chang.

Peter pare în continuare să nu înţeleagă, aşa că adaug:

— Din *Harry Potter*.

— Ah, da. Mişto.

Arunc o privire spre el. Poartă o cămaşă normală, cu nasturi, şi blugi.

— Unde ţi-e costumul?

— Eu şi băieţii mei ne vom schimba chiar înainte să se adune toţi. Va fi mai de efect dacă ne arătăm în acelaşi timp.

Ştiu că vrea să-l întreb ce costum are, dar nu am chef să vorbesc cu el, aşa că stau în maşină, fără să spun nimic şi uitându-mă pe geamul lateral. Tot aştept să mă întrebe ce s-a întâmplat, dar nu o face. Este

atât de orb; nici măcar nu cred că observă că sunt supărată. Spun, abrupt:

— Mi-aş dori să nu mai întârzii tot timpul.

Peter se încruntă.

— Iisuse, scuze. Încercam să pun cap la cap piesele costumului.

— Astăzi încercai să-ţi pui cap la cap piesele costumului. Dar tu întârzii întotdeauna.

— Nu întârzii întotdeauna!

— Ai întârziat şi azi, şi ieri, şi joia trecută.

Privesc în gol, pe geam. Frunzele de toamnă cad deja.

— Dacă nu ai de gând să ajungi la timp, nu vreau să mă mai duci cu maşina.

Nu trebuie să mă uit la el; simt cum îmi aruncă o privire duşmănoasă.

— Bine. Asta înseamnă că mă aleg cu cinci minute de somn în plus, aşa că îmi convine.

— Perfect.

În timpul jurizării, eu şi Chris stăm la balconul amfiteatrului. Chris e costumată în Courtney Love. Poartă un combinezon roz, şosete lungi găurite şi o grămadă de machiaj fumuriu la ochi.

— Ar trebui să cobori şi tu acolo, spun eu. Pun pariu că ai câştiga ceva.

— Ameţiţii ăştia nici măcar n-ar şti cine e personajul meu, zâmbeşte ea dispreţuitor.

Dar îmi dau seama că ar cam vrea să o facă.

Tipii din grupul lui Peter sunt cu toţii supereroi: Batman, Superman, Omul de Fier, Incredibilul Hulk, fiecare cum s-a priceput. Peter şi-a dat toată silinţa. El e, normal, Peter Parker. În ce altceva să se fi costumat Kavinsky? Costumul lui de Omul-Păianjen e extra-autentic, cu ochi din folie galbenă transparentă, mâini înmănuşate şi picioare acoperite complet. Pe scenă, nu e un actor prea bun. Cei din grupul lui se agită în toate direcţiile, cu pelerinele fluturând, prefăcându-se că se luptă unii cu ceilalţi. Peter încearcă în acest timp să se caţăre pe o coloană, dar domnul Yelznik îl opreşte înainte să ajungă prea departe. Ovaţionez când trupa lui ia locul întâi pentru cele mai bune costume de grup.

Genevieve este Catwoman. Poartă colanţi din vinilin, o bustieră şi urechi negre de pisică. Mă întreb dacă a fost inclusă în tema cu supereroii, dacă Peter i-a spus sau dacă a venit singură cu această idee. Toţi tipii din public înnebunesc când ea urcă pe scenă să concureze pentru cel mai bun costum de la clasa a unsprezecea.

— Ce curvă! zice Chris.

Sună de parcă ar spune-o cu jind.

Genevieve câştigă, evident. Îi arunc pe furiş o privire lui Peter, iar

el fluieră şi tropăie cu picioarele în podea împreună cu toţi prietenii lui.

După reuniune, îmi iau cartea de chimie din dulap, când Peter vine la mine şi îşi reazemă spatele de dulapul de lângă mine. Spune, prin mască:

— Hei.

— Hei, spun eu.

Apoi el nu mai spune nimic; doar stă acolo. Închid uşa dulapului şi învârt rotiţa cu cifru.

— Felicitări pentru locul întâi la cele mai bune costume de grup!

— Asta-i tot? Asta e tot ce ai de gând să spui?

Poftim?

— Ce altceva ar trebui să mai spun?

Exact atunci, Josh trece pe lângă noi cu Jersey Mike, care e costumat într-un hobbit, cu picioare păroase şi tot restul. Mergând cu spatele, Josh îşi îndreaptă bagheta spre mine şi zice:

— *Expelliarmus!*

Automat, îmi îndrept la rândul meu bagheta spre el şi spun:

— *Avada Kedavra!*

Josh se prinde strâns de piept, ca şi cum l-aş fi împuşcat.

— Prea dur! strigă el şi dispare în capătul holului.

— Ăăă… nu crezi că e ciudat ca presupusa mea iubită să poarte un costum care face pereche cu al altui tip? mă întreabă Peter.

Îmi dau ochii peste cap. Încă sunt supărată pe el de azi-dimineată.

— Îmi pare rău, zic eu. Nu pot să vorbesc cu tine când arăţi aşa. Cum aş putea avea o conversaţie cu o persoană îmbrăcată în latex din cap până-n picioare?

— Vorbesc serios! spune Peter, ridicându-şi masca. Cum crezi că mă face pe mine să arăt?

— În primul rând, nu a fost ceva plănuit. În al doilea rând, nimănui nu-i pasă ce costum am! Cine să observe că se potriveşte cu…?

— Oamenii observă, pufăie Peter. Eu am observat.

— Păi, îmi pare rău. Îmi pare rău de aşa o potriveală.

— Chiar nu cred că a fost o potriveală, bodogăne Peter.

— Ce vrei să fac? Vrei să mă teleportez la magazinul cu costume de Halloween şi să cumpăr o perucă roşie, ca să fiu Mary Jane?

— Poţi face asta? întreabă Peter degajat. Ar fi grozav.

— Nu, nu pot. Ştii de ce? Pentru că sunt *asiatică,* iar *oamenii* pur şi simplu vor crede că sunt într-un costum manga.

Îi dau bagheta mea.

— Ţine asta.

Mă las în jos şi ridic poala mantiei ca să-mi pot trage şosetele peste genunchi.

— Aş fi putut să fiu cineva din carte, dacă mi-ai fi spus dinainte,

zice el încruntându-se.

— Da, păi, astăzi ai fi numai bun de Plângăcioasa Myrtle!

Peter îmi aruncă o privire dezorientată, iar eu spun, nevenindu-mi să cred:

— Stai o secundă… n-ai citit niciodată *Harry Potter?*

— Am citit primele două volume.

— Atunci ar trebui să ştii cine este Plângăcioasa Myrtle!

— Asta a fost cu foarte mult timp în urmă, spune Peter. Era printre oamenii ăia din tablouri?

— Nu! Şi cum ai putea să te opreşti după *Camera Secretelor?* Cel de-al treilea volum e cel mai bun din toată seria. Vreau să zic, mie chiar mi s-a părut o nebunie…

Îi examinez fata.

— Tu nu ai suflet?

— Scuze că n-am citit tot *Harry Potter!* Scuze că am o viaţă şi că nu sunt în clubul Ficţiunii Supreme, sau cum s-o numi grupul ăla de tocilari…

Îi smulg bagheta din mână şi i-o agit pe sub nas.

— *Silencio!*

Peter îşi încrucişează braţele şi-mi spune, cu un zâmbet afectat:

— Orice vrajă ai încercat să arunci spre mine nu a funcţionat, deci cred că trebuie să te întorci la Hogwarts.

E atât de mândru de el pentru referinţa la Hogwarts, că aproape mă înduioşează.

Iute ca o pisică, îi trag masca de pe faţă, apoi îi pun o mână peste gură. Cu cealaltă mână îmi agit din nou bagheta.

— *Silencio!*

Peter încearcă să spună ceva, dar îmi apăs mâna şi mai tare.

— Ce? Ce-a fost asta? Nu te aud, Peter Parker.

Peter se întinde şi mă gâdilă, iar eu râd atât de tare, că aproape scap bagheta. Mă îndepărtez rapid, dar el se năpusteşte după mine, prefăcându-se că lansează plase de păianjen spre picioarele mele. Chicotind, fug mai departe pe hol, făcând slalom printre grupurile de elevi. Peter mă urmăreşte tot drumul până la uşa laboratorului de chimie. Un profesor ne strigă să încetinim, iar noi ne conformăm, dar imediat ce luăm colţul, eu o iau din nou la fugă, şi el la fel.

Când mă aşez pe scaun, deja nu mai pot respira. El se întoarce şi lansează o pânză de păianjen în direcţia mea, iar eu izbucnesc din nou într-o criză de râs şi domnul Meyers îmi aruncă o căutătură cruntă.

— Calmaţi-vă, spune el.

Încuviinţez ascultătoare din cap. Imediat ce se întoarce cu spatele, râd pe înfundate în pelerină. Aş vrea să fiu şi acum supărată pe Peter, dar pur şi simplu n-are niciun rost.

Pe la jumătatea orei, îmi trimite un bileţel. A desenat în colţuri

pânze de păianjen. În mijloc scrie: *Mâine voi ajunge la timp.* Zâmbesc în timp ce îl citesc. Apoi îl bag în geantă, în caietul de franceză, ca să nu se şifoneze. Vreau să-l păstrez pentru ca, atunci când vom termina cu povestea asta, să am ceva la care să mă uit şi să-mi aduc aminte ce-a însemnat să fiu iubita lui Peter Kavinsky. Chiar dacă totul a fost doar prefăcătorie.

44

Când oprim pe aleea din faţa casei mele, Kitty ţâşneşte afară şi vine în fugă la maşină.

— Omul-Păianjen! chiuie ea.

Încă e în costumul ei de ninja, deşi şi-a scos masca.

— Vii înăuntru?

Arunc o privire spre Peter.

— Nu poate. Trebuie să meargă la antrenament.

Peter îşi petrece o oră pe zi antrenându-se pentru lacrosse. Ia foarte în serios treaba asta.

— Antrenament? repetă Kitty, şi ştiu că şi-l imaginează pe Peter cu muşchii lucind de transpiraţie.

— Pot să mai stau un pic, spune el oprind motorul.

— Hai să-i arătăm dansul!

— Kitty, nu.

Dansul este ceva inventat de mine şi Margot acum câteva veri, pe plajă, într-o seară în care ne plictiseam. Să spunem doar că niciuna dintre noi nu e extraordinar de talentată la coregrafii.

Lui Peter i se aprind ochii. Nu pierde nicio ocazie să râdă, mai ales pe seama mea.

— Vreau să văd dansul!

— Las-o baltă, îi spun.

Suntem în sufragerie; fiecare dintre noi are propria canapea sau braţ de fotoliu. Am turnat pentru toţi ceai cu gheaţă şi am scos un bol cu chipsuri, pe care l-am golit deja.

— Haide, se îmbufnează el. Arată-mi dansul. Te rog, te rog, arată-mi dansul.

— N-o să-ţi meargă cu mine, Peter.

— Ce n-o să meargă?

Îmi agit mâna în dreptul feţei lui de Făt-Frumos.

— Asta. Sunt imună la farmecele tale, ţii minte?

Peter îşi ridică o sprânceană, de parcă l-aş fi provocat.

— Asta e o provocare? Pentru că, te avertizez, nu vrei să intri în ring cu mine. O să te zdrobesc, Covey.

Mă măsoară cu privirea câteva secunde lungi, iar eu pot să simt cum îmi dispare zâmbetul şi mi se înfierbântă obrajii.

— Haide, Lara Jean!

Clipesc. Kitty! Am uitat că e şi ea în încăpere.

— Pune muzica, îi zic eu, luptându-mă să mă ridic în picioare. Peter tocmai ne-a provocat la o întrecere de dans.

Kitty scoate un chiot şi fuge să pornească boxele. Eu împing măsuţa de cafea în spate. Ne ocupăm locurile în faţa şemineului, cu faţa spre perete, capetele în jos şi mâinile împreunate la spate. Când se aude basul, sărim şi ne întoarcem. Mişcări din şold, pivotare, apoi alunecări pe genunchi. Apoi „omul care se luptă cu vântul", apoi mişcarea aia pe care a inventat-o Margot, numită „banda de alergat". Muzica se opreşte, iar eu şi Kitty îngheţăm în poziţiile noastre de rapperiţe, după care muzica începe din nou şi noi facem mişcarea fluturelui, apoi revenim la alunecările pe genunchi. Uit care e următoarea mişcare, aşa că arunc o privire pe furiş spre Kitty, care se balansează şi bate din palme. Oh, da.

Marea noastră încheiere e şpagatul, cu mâinile încrucişate pentru mai multă emfază.

Peter se tăvăleşte pe jos de râs. Aplaudă, şi aplaudă, şi loveşte cu picioarele în podea.

Când terminăm, încerc să-mi recapăt suflul şi reuşesc să spun:

— OK, e rândul tău, Kavinsky.

— Nu pot, gâfâie Peter. Cum să ajung la o performanţă ca asta? Kitty, vrei să mă înveţi şi pe mine mişcarea aia de hip-hop?

Brusc, Kitty se intimidează. Stă cu mâinile încrucişate, se uită la el printre gene şi scutură din cap.

— Te rog, te rog… insistă el.

Kitty cedează într-un final – cred că voia doar să-l facă să pună mai mult suflet în rugămintea lui. Îi privesc dansând toată după-amiaza, pe sora mea mai mică, luptătoarea ninja, şi pe presupusul meu iubit, Omul-Păianjen. Mai întâi râd, dar apoi apare de nicăieri un gând neliniştitor – n-o pot lăsa pe Kitty să se ataşeze prea tare de Peter. E ceva temporar. Felul în care Kitty se uită la el, plină de adoraţie, de parcă ar fi eroul ei…

Când Peter trebuie să plece, îl conduc până afară şi, înainte să urce în maşină, îi spun:

— Nu cred că ar mai trebui să treci pe aici. E derutant pentru Kitty.

— De ce e derutant pentru Kitty? zice el încruntându-se.

— Pentru că… pentru că atunci când… atunci când *chestia asta* se va termina, ei îi va fi dor de tine.

— Tot o s-o văd pe puştoaică pe-aici… Vreau custodie comună, zice el şi îmi dă un ghiont în stomac.

Singurul lucru la care mă pot gândi este cât de răbdător a fost cu ea, cât de drăguţ. Luată de val, mă ridic pe vârfuri şi îl pup pe obraz, iar el se dă un pas înapoi, surprins.

— Asta pentru ce-a fost?

Simt cum îmi ard obrajii. Spun:

— Pentru că ai fost drăguţ cu Kitty.
Apoi, îi fac cu mâna un semn de rămas-bun şi fug în casă.

45

Dacă nu mă duc la cumpărături, la cină vom avea ouă jumări. Din nou.

Maşina lui Margot e reparată şi parcată pe aleea din faţa casei, de unde nu s-a mişcat în ultimele săptămâni.

Aş putea să merg la magazin dacă aş vrea. Vreau să o fac.

Dar nu vreau să conduc. Dacă înainte eram o şoferiţă temătoare, accidentul n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Ce să caut eu la volanul unei maşini? Dacă răănesc pe cineva? Dacă o răănesc pe Kitty? N-ar trebui să se dea carnete de conducere atât de uşor. Fiindcă o maşină e ceva cu adevărat periculos. Practic e o armă.

Dar magazinul este la mai puţin de zece minute de casa noastră. Nu trebuie să intru pe nicio autostradă. Şi chiar n-aş vrea să mănânc ouă jumări diseară, la cină. În plus… dacă Peter şi Genevieve se vor împăca, el nu mă va mai duce cu maşina. Va trebui să mă descurc singură.

Nu pot depinde la nesfârşit de ajutorul altora.

— Mergem la magazin, Kitty, spun eu.

Stă întinsă pe jos în faţa televizorului, proptită în coate. Trupul ei pare atât de lung; se lungeşte în fiecare zi. Destul de curând va fi mai înaltă decât mine. Kitty nu-şi dezlipeşte privirea de televizor.

— Nu vreau să vin. Vreau să mă uit la emisiunile mele.

— Dacă vii, o să te las să-ţi alegi o îngheţată.

Kitty se ridică în picioare.

Pe drum, merg atât de încet, încât Kitty îmi tot spune limita de viteză.

— Se dau amenzi şi pentru mersul sub limita de viteză, să ştii.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nimeni. Pur şi simplu ştiu. Pun pariu că voi fi o şoferiţă mai bună ca tine, Lara Jean.

— Sunt convinsă, zic eu apucând volanul şi mai strâns. Răzgâiato! Sunt convinsă că, atunci când Kitty va începe să conducă, va fi un demon al vitezei, fără nicio urmă de grijă pentru cei din jurul ei. Dar probabil că tot va fi mai bună decât mine. Un şofer nesăbuit e mai bun decât unul speriat; întrebaţi pe oricine.

— Pe mine nu mă sperie chestiile astea ca pe tine, zice ea.

— Cu siguranţă că eşti mândră de tine, spun eu ajustând oglinda retrovizoare.

— Ziceam şi eu.

— Vine vreo maşină? Pot să schimb banda?

Kitty îşi întoarce capul.

— Poţi să te bagi, dar grăbeşte-te.

— Cam cât timp am?

— Deja e prea târziu. Stai… acum poţi să te bagi. Du-te! Smucesc maşina pe banda stângă şi mă uit în oglinda retrovizoare.

— Bună treabă, Kitty. Fii în continuare cea de-a doua pereche a mea de ochi.

În timp ce împingem căruciorul prin magazin, mă gândesc la drumul spre casă şi la faptul că trebuie să urc din nou la volan. Inima îmi bubuie în continuare în piept chiar şi când încerc să mă decid dacă ar trebui să luăm zucchini sau fasole verde pentru cină. Până să ajungem la raionul cu lapte, Kitty începe deja să se vaite:

— Poţi să te grăbeşti? Nu vreau să pierd următoarea emisiune!

— Du-te şi alege o îngheţată, zic eu ca să-i fac pe plac.

Iar ea o zbugheşte spre frigiderele cu chestii congelate.

În drum spre casă, mă încăpăţânez să rămân pe banda dreaptă, ca să evit orice risc. Maşina din faţa mea e condusă de o doamnă bătrână şi înaintează cu viteza melcului, ceea ce îmi convine de minune. Kitty mă imploră să schimb banda, dar pur şi simplu o ignor şi continui frumuşel aşa cum am început. Mâinile mele sunt prinse atât de strâns de volan, încât mi s-au albit articulaţiile.

— O să se topească de tot îngheţata până ajungem noi acasă, mă terorizează Kitty. Şi am pierdut absolut toate emisiunile. Poţi, te rog, să treci pe banda de viteză?

— Kitty! strig eu la ea. Lasă-mă să conduc!

— Atunci, condu odată!

Mă întind peste schimbătorul de viteze ca să-i trag o scatoalcă în scăfârlie, dar Kitty se îndeasă în portieră ca să nu pot ajunge la ea.

— Nu mă poţi atinge, spune ea încântată.

— Termină cu joaca şi fii ochii mei! spun eu.

O maşină se apropie din dreapta mea, venind dinspre o ieşire de pe autostradă. Va trebui să mi se alăture pe banda asta în curând. Cu viteza fulgerului, mă uit peste umărul stâng, ca să văd dacă pot schimba banda. De fiecare dată când trebuie să-mi iau ochii de la drum, chiar şi numai o secundă, mă panichez toată. Dar nu am de ales – îmi ţin pur şi simplu respiraţia şi mă mut pe banda din stânga. Nu păţim nimic. Respir uşurată.

Tot drumul spre casă inima îmi bubuie în piept nebuneşte. Dar ajungem, fără accidente, fără să mă claxoneze nimeni, şi asta contează. Iar îngheţata e în regulă, doar puţin topită deasupra. O să-mi fie din ce în ce mai uşor, cred eu. Aşa sper. Trebuie doar să încerc în continuare.

Nu suport gândul că Kitty m-ar putea dispreţui. Sunt sora ei mai

mare. Trebuie să fiu cineva la care să se uite cu admiraţie, aşa cum mă uit eu la Margot. Cum m-ar putea Kitty privi cu admiraţie dacă eu sunt slabă de înger?

Seara, împachetez prânzul meu şi al lui Kitty. Fac ce ne făcea mami uneori când mergeam la picnic, la podgoria din Keswick. Tai cubuleţe un morcov şi o ceapă şi le călesc în ulei de susan, cu puţin oţet; apoi adaug orez de sushi. Când e gata, iau cocoloaşe de orez cu legume şi le pun în foiţe de tofu. Sunt ca nişte bulgăraşi de orez în gentuţe. Nu am o reţetă exactă pe care s-o urmez, dar au un gust destul de bun. Când termin, mă urc pe o ladă şi caut cutiuţele pentru sushi pe care obişnuia să le folosească mami. Într-un final, le găsesc în spatele dulapului pentru vasele din plastic.

Nu ştiu dacă Kitty îşi va aduce aminte că a mai mâncat biluţe din astea de orez, dar sper că inima ei o va face.

46

La masa de prânz, Peter şi prietenii lui se bat pur şi simplu pe biluţele mele de orez. Eu abia apuc să mănânc trei.

— Ce bune sunt, repetă Peter întruna.

Când se întinde după ultima, se opreşte brusc şi îşi ridică repede privirea ca să vadă dacă am observat.

— Poţi s-o iei, spun eu.

Ştiu la ce se gândeşte. La ultima felie de pizza.

— Nu, e OK. Sunt în regulă.

— Ia-o.

— N-o vreau!

Apuc cu degetele biluţa de orez şi i-o pun sub nas.

— Spune „aaa”.

— Nu, se încăpăţânează el. N-o să-ţi dau satisfacţia de-a avea dreptate.

Darrell râde în hohote.

— Sunt gelos pe tine, Kavinsky, zice el. Mi-aş fi dorit să am şi eu o fată care să mă hrănească la prânz. Lara Jean, dacă el n-o ia, o iau eu.

Apoi se apleacă în faţă şi deschide gura spre mine. Peter îl împinge într-o parte şi spune:

— Dă-te de-aici, e a mea!

După care deschide şi el gura, iar eu îi arunc mâncarea, de parcă ar fi o focă la Sea World.

— Mmm, mmm, face el, cu gura plină de orez şi cu ochii închişi.

Zâmbesc, pentru că e atât de drăguţ. Şi pentru o secundă, doar pentru o secundă, uit. Uit că asta nu-i ceva real.

Peter înghite mâncarea din gură şi spune:

— Ce s-a întâmplat? De ce te-ai întristat?

— Nu m-am întristat. Mi-e foame pentru că mi-aţi mâncat prânzul.

Mă uit cruciş la el ca să-i arăt că glumesc. Imediat, Peter îşi împinge scaunul în spate şi se ridică.

— Mă duc să-ţi iau un sendviş.

Eu îl apuc de mânecă.

— Nu face asta. Glumesc doar.

— Eşti sigură?

Încuviinţez din cap, iar el se aşază la loc.

— Dacă ţi se face foame mai târziu, putem să oprim undeva în drum spre casă.

— Apropo, spun eu. Maşina mea e reparată acum, aşa că nu voi mai

avea nevoie să mă duci tu.

— Ah, serios?

Peter se lasă pe spătarul scaunului.

— Nu mă deranjează să te duc, totuşi. Ştiu că nu-ţi place să conduci.

— Singura soluţie este exersatul, spun eu, simţindu-mă ca Margot.

Margot cea Bună.

— Şi-apoi, continui eu, aşa îţi vei recăpăta cele cinci minute de somn în plus.

Peter rânjeşte.

— Adevărat.

47

Cina virtuală de duminică a fost ideea mea.

Laptopul meu stă cocoţat pe un teanc de cărţi, în mijlocul mesei. Eu, tati şi Kitty ne uităm cu toţii spre el, cu feliile de pizza în mâini. E vremea prânzului nostru şi a cinei lui Margot. Margot stă la biroul ei, cu o salată în faţă. E deja îmbrăcată în pijamaua ei de flanel.

— Voi iar mâncaţi pizza? zice Margot aruncându-ne mie şi lui tati o privire dezaprobatoare. Kitty va rămâne mică dacă nu-i daţi niciodată verzituri.

— Relaxează-te, Gogo, sunt ardei pe pizza asta, spun eu ridicându-mi felia, şi toată lumea râde.

— O să fie şi nişte salată de spanac în seara asta, încearcă tata să spună.

— Poţi să faci, mai bine, din porţia mea de spanac un suc verde? întreabă Kitty. E cel mai sănătos mod de a mânca spanac.

— De unde ştii asta? întreabă Margot.

— De la Peter.

Felia de pizza care era la jumătatea drumului spre gura mea încremeneşte în aer.

— Care Peter?

— Iubitul Larei Jean.

— Ia stai aşa… cu cine iese Lara Jean?

Pe ecranul computerului, ochii lui Margot sunt enormi şi neîncrezători.

— Peter Kavinsky, ciripeşte Kitty.

Îmi răsucesc capul spre ea şi îi arunc o privire urâtă, din care să înţeleagă: *Mersi că m-ai dat de gol, Kitty.* Tot cu privirea, ea îmi răspunde: *Ce? Ar fi trebuit să-i spui de o mie de ani.*

Margot se uită când la Kitty, când la mine.

— Ce naiba! Cum s-a întâmplat asta?

— Pur şi simplu… s-a întâmplat, zic eu neconvingător.

— Vorbeşti serios? De ce-ai fi vreodată interesată de cineva ca Peter Kavinsky? E aşa un…

Margot clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Adică, ştiai că Josh l-a prins odată copiind la un test?

— Peter copiază la şcoală? repetă tata, alarmat.

Mă uit rapid la el şi spun:

— O dată, într-a şaptea! Clasa a şaptea nici măcar nu se mai pune, a fost tare de mult. Şi nu era un test, era un chestionar.

— Mie mi-e clar că nu-i un tip bun pentru tine, zice Margot. Toţi tipii ăia din echipa de lacrosse sunt nişte nesimţiţi.

— Păi, Peter nu este ca tipii ăia.

Nu înţeleg de ce nu poate Margot să se bucure pur şi simplu pentru mine. Eu măcar m-am prefăcut că eram fericită pentru ea când a început să iasă cu Josh. Ar putea să se prefacă şi ea că e fericită pentru mine. Şi mă enervează că spune toate chestiile astea în faţa lui tati şi a lui Kitty.

— Dacă vorbeşti cu el, dacă doar îi dai o şansă, o să vezi, Margot.

Nu ştiu de ce mă mai deranjez s-o conving, când oricum se va termina totul în curând. Dar vreau să ştie că Peter e un tip de treabă, pentru că este.

Margot face o faţă de *Mda, OK, sigur,* şi îmi dau seama că nu mă crede.

— Cum rămâne cu Genevieve?

— S-au despărţit de câteva luni.

Taţi pare confuz şi spune:

— Peter şi Genevieve au avut o relaţie?

— Nu contează, tati, spun eu.

Margot mănâncă în tăcere din salată, aşa că îmi imaginez că a terminat, dar apoi spune:

— Totuşi, nu-i prea deştept, aşa-i? Vreau să zic, la şcoală.

— Nu toată lumea e de premiu-ntâi pe ţară! Şi-apoi, există diferite tipuri de inteligenţă, să ştii. El are un IQ emoţional mare!

Dezaprobarea lui Margot mă enervează. Mai mult decât atât, mă înfurie. Ce drept are ea să se bage, când nici măcar nu mai locuieşte aici? Mai degrabă Kitty are acest drept, nu ea.

— Kitty, îţi place de Peter? o întreb eu.

Ştiu că va spune da. Kitty îşi îndreaptă spatele, şi pot să-mi dau seama că o încântă să fie inclusă în discuţia fetelor mari.

— Da.

— Ai stat şi tu cu el, Kitty? spune Margot, surprinsă.

— Normal. Vine pe aici tot timpul. Ne duce la şcoală cu maşina.

— Cu maşina lui de două persoane? zice Margot fulgerându-mă cu privirea.

— Nu, cu furgoneta mamei lui! spune Kitty cu o voce piţigăiată. Dar vreau să mă ducă şi cu decapotabila, mai zice ea, cu o privire inocentă. N-am fost niciodată într-o decapotabilă.

— Deci nu mai conduce un Audi? mă întreabă Margot.

— Nu când vine şi Kitty cu noi, spun eu.

— Hmm.

E tot ce spune Margot, iar acea privire sceptică de pe faţa ei mă face să vreau s-o fac să dispară de pe ecran.

48

După ore, primesc un mesaj de la Josh.

Eu, tu şi restaurantul. Ca în vremurile bune.

Doar că pe vremuri ar fi fost inclusă şi Margot. Acum sunt noile vremuri, presupun. Poate că, până la urmă, nu e un lucru rău. Noutatea poate fi bună.

OK, dar îmi iau propriul sendviş cu brânză, pentru că tu mereu iei mai mult decât partea ta de drept.

De acord.

Stăm în separeul nostru de lângă tonomat.

Mă întreb ce face Margot în acest moment. E noapte în Scoţia. Poate că se pregăteşte să iasă în pub cu colegele ei de cămin. Margot spune că puburile sunt foarte mari acolo; au o chestie numită „colindatul", în care se merge din pub în pub şi se tot bea. Margot nu e mare băutoare, nici măcar n-am văzut-o vreodată beată. Sper că a învăţat cum s-o facă până acum. Întind mâna după o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. O altă tradiţie Lara Jean-şi-Josh. Josh îmi dă mereu monede de douăzeci şi cinci de cenţi pentru tonomat. Asta fiindcă ţine în maşină grămezi întregi de monede din astea, pentru aparatele de parcare, iar eu nu am niciodată niciuna fiindcă urăsc monedele.

Oscilez între un pop mai underground şi nişte chitară clasică, dar în ultima clipă pun *Video Killed the Radio Star* pentru Margot. Aşa că, într-un fel, e ca şi cum ar fi şi ea aici.

Josh zâmbeşte când începe melodia.

— Ştiam că o vei alege pe asta.

— Nu, nu ştiai, pentru că nici eu nu ştiam că o voi face până n-am făcut-o.

Îmi ridic meniul şi îl studiez cu atenţie, de parcă nu l-aş mai fi văzut de un milion de ori.

Josh încă zâmbeşte.

— De ce te mai deranjezi să te uiţi pe meniu dacă ştii deja ce vei lua?

— Aş putea să mă răzgândesc în ultima clipă, spun eu. Poate c-o să-

mi vină să comand un sendviş cu ton şi brânză topită sau un burger cu carne de curcan, ori salata bucătarului. Pot fi şi aventuroasă, să ştii.

— Sigur, aprobă Josh, dar eu ştiu că doar îmi cântă-n strună.

Chelnerul vine la noi să ne ia comanda, iar Josh spune:

— Vreau un sendviş cu brânză topită, supă de roşii şi un milkshake cu ciocolată.

Chelnerul se uită apoi la mine, aşteptând. Din colţurile buzelor îi răsare un zâmbet.

— Ah… ăăă…

Scanez meniul cât pot de repede, dar nu vreau cu adevărat nici sendviş cu ton şi brânză topită, nici burger cu carne de curcan, nici salata bucătarului. Renunţ. Îmi place ce-mi place.

— Un sendviş cu brânză, vă rog. Şi un suc de cireşe negre.

Imediat ce chelnerul dispare, îi spun lui Josh:

— Să nu scoţi un cuvânt.

— Ah. Nici n-aveam de gând.

Apoi, pentru că tăcerea e apăsătoare, vorbim amândoi în acelaşi timp. Eu spun:

— Ai mai vorbit cu Margot în ultimul timp?

El spune:

— Cum merg lucrurile cu Kavinsky?

Zâmbetul fără griji al lui Josh dispare.

— Mda, vorbim uneori pe chat, zice el ocolindu-mi privirea. Cred că… cred că îi e cam dor de casă.

— Tocmai am vorbit cu ea aseară şi nu părea deloc să-i fie dor de casă, zic eu mirată. Părea aceeaşi Margot dintotdeauna. Ne povestea despre weekendul strugurilor. Mă face să vreau şi eu să merg la Saint Andrews.

— Ce-i aia weekendul strugurilor?

— Nu sunt sută la sută sigură… sună ca o combinaţie între o băută zdravănă şi ceva de pe vremea romanilor. Bănuiesc că e o chestie scoţiană.

— Ai face asta? întreabă Josh. Ai pleca undeva departe?

Oftez.

— Nu, probabil că nu. Asta e pentru Margot, nu pentru mine. Totuşi, ar fi drăguţ s-o vizitez. Poate o să mă duc la ea în vacanţa de primăvară, dacă mă lasă tata.

— Cred că s-ar bucura. Bănuiesc că excursia noastră la Paris pică, nu?

Râde stângaci, apoi îşi drege vocea.

— Dar ia zi, cum merg lucrurile cu Kavinsky?

Înainte să pot răspunde, chelnerul se întoarce cu mâncarea noastră. Josh îşi împinge bolul cu supă până în centrul mesei.

— Prima gură? întreabă el întinzându-mi milkshake-ul. Încuviinţez

nerăbdătoare şi mă aplec peste masă.

Josh ţine paharul, iar eu iau o sorbitură zdravănă.

— Ahhh, spun aşezându-mă la loc.

— A fost o gură destul de mare, spune el. Cum de tu nu-ţi iei niciodată?

— De ce-aş face asta, când ştiu că-mi dai de la tine? Rup o bucăţică din sendvişul cu brânză şi o înmoi în supă.

— Deci, ce spuneai? mă îndeamnă Josh.

Mă uit lung la el, iar el zice:

— Tocmai voiai să-mi povesteşti despre Kavinsky… Speram să nu vină vorba despre asta. Nu mă simt în stare să-i spun şi mai multe minciuni lui Josh.

— Totul merge bine.

Josh se uită la mine ca şi cum mai aşteaptă ceva, iar eu adaug:

— Se poartă foarte drăguţ.

Josh pufneşte.

— Nu e cum îl crezi, zic eu. Oamenii îl judecă pripit, dar el e altfel, de fapt.

Constat cu surprindere că spun adevărul. Peter chiar nu e cum îl crede lumea. E încrezut şi poate fi nesuferit, şi întârzie mereu, ce-i drept, dar există şi lucruri bune şi surprinzătoare la el.

— El nu e… cum crezi.

Josh mă priveşte neîncrezător. Apoi, îşi înmoaie jumătate din sendviş în supă şi zice:

— Ai mai spus asta.

— Asta fiindcă e adevărat.

Drept răspuns, Josh ridică din umeri. Nu mă crede, aşa că spun:

— Ar trebui să vezi cum se poartă Kitty în prezenţa lui Peter. E înnebunită după el.

Nu-mi dau seama până nu-mi ies efectiv cuvintele din gură, dar acum ştiu că am spus asta ca să-l rănesc.

Josh rupe o bucată mare din sendvişul cu brânză.

— Păi, sper să nu se ataşeze prea tare de el.

Chiar dacă am avut exact acelaşi gând – însă din alte motive –, tot mă doare să aud asta.

Dintr-odată, starea aceea de relaxare dintre mine şi Josh se destramă. Josh se închide în el, eu mă îmbufnez din cauza lucrurilor spuse despre Peter, şi parcă ne-am juca de-a statul faţă în faţă prefăcându-ne că e la fel ca în vremurile vechi. Cum altfel, dacă Margot nu e aici? Ea este vârful micului nostru triunghi.

— Hei, spune brusc Josh.

Îmi ridic privirea.

— N-am vrut să spun asta. A sunat aiurea, zice el plecându-şi privirea. Bănuiesc că… nu ştiu, poate pur şi simplu sunt gelos. Nu sunt

obişnuit să le împart pe fetele Song cu altcineva.

Eu mă înmoi pe dinăuntru. Acum că a spus lucrul acesta drăguţ, mă simt din nou afectuoasă şi altruistă. Nu spun însă ceea ce gândesc, adică: *Poate că tu nu eşti obişnuit să ne împărţi, dar noi cu siguranţă suntem obişnuite să te împărţim.*

— Ştii că tot pe tine te iubeşte Kitty cel mai mult, spun eu.

Asta îl face să zâmbească.

— Mi se pare normal, eu am învăţat-o să scuipe, zice el. Nu-l uiţi niciodată pe cel care te învaţă aşa ceva.

Apoi Josh soarbe îndelung din milkshake.

— Hei, în weekendul ăsta va fi un maraton *Stăpânul inelelor,* la Bess. Vrei să mergem?

— Asta înseamnă în jur de… nouă ore! zic eu.

— Da, nouă ore de genialitate!

— Corect, aprob eu. Vreau să merg, dar mai întâi trebuie să-l întreb pe Peter dacă e OK. Parcă zicea şi el ceva despre un film în weekendul ăsta, şi…

Josh îmi taie vorba:

— Nicio problemă. Pot să merg cu Mike. Sau poate o voi lua pe Kitty. Ar cam fi timpul să-i fac cunoştinţă cu genialul Tolkien.

Rămân tăcută. Eu şi Kitty suntem interşanjabile în mintea lui? Dar eu şi Margot?

Împărţim o gofră, când Genevieve intră în restaurant însoţită de un puşti, care trebuie să fie fratele ei mai mic. Nu fratele ei adevărat, fiindcă Gen este singură la părinţi. Dar ea e preşedinta Clubului Frăţiorul, unde un elev de liceu face echipă cu un copil din şcoala generală, adică îi este tutore şi îl scoate pe afară ca să se distreze.

Mă las cât pot de jos în scaun, dar normal că Genevieve tot mă vede. Îşi mută privirea de la mine la Josh, apoi îmi face discret cu mâna. Nu ştiu ce să fac, aşa că-i fac cu mâna la rândul meu. E ceva neliniştitor în felul cum îmi zâmbeşte. Probabil faptul că pare cu adevărat fericită.

Dacă Genevieve e fericită, nu e de bine pentru mine.

La cină primesc un mesaj de la Peter. Scrie: Dacă ai de gând să ieşi cu Sanderson, poţi măcar să n-o faci în public?

Îl citesc iar şi iar, pe sub masă. Ar fi oare posibil ca Peter să simtă o urmă, oricât de infimă, de gelozie? Sau e îngrijorat doar de cum o să i se pară asta lui Genevieve?

— La ce te tot uiţi? vrea Kitty să ştie.

Pun telefonul pe masă, cu faţa în jos.

— La nimic.

Kitty se întoarce spre tata şi spune:

— Pun pariu că a fost un mesaj de la Peter.

— Îmi place Peter, zice tata întinzând nişte unt pe jumătate de chiflă.

— Chiar? spun eu.

Tata încuviinţează din cap.

— E un puşti cumsecade. Chiar e mort după tine, Lara Jean.

— Mort după mine? repet eu.

Kitty îmi spune:

— Parcă eşti un papagal.

Apoi, îi spune lui tati:

— Ce înseamnă asta? Mort după ea?

— Înseamnă că e fermecat de ea, explică tati. E înamorat.

— Păi, ce înseamnă înamorat?

Tata râde şi îndeasă jumătatea de chiflă în gura deschisă şi perplexă a lui Kitty.

— Înseamnă că o place.

— În mod sigur o place, aprobă Kitty cu gura plină.

— E… e mai tot timpul cu ochii pe tine, Lara Jean. Când nu eşti atentă. Se uită la tine să vadă dacă te distrezi, spune tata.

— Face el asta?

Simt o căldură în piept şi-mi dau seama că încep să zâmbesc.

— Sunt pur şi simplu fericit să te văd fericită. Înainte îmi făceam griji pentru Margot, că-şi lua prea multe responsabilităţi în casă şi punea umărul la toate. Nu voiam să rateze experienţa liceului. Dar o ştii pe Margot. Ştii ce voluntară şi hotărâtă e…

Taţi se întinde spre mine şi mă strânge de umăr.

— Văzându-te acum, că ieşi pe-afară şi te împrieteneşti cu oameni noi… Chestia asta îl face pe babacul tău foarte fericit. Foarte, foarte fericit.

Simt cum mi se pune un nod în gât. De n-ar fi totul doar o minciună…

— Nu plânge, tati, îi ordonă Kitty, iar el aprobă şi-o îmbrăţişează.

— Poţi să-mi faci o favoare, Kitty? spune el.

— Ce?

— Poţi să rămâi mereu la vârsta asta?

Kitty răspunde imediat:

— Dacă îmi iei un căţel.

Tata izbucneşte în râs, iar Kitty chicoteşte şi ea.

Uneori, chiar o admir pe sora mea mai mică. Ştie exact ce-şi doreşte şi face tot ce-i stă în putinţă ca să dobândească lucrurile respective. În privinţa asta, n-are nicio ruşine.

Am de gând să vorbesc cu tati şi o să-i susţin cauza. Noi, amândouă, îl vom îndupleca. O să fie un căţel în dimineaţa de Crăciun sub bradul nostru. Aş paria cu toţi banii jos pentru asta.

49

În seara următoare, eu şi Peter învăţăm la Starbucks timp de câteva ore – mă rog, eu învăţ, iar el se tot ridică şi vorbeşte cu ţipi de la şcoală. Pe drumul spre casă, mă întreabă:

— Te-ai înscris pentru excursia la schi?

— Nu, schiez îngrozitor.

Numai şmecherii ca Peter şi prietenii lui merg în excursia la schi. Aş putea să-i zic lui Chris să vină cu mine, dar probabil că mi-ar râde în nas. Ea nu se duce în nicio excursie şcolară.

— Nu trebuie să schiezi. Poţi să te dai cu snowboardul. Eu aşa fac.

Îl săgetez cu privirea.

— Mă vezi tu pe mine dându-mă cu snowboardul?

— O să te învăţ. Haide, va fi amuzant.

Peter mă apucă de mână şi spune:

— Te rog, te rog, te rog, Lara Jean! Haide, fii fată de gaşcă! Ne vom distra, te asigur.

Mă ia prin surprindere cu asta. Excursia la schi e abia în vacanţa de iarnă. Deci el vrea să continuăm până atunci cu jocul ăsta al nostru. Nu ştiu de ce, dar mă simt uşurată.

— Dacă nu vrei să te dai cu snowboardul, continuă el, cabana are un şemineu de piatră şi fotolii mari şi confortabile. Poţi să stai şi să citeşti cât vrei. Iar ciocolata caldă de acolo e cea mai bună din lume. O să-ţi fac cinste.

Peter mă strânge de mână. Inima mea are o mică tresărire, aşa că mă grăbesc să spun:

— În regulă, o să vin. Dar ar fi bine ca ciocolata aia caldă să fie atât de bună precum spui.

— O să-ţi cumpăr câte ciocolate vrei tu.

— Atunci va trebui să aduci o grămadă de bancnote de un dolar, spun eu.

Peter pufneşte:

— Ce?

— Nimic.

Când ajungem la mine acasă, cobor din maşină, iar el porneşte mai departe înainte să-mi dau seama că mi-am lăsat geanta sub scaunul din dreapta. Taţi şi Kitty nu sunt acasă. Sunt amândoi la şcoala lui Kitty, pentru o şedinţă cu părinţii.

Mă strecor, bâjbâind, sub veranda casei şi pipăi prin întuneric după cheile de rezervă pe care le ţinem ascunse sub roabă. Apoi, îmi aduc

aminte că, după ce le-am folosit ultima dată când am rămas încuiată pe dinafară, nu le-am mai pus înapoi, ci le-am lăsat în casă, în sertarul cu vechituri. Aşa că acum nu am nici chei, nici telefon, nici vreo altă soluţie pentru a intra în casă.

Josh! Josh are o cheie de rezervă. A udat plantele pentru tata de câteva ori, când noi eram plecaţi în vacanţă.

Găsesc o pietricică pe aleea din faţa casei, traversez peluza şi mă opresc sub fereastra lui Josh. Arunc pietricica spre ea şi ratez. Găsesc alta, dar se loveşte de geam atât de anemic, încât aproape că nu se aude niciun zgomot. Încerc din nou, cu o piatră mai mare. De data asta reuşesc.

Josh deschide fereastra şi scoate capul afară.

— Hei. Kavinsky a plecat deja?

— Mda, zic eu încurcată. Mi-am uitat geanta în maşina lui. Poţi să-mi arunci cheile de rezervă?

Josh oftează, de parcă i-aş cere o favoare imensă.

— Aşteaptă.

Apoi dispare.

Stau acolo şi aştept să se întoarcă la fereastră, dar nu o face. În schimb, vine la uşa din faţă. Poartă un hanorac şi nişte pantaloni de trening. E hanoracul preferat al lui Margot. Când s-au combinat prima oară, ea obişnuia să-l poarte tot timpul, de parcă era uniforma şcolii sau ceva de genu'.

Ţin mâna întinsă să preiau cheile, iar Josh le dă drumul în palma mea.

— Mersi, Joshy.

Mă răsucesc pe călcâie şi dau să plec, dar el spune:

— Auzi, îmi fac griji pentru tine.

— Ce? De ce?

Josh oftează prelung şi îşi aranjează ochelarii. Poartă ochelarii doar seara.

— Chestia asta cu Kavinsky…

— Nu-ncepe din nou, Josh…

— E un cuceritor. Nu e destul de bun pentru tine. Tu eşti… inocentă. Nu eşti ca celelalte fete. El e băiatul tipic. Nu poţi avea încredere în el.

— Cred că-l cunosc mult mai bine ca tine.

— Nu fac decât să-ţi port de grijă.

Josh îşi drege vocea.

— Eşti ca sora mea mai mică.

Îmi vine să-i trag una pentru că a spus chestia asta.

— Nu, nu sunt, zic eu.

O expresie neliniştită se instalează pe chipul lui Josh. Ştiu la ce se gândeşte, pentru că ne gândim amândoi la asta.

Apoi, dinspre stradă se văd licărind nişte faruri. E maşina lui Peter. S-a întors. Îi pun lui Josh în mână inelul de chei şi fug spre aleea din faţa casei mele strigând, peste umăr:

— Mersi, Joshy!

Ocolesc prin faţa maşinii, până pe partea şoferului. Geamul lui Peter e coborât.

— Ţi-ai uitat geanta, spune el aruncând o privire înspre casa lui Josh.

— Ştiu, zic eu cu respiraţia întretăiată. Mersi că te-ai întors.

— El e acolo?

— Nu ştiu. Era, acum un minut.

— Atunci, pentru orice eventualitate… spune Peter, după care îşi scoate capul afară şi mă sărută pe buze, cu gura deschisă şi apăsat.

Sunt în stare de şoc.

Când se retrage, văd că zâmbeşte.

— Noapte bună, Lara Jean.

Peter dispare cu maşina în noapte, iar eu rămân în continuare acolo, cu degetele lipite de buze. Peter Kavinsky tocmai m-a sărutat. M-a sărutat şi mi-a plăcut. Sunt destul de sigură că mi-a plăcut. Sunt destul de sigură că-mi place de el.

A doua zi dimineaţă, sunt la dulapul meu ca să-mi las cărţile, când îl văd pe Peter în capătul celălalt al holului. Inima îmi bubuie atât de tare în piept, încât îmi răsună în urechi. El nu m-a văzut încă. Îmi bag capul în dulap şi încep să-mi aranjez cărţile una peste alta.

— Hei! îl aud dintr-odată, de după uşa dulapului.

— Hei, îi răspund eu.

— Voiam doar să te liniştesc, Covey. N-am de gând să te sărut din nou, aşa că nu-ţi face griji în privinţa asta.

Aha.

Deci asta a fost tot. Nu contează dacă eu îl plac sau nu, pentru că el clar nu mă place. E destul de prostesc să te simţi atât de dezamăgită pentru o chestie pe care abia ai realizat că ţi-o doreşti, nu?

Nu-l lăsa să vadă că eşti dezamăgită.

Îl înfrunt.

— Nu-mi făceam nicio grijă.

— Ba da, îţi făceai. Uită-te la tine, ţii gura strânsă ca o scoică, râde Peter.

Încerc imediat să mă detensionez, ca să par senină.

— Nu se va mai întâmpla, continuă el. A fost doar de ochii lui Sanderson.

— În regulă.

— În regulă, zice şi el, apoi mă ia de mână, închide uşa dulapului şi mă conduce la clasă ca un adevărat iubit. De parcă am fi cu adevărat

îndrăgostiţi.

Cum să fi ştiut eu ce e real şi ce nu? S-ar zice că sunt singura care nu ştie să facă diferenţa.

50

Tata e încântat când îl rog să semneze biletul prin care îşi dă acordul.

— Ah, Lara Jean, e grozav. Peter te-a convins? Aveai zece ani când ai prins frică de schiuri – învăţai să depărtezi picioarele şi n-ai mai putut să te ridici la loc!

— Da, îmi aduc aminte.

Îmi îngheţaseră ghetele în schiuri şi mă simţeam de parcă aş fi zăcut zile întregi în poziţie de şpagat.

În timp ce semnează hârtia, tata îmi spune:

— Hei, poate de Crăciun o să mergem cu toţii la Wintergreen. Îl luăm şi pe Peter.

Deci, de-acolo mi se trage. De la tata. El trăieşte într-o lume imaginară.

Întinzându-mi biletul, adaugă vesel:

— Poţi să iei pantalonii de schi ai lui Margot. Şi mănuşile.

Nu-i spun că nu voi avea nevoie de ele pentru că eu voi sta comod în cabană, citind şi sorbind din ciocolata caldă, lângă foc. Ar trebui să-mi iau cu mine şi trusa de tricotat.

Mai pe seară, când vorbesc la telefon cu Margot, îi spun că merg în excursia de schi, iar ea e surprinsă.

— Dar tu urăşti să schiezi.

— O să încerc să mă dau cu snowboardul.

— Ai… ai grijă, zice ea.

Credeam că se referă la coborâtul pe pârtie, dar seara următoare, când vine Chris pe la mine ca să împrumute o rochie, aflu că era vorba de altceva.

— Ştii că toată lumea se cuplează în excursia de schi, nu? E ca o partidă de sex autorizată de şcoală.

— *Poftim?*

— Acolo mi-am pierdut virginitatea, într-a noua.

— Credeam că ţi-ai pierdut-o în pădurea de lângă casă.

— Ah, da. Mă rog, ideea e că am făcut sex în excursia de schi.

— Dar sunt şi supraveghetori acolo, spun eu contrariată. Cum să faci sex cu supraveghetori prin preajmă?

— Supraveghetorii merg devreme la culcare pentru că sunt bătrâni, spune Chris. Dup-aia poţi să te strecori. Plus că e şi un jacuzzi. Ştiai că e un jacuzzi acolo?

— Nu… Peter n-a zis nimic de treaba asta.

Eh, atunci o să-mi pun şi costumul de baie în bagaj, pentru orice eventualitate. Doar nu te obligă cineva să intri în jacuzzi dacă nu vrei.

— În anul când am fost eu, toţi intrau în apă goi.

Fac ochii cât cepele. Nudism!

— Goi complet?

— Păi, fetele şi-au dat jos sutienele. Să fii pregătită.

Chris îşi roade unghia.

— Am auzit că, anul trecut, domnul Dunham a intrat în jacuzzi cu elevii şi a fost cam ciudat.

— Sună ca-n Vestul Sălbatic, spun eu în şoaptă.

— Mai mult ca-n *Girls Gone Wild*.

Nu-mi fac griji că Peter ar putea încerca ceva cu mine. Ştiu că n-o s-o facă, pentru că nu mă vede în felul acela. Dar ceilalţi nu se vor aştepta oare să ne-o punem? Va trebui oare să mă strecor noaptea în camera lui ca să creadă lumea că facem ceva? Nu m-aş fi complicat cu excursia asta, însă Peter are aşa un mod de-a mă convinge să fac lucruri pe care nu vreau să le fac…

O apuc pe Chris de mâini.

— Poţi, te rog, să vii şi tu? Te rog, te rog!

Ea scutură din cap.

— Ştii bine că nu. Eu nu merg în excursiile cu şcoala.

— Ai mai mers!

— Da, în clasa a noua. Nu şi acum.

— Dar am nevoie de tine!

O strâng disperată de mâini şi spun:

— Îţi aduci aminte cum te-am acoperit anul trecut, când te-ai dus la Coachella? Mi-am petrecut tot weekendul strecurându-mă înăuntru şi afară din camera ta, ca mama ta să creadă că erai acasă! Nu uita câte am făcut pentru tine, Chris! Am nevoie de tine acum!

Impasibilă, Chris îşi smulge mâinile dintr-ale mele, se duce la oglindă şi începe să-şi examineze pielea.

— Kavinsky nu te va bate la cap să faci sex cu el dacă tu nu vrei. Lăsând deoparte faptul că ieşea la întâlniri cu diavolul, nu e chiar complet idiot. E destul de decent, de fapt.

— Ce vrei să spui prin *decent*? Adică, nu-i pasă atât de mult de sex?

— Ah, Doamne, nu. El şi Gen erau tot timpul în călduri. Ea a început să ia anticoncepţionale mai devreme decât mine. Şi când te gândeşti că toată lumea din familia mea o crede un înger!

Chris îşi strânge între degete un coş de pe bărbie.

— Ce prefăcută! Ar trebui să-i trimit o scrisoare anonimă bunică-mii… mă rog, bunicii noastre, că doar e şi a ei… Nu că aş face-o cu adevărat. Eu nu sunt o turnătoare, spre deosebire de ea. Mai ştii când i-a spus bunică-mii că mergeam beată la şcoală?

Nu aşteaptă să-i răspund. Când Chris se porneşte într-o tiradă despre Genevieve, e de neoprit.

— Bunica voia să mă trimită la dezintoxicare cu banii pe care-i păstrase pentru facultatea mea! Au făcut o şedinţă de familie pe tema asta! Mă bucur atât de mult că i l-ai furat pe Kavinsky!

— Nu i l-am furat. Se despărţiseră deja!

Chris pufneşte.

— Da, sigur. Vezi că Gen merge şi ea în excursia la schi. E şefa clasei, deci practic ea o organizează. Aşa că, păzea. Să nu schiezi niciodată singură.

Las să-mi scape un oftat.

— Chris, te rog. Te implor, vino.

Apoi, am un moment de inspiraţie:

— Dacă vii, Genevieve se va enerva foarte tare! Ea organizează toată chestia; e excursia ei. Nu te va vrea acolo!

Chris îşi încreţeşte buzele într-un fel de zâmbet.

— Ştii cum să mă iei.

După care, ridică bărbia spre mine.

— Crezi că pot să sparg deja coşul ăsta?

51

De Ziua Recunoştinţei, tati curăţă curcanul în locul meu, apoi pleacă s-o ia cu maşina pe bunica noastră coreeană, care stă la o oră distanţă, într-o comunitate de pensionari cu multe alte bunici coreene. Mama lui tati, Nana, îşi petrece Ziua Recunoştinţei cu familia iubitului ei, ceea ce e perfect OK din punctul meu de vedere, întrucât ştiu că n-ar avea nimic drăguţ de spus despre mâncare.

Pregătesc, ca garnitură, nişte fasole verde cu coajă de portocală şi mărar, în încercarea onorabilă de a fi inventivă şi surprinzătoare. O numesc pe Kitty degustătoarea mea, iar ea muşcă dintr-o teacă de fasole şi spune că are gust de portocale murate.

— De ce nu mâncăm noi pur şi simplu nişte fasole verde cu inele de ceapă prăjită, din alea care se vând la conservă? meditează Kitty, în timp ce taie pene de diferite culori pentru rogojinile în formă de curcan pe care vrea să le punem pe masă.

— Pentru că încerc să fiu inventivă şi surprinzătoare, spun eu turnând o cană cu sos în oală.

— Şi-atunci, rămâne garnitura de broccoli? zice Kitty cu jumătate de gură. Merge şi ea…

— Vezi tu vreun broccoli în bucătăria asta? întreb eu. Nu, verdele de-aici e de la fasolea verde.

— Dar piureul de cartofi? O să avem piure de cartofi, nu?

Piure de cartofi. Sar ca arsă şi dau fuga să mă uit în cămară. Am uitat să cumpăr cartofi. Am luat şi lapte, şi unt, chiar şi nişte arpagic, ca să pun pe deasupra, aşa cum face mereu Margot. Dar am uitat fix cartofii.

— Sună-l pe tati şi roagă-l să cumpere nişte cartofi albi în drum spre casă, spun eu închizând uşa cămării.

— Nu pot să cred că ai uitat de cartofi, spune Kitty clătinând din cap.

Îi arunc o privire feroce.

— Tu vezi-ţi de rogojinile tale!

— Ba nu! Dacă nu te-aş fi întrebat eu de piureul de cartofi, s-ar fi ales praful de toată masa, aşa că ar trebui să-mi mulţumeşti.

Kitty se ridică să-l sune pe tati, iar eu strig după ea:

— Apropo, rogojinile alea seamănă mai mult cu coada de păun din sigla NBC decât cu nişte curcani adevăraţi, aşa că…!

Kitty îşi vede imperturbabilă de drum, iar eu muşc dintr-o teacă de fasole, ca să verific. Chiar că are gust de portocale murate.

Se pare că am pus curcanul în tavă cu susul în jos. În plus, Kitty m-a tot bătut la cap cu salmonela, fiindcă a văzut un filmuleţ pe tema asta la ora de ştiinţe, aşa că până la urmă am lăsat pasărea în cuptor mai mult decât trebuia. Piureul e în regulă, doar ici-colo au rămas nişte bucăţele mai crocante, pentru că m-am grăbit când am fiert cartofii.

Suntem aşezaţi cu toţii în jurul mesei din sufragerie, iar rogojinile lui Kitty chiar dau un aer festiv. Bunica îşi pune în farfurie un muşuroi întreg de teci de fasole verde, aşa că îi arunc lui Kitty o privire triumfătoare. *Vezi? Cuiva îi place.*

După ce a murit mami, bunica s-a mutat la noi pentru o vreme ca să ajute la îngrijirea noastră. S-a pus chiar problema să rămână aici de tot. Nu credea că tati putea să se descurce de unul singur.

— Deci, Danny, începe bunica.

Eu şi Kitty schimbăm priviri peste masă, pentru că ştim ce urmează.

— Te vezi cu cineva în momentul ăsta? Ieşi la întâlniri?

Tata se înroşeşte.

— Eh… nu prea. Munca mă ţine aşa de ocupat…

— Nu e bine pentru un bărbat să fie singur, Danny, cotcodăceşte bunica.

— Le am pe fetele mele care îmi ţin companie, spune tata, încercând să pară jovial.

Bunica îl fixează cu o privire rece.

— Nu asta vreau să spun.

Când spălăm vasele, bunica mă întreabă:

— Lara Jean, te-ar deranja ca tăticul tău să aibă o prietenă?

Ăsta-i un subiect pe care l-am discutat pe larg cu

Margot de-a lungul anilor, cel mai adesea în întuneric, noaptea târziu. Dacă tati ar fi trebuit neapărat să iasă la întâlniri, cu ce fel de femeie ne-ar plăcea să-l vedem? Una cu simţul umorului, bună la inimă, toate chestiile obişnuite. Una care să fie severă cu Kitty, dar care să n-o ţină prea din scurt, ca să nu strivească tot ce are ea mai special. În acelaşi timp, una care nu ar încerca să ne fie mamă; Margot e cea mai pornită în privinţa asta. Kitty are nevoie de o mamă, dar noi suntem destul de mari ca să nu mai avem nevoie de îngrijire maternă, spune ea.

Dintre noi trei, Margot pare cea mai critică. Este incredibil de loială amintirii lui mami. Nu că eu n-aş fi, dar au fost momente, de-a lungul anilor, când m-am gândit că ar fi plăcut să avem totuşi pe cineva. Cineva mai în vârstă, o doamnă care să ştie anumite lucruri, de exemplu cum să te dai cu blush la modul profi sau cum să flirtezi ca să scapi de o amendă pentru viteză. Lucruri de ştiut pentru viitor. N-a apărut însă nimeni. Taţi s-a dus la nişte întâlniri, dar nu a avut o iubită stabilă pe care s-o aducă pe aici. Ceea ce întotdeauna ne-a făcut

să răsuflăm uşurate. Acum că mă maturizez, mă tot gândesc totuşi la cum va fi când eu voi pleca şi acasă vor rămâne doar Kitty şi tati, iar apoi, după încă puţin timp, va rămâne doar tati. Nu vreau să se simtă singur.

— Nu, spun eu. Nu m-ar deranja deloc.

Bunica îmi aruncă o privire aprobatoare.

— Ce fată cuminte, spune ea, iar eu mă simt alinată şi încălzită pe dinăuntru, aşa cum mă simţeam după cana de ceai în semn de noapte bună, pe care mami obişnuia să mi-l facă atunci când nu puteam să adorm. Tati mi l-a făcut şi el de câteva ori de atunci încoace, dar n-a mai avut acelaşi gust, iar eu nu m-am simţit niciodată în stare să-i spun.

52

Raiul prăjiturilor de Crăciun începe pe întâi decembrie. Scoatem afară toate cărţile şi revistele vechi de gătit ale lui mami, le împrăştiem pe podeaua din sufragerie şi pornim muzica de pe albumul *Charlie Brown Christmas.* Niciun fel de muzică de Crăciun nu e permisă în casa noastră până pe întâi decembrie. Nu mai ţin minte cine a stabilit regula asta, dar noi o respectăm. Kitty păstrează o listă cu prăjiturelele pe care le vom face *cu siguranţă* şi cu cele pe care *s-ar putea* să le facem. Sunt câteva pe care le facem în fiecare an. Taţi adoră semilunile cu nuci pecan, aşa că astea sunt obligatorii. Apoi fursecurile cu zahăr, pentru că de-astea mănâncă toată lumea. Apoi fursecuri cu scorţişoară pentru Kitty, prăjiturele cu melasă pentru Margot şi prăjiturele decorate pentru mine. Cele cu ciocolată albă şi afine sunt preferatele lui Josh. Totuşi, cred că anul ăsta ar trebui să mai schimbăm, adică să încercăm nişte lucruri noi. Măcar câteva.

Peter e aici; s-a oprit după şcoală ca să învăţăm la chimie şi n-a mai plecat. Eu, Kitty şi cu el stăm în sufragerie şi ne uităm prin cărţile cu reţete. Tata ascultă postul naţional de radio în bucătărie şi pregăteşte pachetele cu prânzul pentru mâine.

— Gata cu sendvişurile de curcan, te rog, strig eu.

— Răsfăţatelor! şopteşte Peter lovindu-mă uşor în gleznă şi mişcând din deget mustrător înspre mine şi Kitty.

— Mama ta îţi pregăteşte prânzul în fiecare zi, aşa că taci, şoptesc eu.

— Hei, şi eu m-am săturat de resturi, zice tata, dar ce să facem? Să le aruncăm?

Eu şi Kitty ne uităm una la cealaltă.

— Cam fix aşa, spun eu.

Tata are o problemă cu irosirea mâncării. Oare ar observa dacă m-aş strecura la noapte în bucătărie şi aş arunca toate rămăşiţele alea la gunoi? Probabil că da.

— Dacă am avea un câine, strigă Kitty cu o voce piţigăiată, n-ar mai rămâne deloc resturi.

Apoi îmi face cu ochiul.

— Ce fel de câine vrei? o întreabă Peter.

— Nu-i da speranţe, îi spun eu, dar el mă expediază cu o mişcare scurtă a mâinii.

— Un akita, răspunde Kitty prompt. Blană roşcată şi coadă ca de iepure, de culoarea scorţişoarei. Sau un ciobănesc german, pe care pot

să-l dresez ca să fie câine pentru nevăzători.

— Dar tu nu eşti oarbă, spune Peter.

— Dar aş putea fi cândva.

Peter clatină din cap rânjind. Mă loveşte din nou în gleznă, apoi spune pe un ton admirativ:

— Nu te poţi contrazice cu puştoaica asta.

— E cam degeaba, sunt eu de acord.

Iau o revistă şi-o ridic, ca să i-o arăt lui Kitty.

— Ce zici de fursecurile astea cu cremă de portocale?

Kitty le notează cu un „poate” în dreptul lor.

— Hei, ce zici de astea?

Peter îmi împinge cartea cu reţete în poală. E deschisă la reţeta de prăjiturele cu fructe confiate.

Mă înec de râs.

— Glumeşti? Glumeşti, nu? Fursecuri cu fructe zaharisite? Sunt dezgustătoare.

— Când sunt făcute bine, dulciurile cu fructe zaharisite pot fi chiar bune, se apără Peter. Mătuşa mea Trish obişnuia să facă o tartă cu fructe zaharisite – punea îngheţată pe deasupra şi era grozavă.

— Orice are îngheţată pe deasupra e bun, zice Kitty.

— Nu te poţi contrazice cu puştoaica, spun eu, apoi
Peter şi cu mine schimbăm între noi nişte zâmbete peste capul lui Kitty.

— Corect, dar tarta aia e mult peste prăjiturile cu fructe obişnuite. Nu e ca o pâine umedă cu jeleuri de culoarea neonului. Conţine arahide, cireşe, afine uscate şi tot felul de chestii bune. Cred că a botezat-o *Amintire de Crăciun*.

— Ador povestirea aia! exclam eu. E preferata mea. E aşa de frumoasă şi aşa de tristă…

Peter pare derutat, la fel şi Kitty, aşa că explic:

— O *amintire de Crăciun* e o povestire de Truman Capote. E despre un băiat pe nume Buddy şi verişoara lui mai mare, care a avut grijă de el când era copil. Amândoi strângeau bani tot anul ca să cumpere ingrediente pentru prăjituri cu fructe, apoi le făceau cadou prietenilor, dar şi, de exemplu, preşedintelui.

— De ce e aşa de tristă? vrea Kitty să ştie.

— Pentru că sunt cei mai buni prieteni şi ţin unul la celălalt mai mult decât la oricine altcineva, dar la sfârşit ajung să fie despărţiţi, fiindcă familia crede că verişoara lui Buddy nu are grijă de el cum ar trebui. Şi poate că aşa e, dar poate că nu contează, pentru că ea tot sufletul lui pereche era. La sfârşit ea moare, iar Buddy nici măcar nu are ocazia să-şi ia rămas-bun. Şi este o poveste adevărată.

— E deprimantă, spune Peter. Uită de prăjiturelele cu fructe zaharisite.

Kitty taie prăjiturelele cu fructe zaharisite din carnetul ei.

Mă apuc să răsfoiesc o revistă *Good Housekeeping*[24], iar în acel moment se aude soneria. Kitty se ridică în grabă şi dă fuga la uşă.

— Uită-te cine e înainte să deschizi! strig după ea.

Mereu uită să verifice înainte.

— Josh! o aud eu scheunând.

Peter tresare.

— A venit s-o vadă pe Kitty, îi spun eu.

— Da, sigur, mormăie el.

Josh intră în sufragerie, cu Kitty atârnându-i de gât ca o maimuţă.

— Hei, spune el, îndreptându-şi privirea în direcţia lui Peter.

— Ce faci, omule, răspunde Peter pe un ton cât poate el de amabil. Ia un loc.

Mă uit la el contrariată. Cu o secundă mai devreme mormăia nemulţumit, iar acum e prietenos ca un delfin. Pur şi simplu nu-i înţeleg pe băieţi.

Josh întinde spre mine o cutie de plastic.

— Ţi-am adus înapoi caserola pentru mâncare.

— A venit Josh? strigă tata din bucătărie. Josh, vrei o gustare? Sendviş de curcan?

Sunt sigură că va spune nu, pentru că în mod cert a avut parte la el acasă de tot atâtea resturi de curcan ca şi noi, dar el zice:

— Sigur!

Josh se desprinde de Kitty şi se prăbuşeşte pe canapea.

— Raiul prăjiturelelor de Crăciun? zice el apoi spre mine.

— Raiul prăjiturelelor de Crăciun, confirm eu.

— Faci preferatele mele, aşa-i?

Josh se uită la mine cu privirea aia de căţeluş, care mă face mereu să râd, pentru că e atât de ne-Josh.

— Eşti aşa de nătăfleaţă, spun eu, clătinând din cap.

— Care e preferata ta? îl întreabă Peter. Pentru că mi se pare că lista e cam bătută în cuie.

— Sunt destul de sigur că e deja pe listă, spune Josh.

Mă uit când la Josh, când la Peter. Nu-mi pot da seama dacă băieţii ăştia glumesc sau nu.

Peter se întinde şi o gâdilă pe Kitty în talpă.

— Citeşte-ne lista, Katherine.

Kitty chicoteşte şi se rostogoleşte până la carnetul ei. Apoi se ridică şi spune pe un ton semeţ:

— Fursecurile cu M&M's au un *da,* prăjiturelele cu cappucino au un *poate,* prăjiturelele cu cremă au un *poate,* prăjiturelele cu fructe zaharisite au un *nu hotărât*…

— Stai o secundă, şi eu fac parte din consiliul ăsta, obiectează Peter, iar voi mi-aţi refuzat din start fursecurile cu fructe zaharisite…

— Ai spus să uităm de prăjiturelele cu fructe zaharisite cam acum cinci secunde! spun eu.

— Păi, acum vreau să supunem la vot, zice el.

— Îmi pare rău, dar n-ai destule voturi, adaug. Şi eu, şi Kitty votăm contra, aşa că suntem două contra unul.

Tata scoate capul din bucătărie.

— Notează-mă pe mine cu un vot pentru prăjiturelele cu fructe zaharisite.

Capul său dispare înapoi în bucătărie.

— Vă mulţumesc, domnule Covey, zice Peter umflându-se în pene.

Mă trage mai aproape de el.

— Vezi, am ştiut că tatăl tău era de partea mea.

Pufnesc în râs.

— Eşti aşa un linguşitor! zic eu.

Apoi mă uit spre Josh, iar el se holbează la noi cu o expresie ciudată, de persoană exclusă. Mă face să mă simt prost figura asta a lui. Mă dau mai departe de Peter şi încep din nou să răsfoiesc prin cărţile mele. Zic:

— Lista e încă în lucru. Consiliul fursecurilor va lua, cu siguranţă, în considerare prăjiturelele tale cu afine şi ciocolată albă.

— Apreciez nespus, spune Josh. Crăciunul nu este Crăciun fără prăjiturele cu afine şi ciocolată albă.

— Hei, Josh, şi tu eşti un linguşitor, spune Kitty, pe o voce cântată.

Josh o prinde şi o gâdilă până când lui Kitty îi ţâşnesc lacrimi din ochi de atâta râs.

După ce Josh pleacă, iar Kitty se duce sus ca să se uite la televizor, mă apuc să fac curăţenie în sufragerie, în timp ce Peter stă şi se uită la mine, întins pe canapea. Mă tot gândesc că va pleca în curând, dar el zăboveşte în continuare. Apoi, din senin, spune:

— Mai ştii că, de Halloween, tu ai fost Cho Chang, iar Sanderson a fost Harry Potter? Pun pariu cu tine că aia n-a fost o coincidenţă. Pariu pe un milion de dolari că a pus-o pe Kitty să afle ce costum aveai, apoi s-a dus repede şi a cumpărat un costum de Harry Potter. Puştiul simte ceva pentru tine.

Îngheţ.

— Nu, nu simte nimic. O iubeşte pe soră-mea. Mereu a făcut-o şi mereu o va face.

Peter îmi refuză explicaţia printr-un gest.

— Ai doar puţină răbdare. De îndată ce tu şi cu mine o vom termina, o să vină la tine cu o figură din aia siropoasă şi-o să-ţi declare dragostea lui fierbinte, cu casetofonul lângă el. Îţi zic eu, ştiu cum gândesc tipii ăştia.

Îi smulg perna pe care şi-o pusese la spate ca să stea mai comod şi o

pun pe fotoliul cu spătar rabatabil.

— Soră-mea o să vină acasă curând, în vacanţa de iarnă. Şi pun pariu *eu* cu tine că se vor împăca.

Peter întinde mâna spre mine ca să ni le strângem, iar când i-o prind, mă trage lângă el pe canapea. Picioarele ni se ating. Are o licărire obraznică în ochi şi mă gândesc că s-ar putea să mă sărute, iar asta mă sperie, dar mă şi stârneşte. O aud însă pe Kitty coborând pe scări şi vraja se rupe.

53

— Putem să împodobim bradul în weekendul ăsta? întreabă Kitty la micul dejun.

Tata îşi ridică privirea din bolul lui cu terci de ovăz. Terci, îh!

— Nu văd de ce nu.

— Margot s-ar putea supăra dacă o facem fără ea, spun eu, cu jumătate de gură.

La drept vorbind, şi eu aş vrea să facem bradul. E aşa de plăcut să dăm drumul la Raiul prăjiturelelor de Crăciun, luminiţele să licărească în brad, să răsune muzica de Crăciun şi toată casa să miroasă a zahăr şi unt.

— Familia lui Brielle a făcut bradul a doua zi după Ziua Recunoştinţei, spune Kitty.

— Atunci, hai s-o facem, spun eu. Putem, tati?

— Păi, dacă a făcut-o şi familia lui Brielle… zice el.

Ne urcăm în maşină şi ne ducem la ferma cu brazi de Crăciun, care e cam la o oră de mers, pentru că acolo sunt cei cu adevărat drăguţi. Kitty insistă să ne uităm la fiecare brad în parte, ca să fim siguri că îl alegem pe cel mai bun. Eu votez pentru bradul canadian stufos, pentru că miroase cel mai bine, dar Kitty nu crede că e destul de înalt. Optăm până la urmă pentru un brad din Oregon şi, la întoarcere, toată maşina miroase a dimineaţă de Crăciun.

Josh iese repede să ne dea o mână de ajutor când vede cum ne chinuim să băgăm bradul în casă. El şi cu tata îl iau pe sus şi îl duc înăuntru. Apoi Josh ţine bradul ridicat în timp ce tata strânge şuruburile suportului. Am aşa o presimţire că va vrea să ajute şi la faza cu împodobitul. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la ce-a spus Peter. Cum că Josh s-ar putea să mă placă.

— Puţin mai spre stânga, îi dirijează Kitty. Nu e destul de drept.

Eu aduc de sus cutia cu luminiţele de pom şi cu toate celelalte ornamente, şi încep să le sortez. Preferata mea e o stea albastră pe care am făcut-o la grădiniţă, din plastilină. E favorita mea pentru că are pe ea urma unei muşcături – i-am spus lui Kitty că era o prăjiturică şi Kitty s-a înfipt în ea cu dinţii, de ziceai că e Cookie Monster[25]. După aceea, a început să plângă, iar eu am avut necazuri, dar tot a meritat.

— Ce punem anul ăsta, luminiţe colorate sau luminiţe albe? întreb eu.

— Albe, spune Kitty. Sunt mai elegante.

— Dar luminiţele colorate sunt mai fanteziste, se bagă şi Josh. Adică, mai de sărbătoare.

Îmi dau ochii peste cap.

— Fanteziste, Josh?

Josh o ţine pe-a lui cu luminiţele colorate, aşa că încing cu el o dezbatere în toată regula şi nu ne oprim până nu intervine tati, care ne spune că ar trebui pur şi simplu să facem jumi-juma. Abia acum relaţia noastră începe să revină la normal. Acum, că ne dondănim, ca în vremurile vechi. Peter nu a avut dreptate în legătură cu Josh.

Bradul este atât de înalt, încât aproape că atinge tavanul. Punem toate luminiţele din cutie, şi încă ar mai trebui, aşa că tati se duce la magazin să mai cumpere. Josh o urcă pe Kitty pe umerii lui, ca ea să poată pune steaua în vârful băţos al bradului.

— Mă bucur că am luat un pom mare anul ăsta, spun eu cu un oftat fericit.

Mă las să cad pe canapea şi mă uit spre vârful care aproape atinge tavanul. Nu e nimic mai plăcut ca un brad de Crăciun luminat de sus până jos.

Puţin mai târziu, tati trebuie să se ducă la spital, iar Kitty se duce la nişte vecini care coc gustările dulci în focul şemineului, aşa că rămânem doar eu şi Josh să strângem în urmă.

Eu pun agăţătorile ornamentelor înapoi în punguţele lor, iar Josh adună într-o cutie de carton globurile care n-au mai încăput în pom. La sfârşit, când să ridice cutia, loveşte cu cotul o ramură a bradului, iar un ornament de sticlă cade pe podea şi se sparge.

Josh scoate un geamăt.

— Jo-osh, spun eu. Îl făcusem la ora de gospodărie{26}.

— Scuze.

— E OK. Oricum, nu era cea mai bună lucrare a mea. Am băgat prea mulţi fulgi înăuntru.

Era un glob transparent, în care băgasem nişte fulgi albi şi nişte paiete argintii.

Merg să aduc o mătură, iar când mă întorc, Josh spune:

— Te porţi altfel în prezenţa lui Kavinsky. Ştiai asta?

Îmi ridic privirea din cioburile de pe podea şi mă uit la el.

— Nu, nu-i adevărat.

— Nu te porţi ca tine. Te porţi ca… ca toate fetele din jurul lui. Tu nu eşti aşa, Lara Jean.

— Mă port aşa cum mă port întotdeauna, spun eu enervată. Habar n-ai ce vorbeşti, Josh. Ai stat şi tu un pic pe lângă noi şi gata, te dai cunoscător.

Mă las pe vine şi iau un ciob de sticlă de pe jos.

— Fii atentă, spune Josh. Lasă-mă pe mine.

Se apleacă lângă mine şi se întinde după alt ciob.

— Au!

— *Tu* să fii atent!

Mă înclin spre el şi încerc să mă uit mai de-aproape la degetul lui.

— Îţi curge sânge?

El scutură din cap.

— Sunt în regulă.

Apoi, spune:

— Ştii ce nu înţeleg eu?

— Ce?

Josh se holbează la mine, cu obrajii roşii ca focul.

— De ce n-ai spus niciodată nimic. Dacă în tot acel timp ai simţit chestia aia pentru mine, de ce n-ai spus nimic?

Înlemnesc. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Nu sunt pregătită. Înghit în sec şi spun:

— Erai cu Margot.

— N-am fost mereu cu Margot. După chestiile pe care le-ai scris în scrisoare… m-ai plăcut înainte ca eu să fi început s-o plac pe ea. De ce nu mi-ai zis, pur şi simplu?

— Ce mai contează asta acum? oftez eu.

— Contează. Trebuia să-mi fi spus. Trebuia măcar să-mi fi dat o şansă.

— N-ar fi schimbat nimic, Josh!

— Iar eu îţi spun că ar fi schimbat!

El face un pas spre mine. Eu sar ca un arc în picioare. De ce aduce vorba despre treaba asta exact acum, când lucrurile reveneau la normal?

— Spui numai baliverne! Nu te-ai gândit niciodată la mine în felul ăla, nici măcar o dată, aşa că nu încerca să reinventezi povestea tocmai acum, când am pe cineva.

— Nu-mi spune mie ce gândesc, izbucneşte el. Nu ştii tot ce e în mintea mea, Lara Jean.

— Ba da, ştiu. Te cunosc mai bine ca oricine altcineva. Ştii de ce? Fiindcă eşti previzibil. Tot ce faci e cum nu se poate mai previzibil. Singurul motiv pentru care spui acum lucrurile astea e pentru că eşti gelos. Şi nici măcar nu-i din cauza mea. Nu îţi pasă cu cine sunt. Eşti gelos doar pentru că Peter ţi-a luat locul. Acum şi lui Kitty îi place de el mai mult decât de tine.

Josh se întunecă la faţă. Se uită duşmănos la mine, iar eu îi răspund cu aceeaşi monedă.

— Bine! ţipă el. Sunt gelos! Acum eşti fericită?

Pe urmă, se apleacă spre mine şi mă sărută. Pe buze. Ochii lui sunt închişi, iar ai mei sunt larg deschişi. Apoi se închid şi ai mei, iar pentru o secundă, doar pentru o secundă, îl sărut la rândul meu. După care mă desprind, îl îndepărtez.

— Ai prezis asta, Lara Jean? zice el, triumfător.

Gura mi se deschide şi mi se închide, dar nu iese niciun cuvânt. Dau drumul măturii şi o rup la fugă în sus pe scări. Fug ţintă în camera mea şi încui uşa după mine. Josh tocmai m-a sărutat. În sufrageria mea. Sora mea se întoarce în câteva săptămâni. Iar eu am un iubit fals pe care tocmai l-am înşelat.

54

După a treia pauză, Lucas mă aşteaptă.

Astăzi poartă pulover cu anchior şi cravată subţire, şi ţine o pungă mare de Cheetos în mână. Îşi îndeasă în gură un pumn de Cheetos şi o pulbere portocalie aterizează pe puloverul său alb. Colţurile gurii îi sunt şi ele puţin portocalii. Cu gura plină, îmi zice:

— Auzi, trebuie să-ţi spun ceva.

Mă umflă râsul.

— Şi când te gândeşti că te-am crezut un tip rafinat, spun eu, suflându-i praful de Cheetos de pe pulover.

— Ce trebuie să-mi spui? îl întreb eu apoi, furând câţiva Cheetos din pungă.

Când îl văd ezitând, spun:

— Lucas, urăsc când oamenii zic că au ceva să-mi spună în loc s-o spună pur şi simplu. E ca atunci când cineva ar zice că are o poveste amuzantă de spus – adică, zi, omule, povestea aia odată şi o să văd eu singură dacă mi se pare amuzantă sau nu.

Lucas îşi linge firimiturile de pe buze.

— Păi, ştii că locuiesc în acelaşi cartier cu Genevieve, nu?

Încuviinţez din cap.

— L-am văzut pe Kavinsky aseară ieşind din casa ei.

— Ah.

Asta e tot ce spun: „ah”.

— În mod normal, nu mi s-ar fi părut aşa mare chestie, dar mai e ceva.

Lucas se şterge la gură cu dosul palmei.

— Genevieve şi tipul ei de la facultate s-au despărţit la sfârşitul săptămânii. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Dau din cap că ştiu, dar sunt amorţită pe dinăuntru.

— OK… stai puţin! Ce-ai zis?

Lucas îmi aruncă o privire pe jumătate compătimitoare, pe jumătate iritată.

— Va încerca să-l recâştige pe Peter, Lara Jean!

— Aşa e, spun eu, şi simt un junghi în inimă chiar în timp ce o spun. Normal că asta va face.

— N-o lăsa, mă avertizează el.

— N-o s-o las, spun eu, dar cuvintele îmi ies din gură moi ca jeleul.

N-am ştiut-o până acum, dar cred că, în tot acest timp, n-am făcut decât să număr zilele până când se va ajunge la acest moment. Până

când Genevieve îl va vrea pe Peter înapoi. Până când Peter îşi va da seama că toată chestia asta a noastră a fost doar un mic ocol caraghios şi că acum e timpul să se întoarcă acolo unde îi este locul. La cea pe care o iubeşte.

N-aveam de gând să-i spun ceva lui Peter despre faptul că Josh m-a sărutat. Chiar n-aveam. Dar când o pornesc cu Lucas către sala de clasă, îi văd pe Peter şi pe Genevieve trecând împreună pe culoar. Lucas îmi aruncă o privire cu subînţeles, pe care mă prefac că n-o văd.

În ora de chimie îi scriu lui Peter un bileţel.

Ai avut dreptate în legătură cu fosh. Îl bat uşor pe spate şi îi strecor bileţelul în palmă. Când îl citeşte, se îndreaptă în scaun şi mâzgăleşte imediat un răspuns.

Fii mai clară.

M-a sărutat.

Peter încremeneşte, iar eu, trebuie să recunosc, mă simt un pic răzbunată. Aştept ca el să-mi răspundă, dar nu o face.

Imediat ce sună de ieşire, se întoarce şi spune:

— Ce naiba? Cum de s-a întâmplat asta?

— A venit la noi să ne ajute la împodobitul bradului.

— Şi? Te-a sărutat de faţă cu Kitty?

— Nu! Eram doar noi doi în casă.

Peter pare foarte iritat, iar eu încep să regret că i-am zis de treaba asta.

— Ce naiba e în capul lui? îndrăzneşte să-mi sărute prietena? Auzi la el, caraghiosul! O să-i zic eu vreo două.

— Stai, ce? Nu!

— Trebuie, Lara Jean. Nu poate să scape aşa.

Mă ridic şi încep să-mi bag rechizitele în geantă.

— Ai face bine să nu-i zici nimic, Peter. Vorbesc serios. Peter mă priveşte în tăcere. Apoi, mă întreabă:

— L-ai sărutat şi tu?

— Ce contează?

El pare înmărmurit.

— Eşti supărată pe mine pentru ceva?

— Nu, spun eu. Dar o să fiu dacă te iei cumva de Josh.

— Bine, spune el.

— Bine, îi răspund eu.

55

Nu l-am mai văzut pe Josh de când m-a sărutat, dar în seara asta, când ajung acasă după ce am stat să învăţ la bibliotecă, el mă aşteaptă pe prispa casei, în hanoracul lui bleumarin. Luminile de la parter sunt aprinse; tata e acasă. Şi lumina din camera lui Kitty e aprinsă. Aş fi preferat să-l evit în continuare pe Josh, dar uite-l chiar aici, la mine acasă.

— Hei, spune el. Pot să vorbesc cu tine?

Mă aşez lângă el şi mă uit drept în faţă, peste drum. Şi doamna Rothschild şi-a împodobit bradul. Mereu îl pune la fereastra de lângă uşă, ca să-l poată vedea lumea de afară.

— Trebuie să ne gândim ce vom face, înainte să apară Margot. Ce s-a întâmplat a fost vina mea. Eu ar trebui să fiu cel care-i spune.

Mă uit la el, nevenindu-mi să cred.

— Să-i spui? Ai înnebunit? Nu-i vom spune niciodată lui Margot, pentru că nu este nimic de spus.

El îşi ridică bărbia.

— Nu vreau să am niciun secret faţă de ea.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să mă fi sărutat, şuier eu. Şi, ca să ştii, dacă ar fi să-i spună cineva, eu aş fi aceea. Sunt sora ei. Tu ai fost doar iubitul ei. Şi nu mai eşti nici măcar atât, aşa că…

Durerea îi apare pe chip şi rămâne acolo.

— N-am fost niciodată doar iubitul lui Margot. Şi pentru mine e ciudat, să ştii. E ca şi cum, din momentul în care am primit scrisoarea aia…

Ezită.

— Lasă.

— Zi odată, spun eu.

— De când am primit scrisoarea aia, lucrurile s-au complicat între noi. Nu e corect. Tu ai reuşit să spui tot ce-ai vrut să spui, în timp ce eu trebuie să-mi revizuiesc modul în care mă gândesc la tine; eu trebuie să găsesc o logică în mintea mea. Tu m-ai luat prin surprindere şi tot tu m-ai exclus. Ai început să ieşi cu Kavinsky, iar cu mine ai încetat să mai fii prietenă.

Oftează.

— De când am primit scrisoarea aia… nu m-am putut gândi decât de la tine.

Orice m-aş fi aşteptat să spună, dar nu asta. Cu siguranţă nu asta.

— Josh…

— Ştiu că nu vrei să auzi aşa ceva, dar lasă-mă să spun ceea ce simt că trebuie să spun, OK?

Schiţez un gest afirmativ.

— Urăsc faptul că eşti cu Kavinsky. Urăsc treaba asta. Nu e destul de bun pentru tine. Îmi pare rău c-o spun, dar pur şi simplu nu e. După părerea mea, niciun tip nu va fi vreodată destul de bun pentru tine. Eu, cel mai puţin dintre toţi.

Josh lasă capul în jos, apoi, brusc, ridică privirea spre mine şi spune:

— A fost un moment o dată, cred că acum câteva veri. Ne întorceam acasă… nu mai ştiu de la cine, parcă de la Mike.

Era cald, aproape de apus. Eram supărată pentru că fratele mai mare al lui Mike, Jimmy, spusese că ne va duce acasă cu maşina, apoi a plecat nu ştiu unde şi nu s-a putut întoarce, aşa că a trebuit să mergem pe jos. Eu purtam espadrile şi mă dureau picioarele în ultimul hal. Josh îmi tot spunea să ţin pasul cu el.

— Eram doar eu şi cu tine, continuă Josh aproape în şoaptă. Tu aveai pe tine cămaşa aia de piele întoarsă, cu franjuri, pe care o purtai întruna, şi care îţi lăsa buricul la vedere.

— Cămaşa mea de Pocahontas-care-face-cunoştinţă-cu- stilul-lui-Cher-din-anii-şaptezeci.

Ah, cât iubeam cămaşa aia!

— A fost cât pe-aci să te sărut în ziua aceea. Adică mi-a trecut prin cap ideea asta. Am avut, aşa, un impuls ciudat. Voiam să văd cum ar fi.

Inima îmi stă în loc.

— Şi-apoi?

— Apoi… nu ştiu. Bănuiesc că am uitat.

— Îmi pare rău că ai primit scrisoarea aia, spun eu oftând. N-ar fi trebuit s-o vezi niciodată. N-o scrisesem ca s-o citeşti. Era doar pentru mine.

— Poate a fost soarta. Poate că toate astea au trebuit să se întâmple exact aşa pentru că… pentru că dintotdeauna am fost meniţi să fim împreună.

Spun primul lucru care îmi trece prin minte:

— Nu, nu e aşa.

Şi îmi dau seama că este adevărat.

Acesta este momentul când realizez că nu-l iubesc, că nu l-am mai iubit de un timp încoace. Că poate nu l-am iubit niciodată. Pentru că el e fix aici, gata să fie câştigat: l-aş putea săruta din nou; l-aş putea face al meu. Dar nu-l vreau. Vreau pe altcineva. E un sentiment aşa de ciudat să fi petrecut atâta timp dorindu-ţi ceva, pe cineva, pentru ca apoi, într-o bună zi, pur şi simplu să te opreşti.

Îmi bag degetele în mânecile jachetei.

— Nu-i poţi spune lui Margot. Trebuie să-mi promiţi, Josh.

El încuviinţează energic din cap.

— Margot a luat legătura cu tine recent? îl întreb.

— Da. A sunat aseară. A spus că vrea să mai ieşim când ajunge acasă. Vrea să mergem la DC. Să ne ducem la Muzeul Smithsonian, să luăm cina în cartierul chinezesc.

— Grozav. Asta vei face.

Îl bat uşor pe genunchi, apoi îmi retrag brusc mâna.

— Josh, nu trebuie decât să ne purtăm ca înainte. Ca întotdeauna. Dacă facem asta, totul va fi bine.

Îmi repet asta în minte. Totul va fi bine. Toţi ne vom întoarce la locurile noastre de drept. Josh şi Margot. Eu. Peter.

56

A doua zi, după ore, mă duc să-l caut pe Peter în sala de forţă. Îl găsesc pe banca pentru ridicat greutăţi. Cred că e mai bine să vorbim aici, nu în maşina lui. O să-mi fie dor de maşina aia cu care mă ducea de acasă la şcoală şi înapoi. Începusem să mă simt în ea ca acasă. O să-mi fie dor să mai fiu iubita falsă a cuiva. Nu doar a cuiva – a lui Peter. Ajunsese să-mi placă sincer de Darrell, de Gabe şi de ceilalţi ţipi din echipă. Nu sunt aşa nesimţiţi cum spune lumea. Sunt de treabă.

În sala de forţă nu mai e nimeni în afară de Peter. Stă întins pe bancă şi ridică greutăţi. Când mă vede, zâmbeşte.

— Ai venit aici să mă urmăreşti?

Se ridică şi îşi şterge transpiraţia de pe faţă cu mâneca tricoului.

Inima mi se strânge dureros.

— Am venit aici pentru despărţire. Pentru falsa despărţire, vreau să zic.

Peter are o reacţie întârziată.

— Stai. Ce?

— Nu mai e nevoie să continuăm jocul ăsta. Ai obţinut ce voiai, nu? Ţi-ai salvat reputaţia, la fel şi eu. Am vorbit cu Josh şi totul a revenit la normal între noi. Iar sora mea va veni acasă în curând. Aşa că… misiune îndeplinită.

El aprobă uşor.

— Da, aşa s-ar părea.

Inima mi se frânge, chiar în timp ce zâmbesc.

— Bine, atunci.

Cu un gest larg, scot contractul nostru din geantă.

— Nul şi neavenit. Părţile şi-au îndeplinit obligaţiile reciproce, înşir eu toate cuvintele avocăţeşti pe care le ştiu.

— Cari după tine hârtia aia?

— Normal! Kitty e o spioană de prima clasă. Ar găsi-o în două secunde.

Ţin la vedere foaia de hârtie, gata s-o rup în două, dar Peter mi-o smulge din mână.

— Stai puţin! Cum rămâne cu excursia la schi?

— Ce e cu ea?

— Vii, nu? Nu te-ai răzgândit.

Uite că la asta nu m-am gândit. Singurul motiv pentru care aş fi mers era Peter. Acum nu mai pot să mă duc. Nu pot să fiu martoră la recuplarea lui cu Genevieve, pur şi simplu nu pot. Mai bine să se

întoarcă ei din excursie împreună, adică recuplaţi ca prin farmec, şi o să fie ca şi cum tot jocul ăsta al nostru a fost un vis pe care eu l-am visat.

— Nu mai vin.

Peter face ochii cât cepele.

— Haide, Covey! Nu mă lăsa acum. Deja ne-am înscris şi am dat conturile bancare, şi restul. Hai să mergem şi să culegem ultimele ovaţii.

Când încep să protestez, Peter scutură din cap.

— O să mergi, aşa că ia contractul ăsta înapoi.

Peter îl împătureşte la loc şi-l pune cu grijă în geanta mea.

De ce mi-e atât de greu să-i spun nu? Asta înseamnă să fii îndrăgostită de cineva?

57

Îmi vine ideea în timpul anunţurilor de dimineaţă, când se anunţă că şcoala noastră găzduieşte o dezbatere Model UN în acest weekend. John Ambrose McClaren era preşedintele Model UN în şcoala generală. Mă întreb dacă o să fie în echipa liceului său.

La prânz, cu Peter, aduc vorba despre asta înainte să apară vreunul dintre băieţi.

— Ştii dacă John Ambrose McClaren încă se mai duce la Model UN?

El îmi aruncă o privire ciudată.

— De unde aş putea să ştiu?

— Habar n-am. Eram doar curioasă.

— De ce?

— Cred că s-ar putea să mă duc la dezbaterea Model UN de la sfârşitul săptămânii. Am o presimţire că va fi acolo.

— Pe bune? spune Peter batjocoritor. Şi ce faci dac-o să fie?

— Nu m-am gândit încă la partea asta. Poate că mă voi duce la el, poate că nu. Vreau doar să văd cum mai arată.

— Putem să-l căutăm pe net chiar acum şi-o să-l vezi.

Scutur din cap.

— Nu, asta ar însemna să trişez. Vreau să-l văd în realitate. Vreau să fiu surprinsă.

— Atunci, nu te mai deranja să mă întrebi dacă vin ca să-ţi ţin companie. N-o să-mi pierd o sâmbătă întreagă cu Model UN.

— N-aveam de gând să te rog să vii.

Peter îmi aruncă o privire de om rănit.

— Cum? De ce nu?

— Fiindcă e ceva ce vreau să fac de una singură.

Peter fluieră mirat.

— Uau. Nici nu s-a răcit bine mortul.

— Ăăă?

— Eşti o mică şarlatană, Covey. Nici nu ne-am despărţit încă, şi deja încerci să vorbeşti cu alţi ţipi. Aş fi fost rănit dacă n-aş fi fost impresionat.

Asta mă face să zâmbesc.

În clasa a opta l-am sărutat pe John McClaren la o petrecere. Nu a fost un sărut romantic. Abia a fost un sărut. Ne jucam „învârte sticla”, iar când a fost rândul lui, mi-am ţinut respiraţia şi m-am rugat ca sticla să se oprească la mine. Şi aşa s-a întâmplat! Aproape că se oprise

la Angie Powell, dar norocul a fost de partea mea în acea zi, iar John a fost al meu, la o diferenţă de un centimetru. Am încercat să păstrez o figură impasibilă, ca să nu se vadă că-mi vine să râd. John şi cu mine neam dus în mijlocul cercului, iar ce a urmat a fost un fel de ciugulitură scurtă, ca de pui, după care toată lumea a gemut, iar el s-a înroşit. Am fost dezamăgită; probabil pentru că mă aşteptam la ceva mai mult, la un sărut mai pătimaş. Mai cu zvâc. Mai cu sfârâială. Dar asta a fost tot. Poate că voi primi a doua şansă. Poate că ea mă va face să uit de Peter.

58

Sâmbătă dimineaţa, intru în şcoală repetând în minte ce voi spune. Poate doar: *Hei, John, ce mai faci? Sunt Lara Jean.* Nu l-am mai văzut din clasa a opta. Dacă el n-o să mă recunoască? Dacă nici măcar nu îşi mai aduce aminte de mine?

Scanez panourile din anticameră şi găsesc numele lui John pe lista Adunării Generale. El reprezintă Republica Populară Chineză.

Adunarea Generală se întruneşte în sală. Sunt aranjate birouri pentru fiecare delegat, iar pe scenă e un mic podium unde o fată într-un taior negru ţine un discurs despre neproliferarea armelor nucleare. Mă gândesc să mă aşez undeva cât mai în spate, dar nu mai e niciun loc liber, aşa că rămân în picioare în fundul sălii, cu braţele încrucişate, şi mă uit după John. E foarte multă lume şi toţi stau cu faţa la scenă, aşa că mi-e greu să-mi dau seama cine e cine.

Un puşti într-un costum bleumarin se întoarce spre mine şi şopteşte:

— Eşti comisionar?

Ţine în mână o hârtie împăturită.

— Ăăă…

Nu mi-e prea clar ce înseamnă comisionar, dar apoi văd o fată strecurându-se printre mese şi împărţind bileţele celor aşezaţi acolo. Băiatul îmi întinde hârtia împăturită, se întoarce la loc şi mâzgăleşte ceva în carnet. Biletul e adresat delegatului Franţei în Brazilia. Deci bănuiesc că sunt un comisionar.

Mesele nu sunt aranjate în ordine alfabetică, aşa că încep să le dau târcoale, încercând să găsesc Brazilia. În final o găsesc, e reprezentată de un tip cu papion, iar toţi ceilalţi reprezentanţi ai lumii întind spre mine bileţele ca să le distribui. Nu mai stau pe gânduri şi îmi intru în rol.

Văd un tip întors cu spatele la mine, care stă cu mâna ridicată, aşteptând să-i iau bileţelul, aşa că o pornesc în direcţia lui. În momentul acela, el întoarce capul, doar puţin.

Dumnezeule, e chiar el, John Ambrose McClaren, delegatul Republicii Populare Chineze. Şi e aici, la doar câţiva metri de mine.

Are părul nisipiu, bine aranjat. Obrajii îi sunt trandafirii, exact cum îmi aduc aminte. Încă au prospeţimea aceea care îl face să arate mai tânăr. Poartă nişte pantaloni kaki, o cămaşă albastră şi un pulover bleumarin la baza gâtului. Pare serios, concentrat, ca un adevărat delegat, iar asta nu-i o prefăcătorie.

Sincer, arată exact cum îmi imaginasem eu că va arăta când va fi

mai mare.

John ţine bucata de hârtie întinsă spre mine, în timp ce notează ceva cu capul plecat. Mă întind după ea; degetele mi se strâng în jurul hârtiei, iar el ridică privirea şi are o reacţie întârziată.

— Hei, şoptesc eu.

Amândoi încă ne agăţăm de bileţel.

— Hei, îmi răspunde.

Apoi clipeşte şi dă drumul hârtiei, iar eu mă îndepărtez rapid, cu inima bubuindu-mi în urechi. Îl aud cum îmi şuieră numele, dar nu încetinesc.

Mă uit în jos, la hârtie. Scrisul lui este îngrijit, citeţ.

Livrez Statelor Unite biletul lui, apoi ignor Marea Britanie, care flutură un bileţel spre mine, şi mă duc ţintă spre ieşire.

Tocmai l-am văzut pe John McClaren. După toţi aceşti ani, în sfârşit l-am văzut. Şi el m-a recunoscut. A ştiut imediat cine sunt.

Pe la prânz, primesc un mesaj de la Peter.

L-ai văzut pe McClaren?

Îi scriu că da, dar şterg mesajul chiar înainte de a-l trimite. Îi răspund apoi că nu. Nu mi-e clar de ce o fac. Poate că vreau să ţin asta doar pentru mine. Poate că, pur şi simplu, sunt fericită că John şi-a adus aminte de mine, şi asta îmi e de ajuns.

59

Ne ducem cu toţii la aeroport să o luăm pe Margot. Kitty a făcut un afiş pe care scrie: *Bine ai venit acasă, Gogo.* Îmi mijesc ochii uitându-mă după ea, iar când iese, aproape să n-o recunosc – are părul scurt! S-a tuns în stil bob! Margot ne vede, ne face cu mâna, iar Kitty lasă din mână afişul şi fuge spre ea. După aceea, ne îmbrăţişăm cu toţii şi tati are lacrimi în ochi.

— Ce zici? îmi spune Margot, iar eu ştiu că se referă la păr.

— Te face să arăţi mai în vârstă, mint eu, iar Margot radiază.

Mai degrabă o întinereşte, dar ştiu că n-ar vrea să audă asta.

În drum spre casă, Margot îl face pe tati să oprească la Clouds pentru un cheeseburger, deşi zice că nu-i e foame.

— Mi-a fost atât de dor de asta, spune ea, dar muşcă doar de câteva ori.

Kitty mănâncă restul.

Ard de nerăbdare să-i arăt lui Margot prăjiturelele pe care le-am făcut, însă când o duc în bucătărie şi îi pun sub nas toate acele cutii, se încruntă.

— Aţi început Raiul prăjiturilor fără mine?

Mă simt un pic vinovată, dar chiar nu am crezut că o să-i pese chiar atât de tare. Vreau să spun, ea era în Scoţia, ocupată cu lucruri mult mai amuzante decât coptul fursecurilor, ce Dumnezeu!

— Păi, da. A cam trebuit s-o facem. Şcoala se termină mâine. Dacă am fi aşteptat după tine, n-am fi avut timp. Totuşi, am păstrat jumătate din aluat în congelator, ca să coacem împreună prăjiturelele pentru vecini.

Deschid cutia mare, albastră, ca să poată vedea fursecurile aranjate frumos în straturi. Sunt mândră că au ieşit de aceeaşi mărime şi grosime.

— Am făcut nişte prăjiturele noi anul ăsta. Să le încerci pe cele cu cremă de portocale; sunt foarte bune.

Margot scotoceşte prin cutie şi se încruntă.

— N-aţi făcut fursecuri cu melasă?

— Anul ăsta nu… ne-am hotărât să le facem pe cele cu cremă de portocale în loc.

Margot ridică una şi mă uit cum muşcă din ea.

— Bună, aşa-i?

Ea încuviinţează din cap.

— Mmm-hmm.

— Astea au fost alegerea lui Kitty.

Margot aruncă o privire spre sufragerie.

— Când aţi făcut bradul?

— Kitty n-a mai putut să aştepte…

Ştiu că sună ca o scuză, dar ăsta-i adevărul. Încerc să nu par în defensivă când adaug:

— Cred că nu-i rău să ne bucurăm de brad cât mai mult timp.

— Deci, când l-aţi împodobit?

— Acum câteva săptămâni… zic eu cu o voce pierită.

De ce-o fi într-o dispoziţie atât de proastă?

— A trecut atât de mult, zice Margot. Probabil va fi uscat până în ziua de Crăciun.

Apoi se duce până la brad şi mută pe altă ramură globul de lemn cu bufniţă.

— L-am udat în fiecare zi şi l-am pus în Sprite, aşa cum ne-a învăţat bunica.

Discuţia noastră seamănă tot mai mult cu o ceartă, iar noi nu ne certăm niciodată. Margot cască şi spune:

— M-a dat peste cap fusul orar. Cred că o să mă duc să trag un pui de somn.

Când cineva pleacă pentru mai multă vreme, încerci la început să păstrezi în tine toate lucrurile pe care vrei să i le spui. Încerci să ţii evidenţa completă în capul tău. Dar e ca şi cum ai încerca să te agăţi de un muşuroi de nisip: tot nisipul îţi scapă printre degete, apoi te trezeşti că strângi în pumn doar aer şi praf. De asta nu poţi să ţii chiar totul în tine.

De obicei, când vine în sfârşit momentul să vă vedeţi, recuperaţi doar lucrurile importante; ar fi prea de tot să vorbiţi despre lucruri mărunte. Dar lucrurile mărunte sunt cele care dau farmec vieţii. De exemplu, acum o lună, când tati a alunecat pe o coajă de banană pe care a scăpat-o Kitty pe podeaua din bucătărie. Eu şi Kitty am râs o sută de ani. Ar fi trebuit să-i dau imediat un e-mail lui Margot ca să-i povestesc; ar fi trebuit să fac o poză cojii de banană. Acum totul pare un fel de *trebuia să fii acolo* şi *eh, nu mai contează, bănuiesc că n-a fost chiar aşa amuzant.*

Aşa este când pierd oamenii legătura? Nu credeam că între surori se poate întâmpla aşa ceva. Poate cu alţi oameni, dar cu noi niciodată. Înainte să fi plecat Margot, ştiam ce gândea fără să fie nevoie să întreb; ştiam totul despre ea. Nu şi acum. Nu ştiu cum arată priveliştea de la fereastra ei sau dacă încă se trezeşte devreme, în fiecare dimineaţă, ca să aibă timp de un mic dejun adevărat, ori poate că acum, că este la facultate, iese să se distreze noaptea şi îi place să doarmă până mai târziu. Nu ştiu dacă acum preferă băieţii scoţieni

celor americani sau dacă colega ei de cameră sforăie. Tot ce ştiu este că-i plac orele la care se duce şi că s-a dus odată să viziteze Londra. Aşa că, practic, nu ştiu nimic.

Şi la fel şi ea. Sunt lucruri importante pe care nu i le-am spus. De exemplu, că mi-au fost trimise scrisorile. Sau adevărul despre mine şi Peter. Sau adevărul despre mine şi Josh.

Mă întreb dacă simte şi Margot chestia asta. Distanţa dintre noi. Dacă măcar o observă.

Tati face spaghete bolognese la cină. Kitty le mănâncă alături de un castravecior murat şi un pahar de lapte, ceea ce sună îngrozitor, dar apoi iau o gură şi, într-adevăr, castravetele murat se combină bine cu spaghetele. Şi cu laptele.

Kitty îşi mai pune o porţie în farfurie, apoi spune:

— Lara Jean, ce-o să-i iei lui Peter de Crăciun?

Arunc o privire spre Margot, care se uită ţintă la mine.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

— Pot să merg cu tine să alegi?

— Sigur, dacă îi iau ceva.

— Trebuie să-i iei ceva; e prietenul tău.

— Încă nu pot să cred că ieşi cu Peter Kavinsky, spune Margot.

Nu o spune într-un mod drăguţ, ca atunci când e vorba despre un lucru bun.

— Ai putea să… te abţii? zic eu.

— Îmi pare rău, pur şi simplu nu-mi place tipul.

— Păi, nu ţie trebuie să-ţi placă, ci mie, spun eu, iar Margot ridică din umeri.

Taţi se ridică şi îşi împreunează mâinile.

— Avem trei feluri de îngheţată la desert! Praline cu frişcă, Chunky Monkey şi căpşuni. Toate preferatele tale, Margot. Ajută-mă să iau holurile, Kitty.

Adună împreună vasele murdare şi se duc în bucătărie. Margot se uită pe geam, înspre casa lui Josh.

— Josh vrea să ne vedem mai târziu. Sper să fi înţeles până la urmă că ne-am despărţit şi să nu se ţină întruna după mine cât o să stau acasă. Gata, trebuie să treacă peste asta.

Ce urât să spună asta! Doar ea e cea care l-a tot sunat pe Josh, nu invers.

— Nu a tânjit după tine, dacă asta îţi imaginezi, spun eu. Înţelege şi el că s-a terminat.

Margot se holbează la mine, surprinsă.

— Păi, aşa şi sper.

60

— Cred că ar trebui să facem o petrecere-recital anul ăsta, spune Margot, tolănită pe locul ei de pe canapea.

Când trăia mama, făceam în fiecare an, de Crăciun, o petrecere-recital, cum o numea ea. Ea pregătea tone de mâncare şi invita lumea la noi acasă, iar Margot şi cu mine ne îmbrăcam în rochii identice şi cântam toată seara colinde de Crăciun, la pian. Oamenii se foiau încolo şi încoace prin salonul cu pian, fredonând, iar eu şi Margot cântam pe rând. Uram recitalurile la pian pentru că eram cea mai slabă din grupa mea de vârstă, iar Margot, cea mai tare. A fost foarte umilitor când eu a trebuit să cânt ceva uşor precum *Fur Elise,* în vreme ce ceilalţi copii trecuseră deja la Liszt. Întotdeauna am urât petrecerile-recital. De obicei, îmi imploram părinţii să nu fie nevoie să cânt.

De ultimul Crăciun, mami ne-a cumpărat rochii la fel, din catifea roşie, iar eu am făcut o criză şi am spus că nu vreau s-o port, deşi voiam, fiindcă o adoram. Doar că nu voiam să mă îmbrac cu ea ca să cânt la pian, alături de Margot. Am ţipat la mami şi am fugit în camera mea, am trântit uşa şi n-am mai vrut să ies. Mami a urcat şi a încercat să mă facă să deschid uşa, dar nu m-am lăsat înduplecată, iar ea n-a mai insistat. Invitaţii au sosit, Margot a început să cânte la pian, iar eu am rămas sus. Am stat închisă în camera mea, plângând şi gândindu-mă la toate sosurile şi micile tartine pe care le-au făcut mami şi tati, şi că mie nu-mi va rămâne niciuna, şi că probabil mami oricum nu mai avea chef de mine, acolo jos, după felul în care m-am purtat.

După ce mami a murit, n-am mai făcut nicio altă petrecere-recital.

— Vorbeşti serios? o întreb.

— De ce nu? zice Margot ridicând din umeri. Va fi amuzant. O să aranjez eu totul, tu nu va trebui să faci nimic.

— Ştii că urăsc pianul.

— Atunci nu cânta.

Kitty se uită cu o privire îngrijorată când la mine, când la Margot. După care, muşcându-şi buza, se oferă:

— O să fac nişte mişcări de tae kwon de.

Margot se întinde şi o strânge pe Kitty la pieptul ei, apoi spune:

— E o idee grozavă. Eu o să cânt la pian, tu vei face tae kwon de, iar Lara Jean pur şi simplu o să…

— Privească, termin eu.

— Voiam să spun să fii gazdă, dar faci cum crezi.

Nu-i răspund nimic.

Mai târziu, ne uităm la televizor, iar Kitty doarme ghemuită pe canapea ca o pisică. Margot vrea s-o trezim şi s-o trimitem în camera ei, dar eu propun s-o lăsăm să doarmă liniştită şi pun o păturică peste ea.

— Mă ajuţi să-l conving pe tati să ia un căţel de Crăciun?

Margot geme.

— Cu căţeii ai foarte multă treabă. Trebuie să-i scoţi afară să facă pipi cam de un milion de ori pe zi. Şi năpârlesc în ultimul hal. Nu vei mai putea niciodată să porţi pantaloni negri. Şi-apoi, cine îl va plimba, îl va hrăni şi va avea grijă de el?

— Kitty. Iar eu o voi ajuta.

— Kitty nu e pregătită pentru o asemenea responsabilitate.

Ochii ei spun: *Şi nici tu nu eşti.*

— Kitty s-a maturizat mult de când ai plecat.

Şi eu la fel.

— Ştiai că acum îşi face singură pacheţelul? Şi că ajută cu rufele? Nu mai trebuie nici s-o bat la cap ca să-şi facă temele. Şi le face singură.

— Serios? Atunci sunt impresionată.

De ce nu poate pur şi simplu să zică: „Bună treabă, Lara Jean”? Doar atât. Să recunoască, pur şi simplu, că, de când a plecat ea, am făcut tot ce trebuia să fac pentru a ţine familia pe picioare. Dar nu.

61

În ziua cu excursia la schi, tata mă lasă în faţa şcolii la şase şi jumătate dimineaţa. E încă întuneric. Pare că, pe zi ce trece, soarelui îi ia tot mai mult timp ca să răsară. Când să cobor din maşină, tata scoate o căciulă din buzunarul gecii. E roz, croşetată, cu un ciucure în vârf. Mi-o potriveşte pe cap, aşa încât să-mi acopere urechile.

— Am găsit asta în dulapul din hol. Cred că a fost a mamei tale. Era o schioare grozavă.

— Ştiu. Îmi aduc aminte.

— Promite-mi că te vei duce măcar o dată pe pârtie.

— Promit.

— Sunt aşa de fericit că faci asta. Îţi prinde bine să încerci lucruri noi.

Zâmbesc fără prea multă convingere. Dacă ar şti el ce se întâmplă în excursia de schi, n-ar mai fi aşa bucuros. Apoi îi ochesc pe Peter şi pe prietenii lui hârjonindu-se lângă autocar.

— Mersi că m-ai adus, tati. Ne vedem mâine-seară.

Îi dau un pupic pe obraz şi îmi înşfac geanta de fâş.

— Încheie-ţi geaca, strigă el în timp ce închid portiera.

Îmi închei geaca şi urmăresc cum maşina se îndepărtează. În celălalt capăt al parcării, Peter vorbeşte cu Genevieve. Spune ceva care o face să râdă. Apoi mă vede şi îmi face semn să vin. Genevieve se îndepărtează, uitându-se concentrată la clipboardul ei. Când ajung lângă el, Peter îmi ia geanta de fâş de pe umăr şi o pune lângă a lui.

— O să le pun în autocar.

— E foarte frig, spun eu, clănţănind din dinţi.

Peter mă trage spre el şi îşi pune braţele în jurul meu.

— Îţi voi ţine eu de cald.

Îmi ridic privirea spre el, transmiţându-i un *prea siropos,* dar atenţia lui e în altă parte. O priveşte pe Genevieve. Îşi lipeşte faţa de gâtul meu, iar eu mă desprind din îmbrăţişare.

— Ce e cu tine? întreabă el.

— Nimic, spun eu.

Doamna Davenport şi antrenorul White se uită prin bagajele copiilor – doamna Davenport se ocupă de fete, iar antrenorul White se ocupă de băieţi.

— Ce caută? îl întreb eu pe Peter.

— Alcool.

Îmi scot telefonul şi îi dau un mesaj lui Chris.

Nu aduce alcool! Ne verifică!

Niciun răspuns.

Te-ai trezit??

Trezeşte-te!

Apoi, însă, SUV-ul mamei ei intră brusc în parcare, iar Chris coboară, împleticindu-se, de pe scaunul din dreapta. Arată de parcă tocmai s-a trezit.

Ce uşurare! Acum, Peter poate vorbi cât vrea cu Genevieve; eu voi sta lângă Chris în autocar şi vom împărţi gustările pe care le-am pus la pachet. Am jeleuri cu căpşuni, mazărea wasabi pe care o adoră Chris şi sticksuri cu ciocolată.

Peter oftează cu zgomot.

— Vine şi Chris?

Eu îl ignor şi îi fac cu mâna lui Chris. Genevieve, care stă cu clipboardul lângă autocar, o vede şi ea pe Chris. Pe frunte îi apare o încruntătură urâtă. Se duce valvârtej la ea şi spune:

— Tu nu te-ai înscris.

Fug până la ele şi mă postez lângă Chris.

— Săptămâna trecută scria în anunţuri că încă mai erau locuri libere, spun eu, cu o voce şoptită.

— Da, pentru care trebuia să te înscrii, zice Genevieve.

Apoi scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar Chrissy nu poate să vină dacă nu s-a înscris sau n-a dat un cont bancar.

Tresar. Chris urăşte să fie strigată „Chrissy”. Mereu a urât asta. De cum am intrat la liceu toată lumea a început să-i spună „Chris”, singurele persoane care încă îi mai spun „Chrissy” fiind Genevieve şi bunica lor.

Peter apare în spatele meu, de nicăieri.

— Ce se întâmplă? întreabă el.

Încrucişându-şi braţele, Genevieve spune:

— Chrissy nu s-a înscris pentru excursia la schi, aşa că, îmi pare rău, dar nu poate să vină.

Eu intru în panică, dar Chris zâmbeşte afectat, fără să scoată o vorbă în tot acest timp. Peter îşi dă ochii peste cap şi spune:

— Gen, las-o să vină şi gata. Cui îi pasă că nu s-a înscris?

Lui Genevieve i se îmbujorează obrajii de furie.

— Nu eu am făcut regulile, Peter! Vrei s-o lăsăm, pur şi simplu, să

vină pe gratis? Ar fi corect faţă de toţi ceilalţi?

În sfârşit, Chris deschide şi ea gura:

— Ah, am vorbit deja cu Davenport şi a zis că e în regulă. Apoi îi trimite un pupic prin aer lui Genevieve.

— Ce păcat, Gen.

— Mă rog, nu mai contează, mă doare-n cot. Genevieve se răsuceşte pe călcâie şi se repede în direcţia doamnei Davenport. Chris o priveşte cum pleacă, rânjind. Eu o trag de mâneca gecii.

— De ce n-ai spus de la început? şoptesc eu.

— Evident că a fost mai amuzant aşa.

Mă cuprinde apoi cu braţul pe după umeri.

— Va fi un weekend interesant, Covey.

— N-ai adus alcool, aşa-i? şoptesc eu, îngrijorată. Se verifică bagajele.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt acoperită.

Când îi arunc o privire neîncrezătoare, îmi şopteşte ca răspuns:

— Sticluţă cu şampon umplută cu tequila, la fundul bagajului.

— Sper că ai spălat-o bine. Ai putea să te îmbolnăveşti. Mi-i imaginez pe Chris şi pe alţi câţiva bând shot-uri de tequila şi scoţând pe gură baloane de săpun, apoi trebuind să se ducă la spital ca să li se facă spălături stomacale. Chris îmi ciufuleşte părul.

— Of, Lara Jean.

Urcăm în autocar în şir indian. Peter se aşază pe un loc de pe la mijloc, în timp ce eu dau s-o ţin tot înainte.

— Hei, spune el surprins. Nu stai cu mine?

— Stau cu Chris.

Încerc să înaintez mai departe pe culoar, dar Peter mă apucă de braţ.

— Lara Jean! Glumeşti? Trebuie să stai cu mine.

Se uită în jur ca să vadă dacă ascultă cineva.

— Eşti *iubita* mea.

Eu îi dau mâna la o parte.

— O să ne despărţim în curând, nu? De ce n-am face-o să pară mai real?

Când mă strecor pe locul de lângă ea, Chris clatină din cap spre mine.

— Ce? Nu te puteam lăsa să stai singură. Până la urmă, pentru mine ai venit aici.

Îmi deschid rucsacul şi îi arăt gustările.

— Vezi? Am adus lucrurile tale preferate. Ce vrei să mănânci mai întâi? Jeleuri sau sticksuri?

— Nici nu s-a crăpat de ziuă, mormăie ea.

Apoi continuă cu:

— Dă-mi jeleurile.

Zâmbind, deschid punga pentru ea.

— Ia câte vrei.

Zâmbetul îmi dispare când o văd pe Genevieve urcând în autobuz şi aşezându-se pe locul de lângă Peter.

— Tu ai făcut asta, spune Chris.

— Pentru tine!

Lucru care nu-i adevărat, nu întru totul. Cred că e posibil să mă fi săturat de toate astea. Graniţa asta între a fi iubita cuiva, dar nu pe bune.

Chris se întinde.

— Ştiu că eşti cu totul pentru „prietenele înaintea băieţilor", dar aş avea mai multă grijă, dacă aş fi în locul tău. Verişoara mea e o baracudă[27].

Îmi îndes un ursuleţ de jeleu în gură şi mestec. Mi-e greu să înghit. O privesc pe Genevieve şoptindu-i ceva lui Peter la ureche, iar Chris adoarme imediat, aşa cum a spus, cu capul pe umărul meu.

* * *

Cabana este exact cum a descris-o Peter; există un şemineu mare, blănuri de urs întinse pe podea şi o grămadă de unghere liniştite în jurul şemineului. Afară ninge cu fulgi mici, care se aud ca un fel de murmur. Chris e binedispusă – s-a trezit pe la mijlocul drumului şi a început să flirteze cu Charlie Blanchard, care o va scoate pe pârtia pentru avansaţi. Norocul ne-a surâs şi în privinţa camerei pe care am primit-o: una cu două paturi, nu una cu trei, cum au celelalte fete.

Chris a plecat cu Charlie la snowboard. Mi-a zis să vin şi eu cu ei, dar am spus nu, mersi. Am încercat o dată să schiez în paralel cu Margot, care se dădea cu snowboardul, însă n-am reuşit să ne sincronizăm, aşa că toată ziua n-am făcut decât să ne pierdem una de cealaltă şi să ne aşteptăm una pe cealaltă.

Dacă Peter m-ar invita să fac snowboarding cu el, cred că m-aş duce. Numai că n-o face, iar mie oricum mi s-a făcut foame, aşa că merg la cabană să mănânc de prânz.

Doamna Davenport e acolo, uitându-se la telefon şi vâslind cu lingura într-un bol cu supă. Doamna Davenport e tânără, dar pare o femeie în vârstă. Cred că e din cauza stratului gros de fond de ten şi a severităţii. Nu este măritată. Chris mi-a spus că a văzut-o odată certându-se cu un tip la Waffle House, deci bănuiesc că are un iubit.

Când mă vede că stau singură, ronţăind un sendviş lângă şemineu, îmi face un semn să merg la ea. Îmi iau farfuria şi mă aşez în faţa ei. Aş prefera să mănânc singură şi să-mi citesc cartea, dar, din câte s-ar părea, nu prea am de ales. O întreb:

— Trebuie să staţi tot weekendul aici în cabană sau puteţi şi dumneavoastră să vă duceţi să schiaţi?

— Oficial, sunt în sediul central, spune ea, ştergându-şi colţurile gurii. Antrenorul White răspunde de pârtii.

— Nu pare prea corect.

— Nu mă deranjează. De fapt, chiar îmi place să stau în cabană. E linişte. Şi-apoi, cineva trebuie să fie aici în caz de urgenţă.

Mai ia o lingură de supă.

— Dar tu, Lara Jean? Tu de ce nu eşti afară pe pârtie, cu toţi ceilalţi?

— Nu sunt chiar cea mai bună schioare, spun eu, stânjenită.

— Ah, serios? Dar Kavinsky? Am auzit că e un snowboarder foarte bun. Ar trebui să-i zici să te înveţe. Nu ieşiţi împreună?

Doamna Davenport adoră să fie la curent cu dramele elevilor. Numeşte asta „a avea pulsul sub observaţie”, dar de fapt e doar o bârfitoare. Dacă îi dai prilejul, sapă căutând să afle cât mai multe mizerii. Ştiu că ea şi Genevieve sunt apropiate.

Îmi fulgeră prin faţa ochilor imaginea cu Genevieve şi Peter stând cu capetele apropiate, în autocar, şi simt că mi se strânge inima. Contractul nostru încă nu s-a terminat. De ce aş lăsa-o să-l recâştige cu o secundă mai devreme?

— Da, spun eu. Suntem împreună.

Apoi, mă ridic.

— Ştiţi ceva? Cred că o să mă duc să văd pârtiile.

62

Sunt înfofolită cu salopeta roz de schi a lui Margot, cu căciula cu ciucure şi geaca mea groasă, şi mă simt ca o gustare de Paşte – o bezea cu căpşuni. În timp ce încerc să-mi prind schiurile, un grup de fete de la liceul meu trec pe lângă mine, în nişte pantaloni de schi drăguţi, cam ca de yoga. Nici nu ştiam că există aşa ceva.

Mereu mă gândesc că s-ar putea să-mi placă să schiez, apoi merg într-o excursie la schi şi îmi aduc aminte că, ah, da, urăsc asta. Toţi ceilalţi sunt pe pârtiile de avansaţi, numai eu mă aflu în zona aproape plată, cunoscută şi ca pârtia celor mici. Încep să cobor, încet ca un melc, însă puştii se tot apropie de mine, chestie care mă face să-mi pierd concentrarea, îngrozită fiind că vor intra în mine. Îi văd trecând în trombă prin stânga şi prin dreapta mea, ca nişte schiori olimpici. Unii dintre ei nici măcar nu folosesc beţe. Exact ca şi Kitty. Ea poate să coboare pe pârtii de avansaţi. Adoră să facă asta. La fel şi tata. La fel şi Margot, deşi ea preferă acum snowboardingul schiatului.

Mi-am tot ţinut ochii mijiţi după Peter, dar nu l-am văzut încă şi încep să mă simt cam singură pe-aici, fără nimeni cunoscut în jur.

Mă gândesc să-mi încerc norocul pe pista de nivel mediu, doar aşa, pentru fiori, când, brusc, îi zăresc pe Pe- ter şi toţi prietenii lui cărându-şi în braţe snowboardurile. Nicio Genevieve la orizont.

— Peter! strig eu, simţindu-mă foarte uşurată.

El întoarce capul şi cred că mă vede, dar nu se opreşte din drum.

Poftim.

M-a văzut. Ştiu că m-a văzut.

După cină, Chris se duce din nou pe pârtie ca să se dea cu snowboardul. Spune că e dependentă de adrenalină. Eu o pornesc spre cameră, când dau din nou peste Peter, de data asta în slip şi cu un hanorac pe el. E cu Gabe şi Darrell. Au prosoape pe după gât.

— Hei, Large, spune Gabe plesnindu-mă uşor cu prosopul. Unde-ai fost toată ziua?

— Pe-aici.

Arunc o privire spre Peter, dar el se uită în altă parte.

— V-am văzut pe pârtie.

— Şi de ce nu ne-ai strigat? zice Darrell. Mi-ar fi plăcut să-mi etalez săriturile în faţa ta.

— Păi, zic eu, pe un ton provocator, am strigat după Peter, dar bănuiesc că nu m-a auzit.

Peter mă priveşte, în sfârşit, în ochi.

— Nuu. Nu te-am auzit.

Vocea lui este atât de rece şi indiferentă, atât de opusă faţă de cea obişnuită, încât îmi piere orice zâmbet.

Gabe şi Darrell schimbă priviri între ei, un fel de *aaah,* iar Gabe îi spune lui Peter:

— Noi o să mergem spre jacuzzi.

Apoi se îndepărtează rapid. Eu şi Peter rămânem în holul cabanei, niciunul din noi nespunând nimic. Într-un final, întreb:

— Eşti supărat pe mine sau ceva?

— De ce-aş fi supărat?

Apoi, din nou, tăcere.

— Ştii, zic eu după un timp, tu eşti cel care m-a convins să vin în excursia asta. Ai putea cel puţin să vorbeşti cu mine.

— Ai fi putut cel puţin să stai lângă mine în autocar, izbucneşte el.

Rămân cu gura căscată.

— Chiar te-ai supărat în halul ăsta că n-am stat lângă tine în autocar?

Peter oftează, enervat.

— Lara Jean, când ieşi cu cineva, pur şi simplu sunt… anumite lucruri pe care le faci, OK? Cum ar fi să stăm unul lângă celălalt în excursii. Se cam aşteaptă asta de la tine.

— Pur şi simplu nu înţeleg ce e aşa mare chestie, spun eu.

Cum poate să se supere dintr-un asemenea fleac?

— Las-o baltă.

Se întoarce ca şi cum ar da să plece, iar eu îl apuc de mâneca hanoracului. Nu vreau să rămân certată cu el; vreau măcar să păstrăm chestia aia amuzantă şi lejeră care a fost întotdeauna între noi. Vreau să-mi fie în continuare prieten. Mai ales acum că suntem la sfârşit. Îi spun:

— Haide, nu te enerva. Nu mi-am dat seama că era aşa important. Jur că o să stau lângă tine în drum spre casă, OK?

El îşi ţuguie buzele.

— Dar înţelegi de ce m-am enervat?

Răspund printr-o încuviinţare din cap.

— Mm-hmm.

— În regulă atunci. Să ştii însă că ai pierdut gogoşile pudrate cu zahăr şi cafea.

Rămân cu gura căscată.

— Cum ai făcut rost de ele? Credeam că magazinul nu se deschide aşa devreme!

— M-am dus şi le-am luat de-aseară, special pentru drumul cu autocarul, spune Peter. Pentru noi doi.

Sunt mişcată.

— Păi, au mai rămas?

— Nu. Le-am mâncat pe toate.

Arată atât de satisfăcut, încât mă întind şi îi trag un bobârnac în şireturile de la hanorac.

— Ticălosule, îi spun, dar într-un mod afectuos.

Peter mă prinde de mână când urma să-i dau al doilea bobârnac şi spune:

— Vrei să auzi ceva amuzant?

— Ce?

— Cred că am început să te plac.

Rămân stană de piatră. Apoi îmi trag mâna dintr-a lui şi încep să-mi adun părul într-o coadă de cal, dar pe urmă îmi dau seama că nu am niciun elastic de păr. Inima îmi bubuie în piept şi dintr-odată îmi vine greu să mai gândesc.

— Termină cu glumele.

— Nu glumesc. De ce crezi că te-am sărutat atunci, acasă la McClaren, în clasa a şaptea? De asta am şi fost de acord cu toată chestia de acum. Mereu am crezut că eşti drăguţă.

Simt că fata îmi ia foc.

— Într-un mod ciudat.

Peter îşi arată zâmbetul perfect.

— Şi? Atunci, probabil că-mi plac chestiile ciudate.

Îşi înclină capul mai aproape de al meu, iar eu i-o trântesc:

— Dar nu eşti încă îndrăgostit de Genevieve?

Peter se încruntă.

— De ce tot aduci vorba de Gen? Eu încerc să vorbesc despre noi şi tot ce încerci să faci e să vorbeşti despre ea. Mda, eu şi Gen avem un trecut împreună. Mereu îmi va păsa de ea.

Ridică din umeri.

— Dar acum… te plac pe tine.

Tot felul de oameni intră şi ies din cabană; un tip de la şcoală trece pe lângă noi şi îl bate pe Peter pe umăr.

— Care-i treaba? spune Peter.

Când tipul pleacă, Peter îmi spune:

— Deci, ce spui?

Se uită la mine aşteptând. Aşteaptă ca eu să spun da.

Vreau să spun da, dar nu vreau să fiu cu un băiat a cărui inimă aparţine altcuiva. Măcar o dată vreau să fiu prima alegere a cuiva.

— Poate crezi că mă placi, dar nu-i aşa. Dacă ar fi aşa, n-ai mai plăcea-o şi pe ea.

Peter scutură din cap.

— Ce e între mine şi Gen e cu totul altceva faţă de ce e între noi doi, spune el.

— Cum poate să fie adevărat, când din prima clipă toate astea au

fost din cauza lui Genevieve?

— Nu-i corect, obiectează el. Când am început chestia asta, ţie îţi plăcea de Sanderson.

— Nu şi acum.

Înghit în sec.

— Dar tu încă o iubeşti pe Genevieve.

Frustrat, Peter se dă un pas înapoi şi îşi trece mâinile prin păr.

— Doamne, ce te face aşa o expertă în iubire? Ţi-a plăcut de cinci ţipi în toată viaţa ta. Unul a fost gay. Altul trăieşte în Indiana, Montana sau nu ştiu unde, McClaren s-a mutat înainte să se poată întâmpla ceva, altul ieşea cu sora ta. Apoi sunt eu. Hmm, ce avem noi toţi în comun? Care este numitorul comun?

Simt cum îmi năvăleşte sângele în obraji.

— Nu-i cinstit.

Peter se apleacă spre mine şi spune:

— Îţi plac doar tipii cu care nu ai şanse, pentru că eşti speriată. De ce eşti aşa speriată?

Eu mă dau mai în spate, izbindu-mă de perete.

— Nu sunt speriată de nimic.

— Pe naiba nu eşti. Preferi să construieşti în mintea ta un personaj imaginar decât să fii cu o persoană adevărată.

Îi arunc o privire fioroasă.

— Eşti supărat doar fiindcă n-am murit de fericire că marele Petery Kavinsky a spus că mă place. Iată cât de enorm e orgoliul tău.

El mă fulgeră cu privirea.

— Hei, îmi pare rău că n-am apărut cu flori la uşa ta şi nu mi-am declarat dragostea nemuritoare pentru tine, Lara Jean, dar ştii ceva, aia nu e viaţa adevărată. Trebuie să te maturizezi.

Până aici. Nu trebuie să ascult asta. Mă răsucesc pe călcâie şi plec de lângă el aruncându-i, peste umăr:

— Bucură-te de jacuzzi.

— Mereu o fac, îmi strigă el.

Tremur.

E adevărat? Ar putea să aibă dreptate? Ajunsă în cameră, mă schimb în cămaşa mea de noapte de flanel şi îmi pun nişte şosete groase. Nici măcar nu mă duc să mă spăl. Doar sting luminile şi mă târăsc în pat. Nu pot să adorm, totuşi. De fiecare dată când închid ochii, văd faţa lui Peter.

Cum îndrăzneşte să spună că trebuie să mă maturizez? Ce ştie el despre asta? De parcă el ar fi matur!

Dar… are dreptate oare în legătură cu mine? îmi plac doar băieţii pe care nu pot să-i am? Mereu am ştiut că Peter e mult peste nivelul meu. Mereu am ştiut că nu-i pentru mine. Dar în seara asta a spus că mă place. Chestia la care speram a spus-o. Aşa că de ce nu i-am zis pur

şi simplu că şi eu îl plac, când am avut ocazia s-o fac? Pentru că aşa e. Şi eu îl plac. Normal că da. Ce fată nu s-ar îndrăgosti de Peter Kavinsky, cel mai arătos băiat dintre toţi băieţii arătoşi? Acum că îl cunosc cu adevărat ştiu că el e mult mai mult decât atât.

Nu vreau să-mi mai fie teamă. Vreau să fiu curajoasă. Vreau… ca viaţa să înceapă în sfârşit. Vreau să mă îndrăgostesc şi vreau ca un băiat să se îndrăgostească, la rândul lui, de mine.

Înainte de-a mă convinge singură că greşesc, îmi pun geaca pe mine, îmi strecor în buzunar cârdul de intrare în cameră şi o pornesc spre jacuzzi.

63

Jacuzzi-ul e în spatele cabanei principale, ascuns pe o platformă din lemn în pădure. Pe drum, dau de copii cu părul ud care se grăbesc să se întoarcă în camere, înainte să se dea stingerea. Stingerea e la ora unsprezece, iar acum e deja zece patruzeci şi cinci. N-a mai rămas prea mult timp. Sper că Peter e încă acolo. Nu vreau să-mi pierd firea. Aşa că iuţesc pasul şi, uite-l, îl văd. E singur în jacuzzi, cu capul pe spate şi ochii închişi.

— Hei, spun eu, iar vocea mea răsună până în adâncul pădurii.

Peter deschide brusc ochii. Agitat, se uită în spatele meu.

— Lara Jean! Ce faci aici?

— Am venit să te văd, spun eu şi respiraţia îmi iese sub forma unui abur alb.

Încep să-mi dau jos ghetele şi şosetele. Îmi tremură mâinile, şi nu pentru că e frig. Sunt foarte încordată.

— Ăăă… ce faci?

Peter se uită la mine ca la o nebună.

— Intru! zic eu.

Tremurând, îmi deschid fermoarul gecii şi o aşez pe bancă. Din apă se ridică aburi. Bag un picior înăuntru şi mă aşez pe marginea jacuzzi-ului. E mai fierbinte ca o baie, dar se simte plăcut. Peter încă mă priveşte cu precauţie. Inima îmi galopează, scăpată de sub control, şi mi-e greu să-l privesc în ochi. În viaţa mea n-am fost atât de speriată.

— Chestia aia pe care ai zis-o mai devreme… m-ai luat pe nepregătite, aşa că n-am ştiut ce să spun. Dar… păi, şi eu te plac.

Îmi iese atât de stângaci şi de şovăielnic, încât îmi doresc s-o pot lua de la capăt şi s-o spun dezinvolt şi clar. Aşa că încerc din nou, mai tare.

— Îmi place de tine, Peter.

Peter clipeşte şi, dintr-odată, arată nespus de tânăr.

— Nu vă înţeleg pe voi, fetele. Credeam că am scos-o la capăt cu tine, şi pe urmă… pe urmă…

— Pe urmă?

Îmi ţin respiraţia cât aştept ca el să vorbească. Sunt extrem de încordată; înghit întruna în sec şi înghiţiturile îmi răsună zgomotos în urechi. Până şi respiraţia mea pare zgomotoasă, până şi bătăile inimii.

Peter mă sfredeleşte cu privirea. Se holbează la mine de parcă nu m-a mai văzut niciodată până acum.

— Pe urmă, nu mai ştiu.

Mă opresc din respirat când îl aud spunând „nu mai ştiu”. Am stricat totul atât de rău, încât acum nu mai ştie? Nu se poate să se fi terminat, nu când mi-am găsit în sfârşit curajul. N-o pot lăsa aşa. Inima îmi bubuie cam cu un milion de miliarde de bătăi pe minut în timp ce mă apropii precipitat de el. Îmi aplec capul şi-mi apăs buzele de ale lui, şi îl simt cum tresare surprins. Apoi el îmi întoarce sărutul, genul de sărut cu gura deschisă şi buzele moi, iar la început sunt agitată, dar apoi îşi aşază mâinile pe ceafa mea şi îmi mângâie părul într-un mod liniştitor, şi nu mai sunt atât de agitată. E bine că stau aşezată pe marginea asta, pentru că mi s-au înmuiat genunchii.

El mă trage în apă, aşa că intru şi eu în jacuzzi, iar cămaşa mea de noapte e udă toată acum, dar nu-mi pasă. Nu-mi pasă de nimic. Nu mi-am imaginat niciodată că poate să fie atât de bine să te săruţi cu cineva.

Îmi ţin palmele lipite de coapse, pentru ca jeturile să nu-mi facă fusta să se ridice. Peter îmi ţine faţa între palmele lui, sărutându-mă.

— Eşti OK? şopteşte el.

Vocea îi e diferită: e aspră şi înflăcărată, şi cumva vulnerabilă. Nu sună ca Peter pe care îl ştiu, acel Peter calm, plictisit sau amuzat. După felul în care se uită acum la mine, ştiu că ar face orice i-aş cere, iar asta îmi dă un sentiment ciudat şi puternic.

Îmi încolăcesc braţele pe după gâtul lui. Îmi place mirosul clorului pe pielea sa. Miroase a piscină, a vară, a vacanţe. Nu e ca în filme. E mai bine, pentru că este real.

— Atinge-mi părul din nou, îi spun eu, iar colţurile gurii i se ridică.

Mă aplec spre el şi îl sărut. Începe să-şi treacă degetele prin părul meu şi se simte atât de plăcut, încât nu pot gândi clar. E mai bine decât să ţi se spele părul la salon, îmi plimb mâinile pe spatele lui şi de-a lungul coloanei vertebrale, iar el tremură şi mă trage mai aproape. Spatele unui băiat se simte atât de diferit faţă de spatele unei fete – mai musculos, mai solid, între săruturi, îmi spune:

— S-a dat deja stingerea. Ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

— Nu vreau, spun eu.

Tot ce vreau e să rămân, să fiu aici cu Peter, în acest moment.

— Nici eu, dar n-aş vrea să-ţi fac probleme, spune Peter.

Pare îngrijorat, ceea ce e atât de drăguţ.

Uşor, îi ating obrazul cu dosul palmei. E neted. M-aş putea uita ore întregi la faţa lui, atât e de frumoasă.

Apoi mă ridic şi imediat mă ia tremuratul. Încep să- mi storc apa din cămaşa de noapte, iar Peter sare din jacuzzi şi îşi ia prosopul, pe care mi-l înfăşoară în jurul umerilor. După aceea îmi dă mâna, şi urc pe platforma de lemn, cu dinţii clănţănind. El începe să mă şteargă cu prosopul pe mâini şi picioare. Apoi eu mă aşez ca să-mi pun şosetele şi ghetele. La sfârşit, Peter mă acoperă cu geaca şi închide repede

fermoarul.

După aceea, fugim înapoi în cabană. Înainte ca el să meargă în partea băieţilor, iar eu în cea a fetelor, îl sărut încă o dată şi mă simt de parcă aş zbura.

64

A doua zi dimineaţă, îl găsesc pe Peter la autocar, stând cu prietenii lui de la lacrosse, iar în primul moment mă intimidez şi mă panichez, dar apoi el mă vede şi faţa i se destinde într-un zâmbet ştrengăresc.

— Fă-te-ncoa', Covey, spune el, aşa că mă duc, iar el îmi ia geanta şi şi-o aruncă pe umăr.

Apoi îmi spune la ureche:

— Stai cu mine, aşa-i?

Încuviinţez din cap.

În timp ce ne croim drum pe culoarul autocarului, cineva fluieră admirativ. Mi se pare că lumea se holbează la noi, iar la început cred că este doar imaginaţia mea, dar apoi o văd pe Genevieve uitându-se ţintă spre mine şi şoptindu-i ceva lui Emily Nussbaum. Asta îmi dă un fior pe şira spinării.

— Genevieve se tot holbează la mine, îi şoptesc eu lui Peter.

— Fiindcă eşti atât de adorabil de ciudăţică, spune el, după care îşi aşază mâinile pe umerii mei şi mă pupă pe obraz, iar eu uit cu totul de Genevieve.

Ne aşezăm amândoi la mijlocul autocarului, lângă Gabe şi tipii de la lacrosse. Îi fac cu mâna lui Chris ca să stea cu noi, dar ea s-a instalat lângă Charlie Blanchard. N-am avut ocazia să-i spun despre faza de aseară. Când m-am întors în cameră, ea adormise deja. Iar de dimineaţă, amândouă am dormit prea mult şi n-am avut timp. Îi voi povesti totul mai târziu. Până una-alta, e destul de plăcut ca eu şi Peter să fim singurii care ştiu despre asta.

Cât coborâm spre poalele muntelui, îmi împart stick- surile cu băieţii şi încingem o partidă de macao, cu cărţile pe care tot eu le-am adus.

După o oră de drum, facem un popas la un restaurant de pe marginea şoselei, pentru micul dejun. Mănânc o brioşă cu scorţişoară, ţinându-mă de mână cu Peter pe sub masă.

După aceea mă duc la toaletă, şi uite-o pe Genevieve, singură, aplicându-şi luciul de buze cu o pensulă mică. Intru într-o cabină, pentru pipi, sperând că ea o să plece între timp, dar când ies, e tot acolo. Mă spăl repede pe mâini, apoi o aud că-mi spune:

— Ştii că, pe vremea când eram mici, îmi doream să fiu tu?

Îngheţ. Genevieve îşi închide pudriera cu un pocnet.

— Îmi doream ca tatăl tău să fie tatăl meu, iar Margot şi Kitty să fie

surorile mele. Adoram să vin la tine acasă, întotdeauna mă rugam, în sinea mea, ca tu să mă inviţi să rămân peste noapte. Uram să stau acasă cu taică-meu.

— N-n-am ştiut asta, îi spun eu, şovăielnic. Mie-mi plăcea să vin pe la tine pentru că mama ta era întotdeauna drăguţă cu mine.

— Chiar îi plăcea de tine, spune Genevieve.

Îmi adun tot curajul şi o întreb:

— Atunci de ce n-ai mai fost prietenă cu mine?

Genevieve îşi îngustează ochii.

— Chiar nu ştii?

— Nu.

— L-ai sărutat pe Peter la mine acasă atunci, în clasa a şaptea. Ştiai că îmi plăcea de el, dar tot l-ai sărutat.

Mă dau un pas înapoi, dar ea continuă.

— Mereu am ştiut că imaginea aia a ta de fetiţă cuminte era falsă. Nu-i de mirare că tu şi verişoară-mea sunteţi acum cele mai bune prietene. Deşi Chris îşi recunoaşte deschis destrăbălarea. Măcar ea nu se preface.

Mă încordez ca un arc.

— Despre ce vorbeşti?

Genevieve râde, iar râsul ei sună atât de fericit, încât mă ia cu fiori. Atunci îmi dau seama că sunt terminată. Mă pregătesc să aud din gura ei cele mai mari răutăţi, dar în niciun caz ceea ce urmează.

— Vorbesc despre faptul că tu şi Peter aţi făcut sex total în jacuzzi, aseară.

Mintea mi se goleşte complet. E posibil ca, pentru o secundă, să fi rămas chiar fără cunoştinţă. Simt cum mă clatin pe picioare. Să-mi dea cineva să miros nişte săruri, fiindcă stau să leşin. Totul se învârte cu mine.

— Cine ţi-a spus asta? spun eu înăbuşit. Cine a spus asta?

Genevieve îşi înclină capul într-o parte.

— Toată lumea…

— Dar… dar *nu am*…

— Îmi pare rău, dar mi se pare absolut dezgustător. Vreau să spun, sex într-un jacuzzi… un jacuzzi *public*… e pur şi simplu…

Se scutură, oripilată.

— Dumnezeu ştie ce chestii or pluti acum prin apa aia. Jacuzzi-ul e folosit de *familii,* Lara Jean. Chiar acum ar putea fi înăuntru o familie cu copii.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— N-am făcut decât să ne sărutăm. Nu înţeleg de ce ar spune cineva chestia asta.

— Ăăă… pentru că Peter spune tuturor că aţi făcut-o?

Întregul corp mi se răceşte. Nu este adevărat. Nu are cum să fie

adevărat.

— Toţi tipii îl cred un zeu pentru că a făcut-o pe micuţa şi drăguţa Lara Jean Covey să cedeze în jacuzzi. Doar ca să ştii, singurul motiv pentru care Peter a ieşit cu tine a fost ca să mă facă pe mine geloasă. Orgoliul lui nu a putut suporta faptul că l-am părăsit pentru un tip cu câţiva ani mai mare. Te-a folosit. Dacă avea să scoată din asta şi nişte sex fără obligaţii, cu atât mai bine. Dar tot la mine alerga, de fiecare dată când îl sunam. Asta pentru că mă iubeşte. N-o să mai iubească nicio altă o ţipă aşa de mult cum m-a iubit pe mine.

Orice ar vedea pe faţa mea, pare s-o mulţumească, pentru că zâmbeşte.

— Acum că eu şi Blake am terminat-o… bănuiesc c-o să se mai schimbe lucrurile, nu-i aşa?

Stau acolo mută şi amorţită, în timp ce ea îşi piaptănă părul în oglindă.

— Dar nu te îngrijora. Acum că eşti o târfuliţă, sunt sigură că vor fi o grămadă de ţipi care vor vrea să iasă cu tine. Pentru o noapte.

Dispar. Ies în trombă din baia fetelor, alerg afară din restaurant, urc în autocar şi încep să plâng.

65

Oamenii încep să umple din nou autocarul. Pot să le simt ochii aţintiţi asupra mea, aşa că îmi ţin capul întors spre fereastră. Îmi trec degetul peste sticla aburită. Geamul e rece, rămâne pe el o urmă udă.

Chris se strecoară lângă mine. Cu o voce scăzută, îmi spune:

— Ăăă… tocmai am auzit o trăsnaie.

— Ce-ai auzit? zic eu, plictisită. Că am făcut sex cu Peter aseară, în jacuzzi?

— O, Doamne! Da! Eşti OK?

Simt cum mi se strânge pieptul. Dacă încerc să inspir adânc, o să încep din nou să plâng. Ştiu sigur. Închid ochii.

— Nu am făcut sex. Cine ţi-a spus asta?

— Charlie.

Peter îşi croieşte drum pe culoar. Se opreşte la locurile noastre.

— Hei, de ce nu te-ai mai întors la masă? E totul OK?

Peter se uită la mine peste spătarele scaunelor, cu o privire îngrijorată.

— Toată lumea spune că am făcut sex în jacuzzi, zic eu în şoaptă.

Peter oftează.

— Lumea ar trebui să-şi vadă de treburile ei.

Nu pare surprins, chiar deloc.

— Deci ştiai?

— Câţiva dintre băieţi m-au întrebat despre asta de dimineaţă.

— Dar… de unde le-a putut veni ideea?

Simt cum începe să mi se facă greaţă. Peter ridică din umeri.

— Nu ştiu, poate ne-a văzut cineva. Ce mai contează? Nu e nimic adevărat.

Strâng cât pot de tare din buze. Nu pot să plâng acum pentru că, dacă încep, n-o să mă mai pot opri niciodată. O să plâng tot drumul până acasă şi o să mă vadă toată lumea, şi n-aş putea suporta chestia asta. Îmi fixez privirea undeva peste umărul lui Peter.

— Nu înţeleg. De ce eşti supărată pe mine?

E în continuare confuz. Oamenii încep să se îngrămădească în spatele lui. Vor să ajungă la locurile lor.

— Lumea aşteaptă în spatele tău, spun eu.

— Chris, nu-mi dai mie locul tău? zice Peter.

Chris se uită la mine, iar eu clatin din cap.

— E locul meu acum, Kavinsky, spune ea.

— Haide, Lara Jean, spune Peter atingându-mă pe umăr.

Eu mă trag în spate, iar el rămâne cu gura căscată.

Oamenii se uită la noi şoptind şi chicotind. Peter aruncă o privire furioasă peste umăr, roşu la faţă. Apoi se urneşte în sfârşit din loc, croindu-şi drum spre scaunele din spate.

— Eşti OK? întreabă Chris.

Simt cum mi se umezesc din nou ochii.

— Nu. Nu chiar.

Ea oftează.

— Nu e corect pentru o fată. Băieţii nu au probleme. Sunt sigură că l-au felicitat cu toţii şi l-au bătut pe spate pentru că a fost aşa un armăsar.

— Crezi că el le-a zis celorlalţi? spun eu, trăgându-mi nasul.

— Cine ştie?

O lacrimă îmi şiroieşte pe obraz şi Chris o şterge cu mâneca puloverului.

— Se poate să nu fi fost el. Dar nu contează, Lara Jean, deoarece, chiar dacă nu a încurajat toată vorbăria asta, mă îndoiesc că a descurajat-o. Înţelegi ce vreau să zic.

Eu scutur din cap.

— Adică, sunt sigură că a negat, dar cu un rânjet făţarnic pe faţă. Aşa sunt tipii ca Peter. Adoră să arate ca un mascul, să fie admiraţi de toţi ceilalţi.

Apoi adaugă, cu amărăciune:

— Le pasă mai mult de reputaţia lor decât de a ta.

Apoi, clătinând din cap:

— Dar ce-i făcut e bun făcut. Trebuie doar să ţii capul sus şi să te porţi ca şi cum puţin îţi pasă.

Dau din cap aprobator, dar tot simt cum îmi curg lacrimile.

— Îţi spun, nu merită. Las-o pe Gen să-l ţină pentru ea.

Chris îmi ciufuleşte părul.

— Ce altceva poţi să faci, puştoaico?

Genevieve urcă ultima. Eu îmi îndrept rapid spinarea, îmi şterg ochii şi aştept, pregătită. Dar nu se duce direct la locul ei. Se opreşte mai întâi în dreptul scaunului pe care stă Betty Morgan şi îi şopteşte ceva la ureche. Betty icneşte, se răsuceşte în scaun… şi se uită direct la mine.

O, Doamne!

Eu şi Chris ne uităm la Genevieve cum trece de la un scaun la altul.

— Javră, răsuflă Chris.

Mă năpădesc lacrimile.

— Eu, acum, o să mă culc.

Îmi aşez capul pe umărul lui Chris şi plâng. Ea îşi ţine braţul strâns în jurul meu.

66

Margot şi Kitty mă iau de la şcoală. Mă întreabă cum a fost excursia, dacă am stat toată ziua pe pârtia pentru copii. Încerc să fiu jovială; ba chiar inventez o poveste despre cum am coborât pe pârtia de nivel mediu. Margot mă întreabă, în şoaptă:

— E totul OK?

Ezit. Margot ştie întotdeauna când nu spun adevărul.

— Da. Sunt doar obosită. Am stat cu Chris de poveşti până noaptea târziu.

— Să tragi un pui de somn când ajungem acasă, mă sfătuieşte Margot.

Telefonul îmi vibrează, iar eu mă uit spre el. Un mesaj de la Peter.

Putem să vorbim?

Îmi închid telefonul.

— Cred c-aş putea să dorm până la sfârşitul vacanţei, spun eu.

Slavă Domnului că există vacanţa de Crăciun. Măcar mai am zece zile înainte să fiu nevoită să mă duc din nou la şcoală şi să dau ochii cu toată lumea. Sau poate că n-o să mă mai duc niciodată. Poate c-o să-l conving pe tati să-mi predea acasă.

Când tati şi Kitty se duc la culcare, eu şi Margot începem să împachetăm cadourile în sufragerie. Pe la mijlocul operaţiunii, Margot hotărăşte că ar trebui să organizăm petrecerea-recital în prima zi după Crăciun. Sperasem că a uitat cu totul de măreaţa ei idee, dar memoria lui Margot a fost întotdeauna ucigătoare.

— Va fi o petrecere post-Crăciun şi ante-Revelion, zice ea legând o fundă pe unul dintre cadourile de la tati pentru Kitty.

— E prea din scurt, spun eu tăind cu atenţie o bucată din hârtia de împachetat imprimată cu căluţi de lemn.

Sunt foarte atentă pentru că vreau să păstrez o fâşie din ea pentru fundalul unei pagini din albumul pentru Margot, care e aproape gata.

— Nu va veni nimeni.

— Ba da, vor veni! N-am mai făcut o petrecere din asta de-un car de ani; de obicei veneau o mulţime de oameni.

Margot se ridică şi începe să scoată cărţile vechi de gătit ale lui mami, punându-le teanc pe măsuţa de cafea.

— Nu fi Grinch. Cred că e o tradiţie pe care ar trebui s-o reînviem de dragul lui Kitty.

Tai o bucată din panglica verde. Poate că petrecerea asta mă va ajuta să-mi mut gândul de la unele şi altele.

— Găseşte preparatul ăla mediteraneean din pui pe care îl făcea mami. Cu pasta aia din miere şi iaurt.

— Da! Şi mai ţii minte pasta de caviar? Oamenii *adoră* pasta de caviar. Trebuie să facem şi asta. Ar trebui să facem saleuri cu brânză sau bulgăraşi cu brânză?

— Bulgăraşi cu brânză, spun eu.

Margot e atât de entuziasmată, încât nici acum, când îmi plâng de milă, nu-i pot purta pică.

Se duce să ia un pix şi o foaie de hârtie din bucătărie, şi începe să noteze.

— Deci, am spus preparatul din pui, pasta de caviar, bulgăraşi cu brânză, punci… putem să coacem nişte fursecuri sau negrese. Vom invita toţi vecinii —Josh şi părinţii lui, familia Shah, doamna Rothschild. Pe care dintre prietenii tăi vrei să-i inviţi? Pe Chris?

Clatin din cap că nu.

— Chris îşi vizitează rudele din Boca Raton.

— Ce zici de Peter? Ar putea s-o aducă pe mama lui, şi nu cumva are un frate mai mic?

Pot să-mi dau seama cât de tare se străduieşte.

— Hai să-l lăsăm pe Peter, spun eu.

Îi apar nişte cute pe frunte şi îşi ridică privirea de la listă.

— S-a întâmplat ceva în excursia la schi?

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, mă grăbesc eu să-i răspund.

— Atunci, de ce nu? Mi-ar plăcea să-l cunosc mai bine, Lara Jean.

— Cred că şi el o să fie plecat din oraş, parcă aşa zicea.

Îmi dau seama că Margot nu mă crede, dar nu mai insistă.

Trimite invitaţiile în aceeaşi seară şi primeşte pe loc cinci de da. În secţiunea de comentarii, mătuşa D. (nu mătuşa noastră adevărată, dar una dintre cele mai bune prietene ale lui mami) scrie: *Margot, abia aştept să vă aud pe tine şi pe tatăl tău cântând Baby, It's Cold Outside!* O altă tradiţie a petrecerii-recital. Taţi şi Margot cântă *Baby, It's Cold Outside!* iar mie îmi revine întotdeauna rolul să cânt *Santa Baby*. Obişnuiam să o fac stând întinsă pe pian, cu pantofii cu toc înalt ai mamei şi cu gulerul bunicii din blană de vulpe. Nu şi anul ăsta. În niciun caz.

A doua zi, când Margot îmi zice să merg cu ea şi cu Kitty ca să împărţim coşurile cu fursecuri vecinilor, îi zic că sunt obosită şi să mă scutească. Urc la mine în cameră ca să fac ultimele retuşuri la albumul pentru Margot, ascult doar melodiile lente din *Dirty Dancing* şi îmi verific întruna telefonul, ca să văd dacă Peter mi-a mai dat vreun mesaj. El n-a dat, dar Josh a făcut-o.

Am auzit ce s-a întâmplat. Eşti OK?

Deci până şi Josh ştie? Nici măcar nu este în anul nostru. Ştie toată şcoala?

Îi răspund: *Nu e adevărat,* iar el îmi scrie: *Nu-i nevoie să-mi spui, nu am crezut nicio clipă,* ceea ce aproape că mă face să izbucnesc în plâns.

Josh şi Margot au ieşit de câteva ori împreună de când ea a venit acasă, dar nu s-au dus în excursia aceea la DC de care zicea el. Probabil că cel mai bine ar fi să-mi văd de treabă şi să scot din album pagina cu Josh-şi-Margot.

Rămân trează până târziu, în caz că Peter mai dă un mesaj. Îmi spun că, dacă mă sună sau îmi trimite un mesaj în noaptea asta, voi şti că şi el se gândeşte la mine şi poate îl voi ierta. Dar nu sună şi nici nu-mi scrie.

Pe la trei dimineaţa, arunc bileţelele de la Peter. Şterg poza cu el din telefon; îi şterg şi numărul. Mă gândesc că, dacă îl voi şterge cu totul, va fi ca şi cum nimic din toate astea nu s-a întâmplat şi nu mă va mai durea sufletul atât de tare.

67

În dimineaţa de Crăciun, Kitty trezeşte pe toată lumea cât afară e încă întuneric, asta fiind tradiţia ei, iar tati face gofre, tradiţia lui. Singurul moment când mâncăm gofre este de Crăciun, pentru că, în rest, cu toţii suntem de acord că e prea mult deranj să te lupţi cu aparatul de gofre, să-l speli, apoi să-l pui la loc pe raftul de sus al dulapului, unde îl ţinem. Şi, oricum, gofrele devin o chestie mai specială în acest fel.

Deschidem cadourile pe rând, ca să dureze mai mult. Eu îi dau lui Margot eşarfa şi albumul, pe care le adoră. Studiază cu atenţie fiecare pagină, exclamând la vederea colajelor, minunându-se de alegerea fonturilor şi a ornamentelor.

— E cadoul perfect, zice ea strângându-l la piept.

Simt că toată tensiunea şi resentimentele dintre noi se evaporă în neant. Cadoul lui Margot pentru mine e un pulover roz de caşmir, din Scoţia. Îl trag pe mine, peste cămaşa de noapte, şi e incredibil de fin şi mângâios.

Cadoul lui Margot pentru Kitty este un set de pictură, cu vopseluri în ulei, acuarele şi markere speciale, care o face pe Kitty să guiţe ca un porcuşor. În schimb, Kitty îi dă nişte şosete cu maimuţe pe ele. Eu îi dau lui Kitty un coş nou pentru bicicleta ei şi ferma de furnici pe care a cerut-o acum câteva luni, iar Kitty îmi dă o carte despre tricotat.

— Ca să devii mai pricepută, spune ea.

Toate trei am contribuit la cadoul lui tati – un pulover gros cu model scandinav, care îl face să arate ca un pescar la copcă. Îi e puţin cam mare, dar tati insistă că aşa îi place. El îi dă lui Margot un e-reader de ultimă generaţie, lui Kitty o cască de protecţie cu numele ei pe ea – Katherine, nu Kitty –, iar mie un cupon-cadou la Linden & White.

— Am vrut să-ţi iau lănţişorul ăla cu lacăt, la care te uitai mereu, dar nu mai era, spune el. Pun pariu însă că vei găsi ceva care să-ţi placă la fel de mult.

Sar şi îl iau în braţe. Simt că mai am puţin şi-mi dau lacrimile.

Moşul, cunoscut şi ca tati, aduce cadouri aiurite, precum saci de cărbuni sau pistoale cu apă umplute cu cerneală care se şterge, dar şi lucruri practice, precum şosete lungi de sport, toner pentru imprimantă şi pixurile mele preferate – bănuiesc că şi Moş Crăciun îşi face cumpărăturile la Costco.

Când terminăm cu deschiderea cadourilor, Kitty e dezamăgită că nu

a primit niciun căţel – i se vede pe chip asta –, dar nu spune nimic. O trag spre mine şi o îmbrăţişez.

— Ziua ta e peste o lună, în orice caz, îi şoptesc eu.

Ea încuviinţează din cap.

Tati se duce să vadă dacă s-a încălzit forma pentru gofre, iar în acel moment se aude soneria.

— Kitty, poţi să răspunzi tu? strigă el din bucătărie.

Kitty se duce la uşă, iar peste câteva secunde o auzim ţipând. Eu şi Margot sărim în picioare şi dăm fuga la ea, iar acolo, pe preşul din faţa uşii, vedem un coş cu un căţel de culoarea biscuiţilor cu o panglică în jurul gâtului. Toate trei începem să ţopăim, chirăind de bucurie.

Kitty pescuieşte căţelul din coş şi fuge cu el în sufragerie, unde tati o aşteaptă cu un zâmbet larg pe buze.

— Tati, tati, tati! chiţăie ea. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Aflăm de la el că a luat căţelul acum două seri, de la adăpostul de animale, iar vecina noastră, doamna Rothschild, l-a ţinut ascuns la ea în casă. Apropo, e băiat – ne dăm seama destul de repede de treaba asta, de vreme ce face pipi prin toată bucătăria. E o corcitură de wheaten terrier, ceea ce Kitty declară că e mult mai bine decât un akita sau un ciobănesc german.

— Mereu am vrut un câine lăţos, spun eu, luându-l în braţe şi lipindu-mi obrazul de el.

— Ce nume ar trebui să-i punem? întreabă Margot.

Ne uităm cu toţii la Kitty, care îşi muşcă, gânditoare, buza de jos.

— Nu ştiu, spune ea.

— Ce zici de Sandy? sugerez eu.

Kitty zâmbeşte dispreţuitor.

— Nu-i original.

— Ce zici de Frangois? spun eu atunci. Îl putem striga Frankie, ca să fie mai scurt.

— Nu, mersi, spune Kitty.

Apoi îşi înclină capul într-o parte şi zice:

— Ce spui de Jamie?

— Jamie, repetă tata. Îmi place.

Margot încuviinţează din cap.

— Sună bine.

— Care e numele lui întreg? întreb eu, aşezându-mă pe podea.

Kitty răspunde prompt:

— Jamie Fox-Pickle, dar îl strigăm aşa doar când face boacăne.

Apoi bate din palme şi gângureşte:

— Vino încoace, Jamie!

El aleargă grăbit până la ea, dând din coadă ca un nebun. N-am văzut-o niciodată atât de fericită sau de răbdătoare. Îşi petrece toată

ziua de Crăciun învăţându-l trucuri şi scoţându-l afară ca să facă pipi. Strălucirea din ochi nu-i dispare nicio clipă. Aş vrea şi eu să fiu mică din nou, şi totul să poată fi rezolvat cu un căţeluş în ziua de Crăciun.

Îmi verific telefonul doar o dată, ca să văd dacă a sunat Peter. Şi nu a făcut-o.

68

În dimineaţa zilei cu petrecerea, cobor din camera mea după ora zece, când ceilalţi sunt deja în toiul pregătirilor. Margot este bucătarul-şef, iar tati e subalternul ei. L-a pus să taie ceapă şi ţelină şi să spele toate ceştile.

— Lara Jean, zice ea, tu cureţi baia de la parter, dai cu mopul peste tot şi faci ordine. Kitty, tu supraveghezi decorarea.

— Putem măcar să mâncăm nişte cereale înainte? întreb eu.

— Da, dar grăbiţi-vă, spune ea, apoi se întoarce la porţionarea aluatului pentru fursecuri.

Îi şoptesc lui Kitty:

— Eu nici măcar n-am vrut să dăm petrecerea asta, şi acum mă pune să frec toaleta. De ce primeşti tu sarcina cea mai plăcută?

— Pentru că sunt cea mai mică, spune Kitty căţărându-se pe un taburet de la bufetul unde mâncăm micul dejun.

Margot se întoarce şi spune:

— Alo, toaleta trebuia oricum spălată! în plus, o să şi merite. Nu am făcut o petrecere-recital de atâta timp.

Pe urmă bagă o tavă cu fursecuri în cuptor.

— Taţi, va trebui în curând să dau o fugă până la magazin. Am rămas fără frişcă şi avem nevoie de o pungă mai mare pentru gheaţă.

— Am înţeles, căpitane, spune tata.

Singurul dintre noi pe care Margot nu îl pune la treabă e Jamie Fox-Pickle, care trage un pui de somn sub bradul de Crăciun.

* * *

Port un papion cadrilat, roşu cu verde, o cămaşă albă şi o fustă cu model scoţian. Am citit pe un blog de modă că se poartă combinaţiile de ţesături în carouri. Mă duc în camera lui Kitty şi o implor să-mi facă o împletitură în formă de coroană, iar ea îşi ţuguie buzele şi spune:

— Asta nu e prea sexy.

Mă încrunt.

— Pardon? Nu încercam să arăt sexy. Încercam să arăt ca de sărbătoare.

— Păi… arăţi de parcă eşti o chelneriţă scoţiană sau poate o barmaniţă la un bar din Brooklyn.

— Ce ştii tu despre barmaniţele din Brooklyn, Katherine? vreau eu

să ştiu.

Ea îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Mare chestie, mă uit la HBO.

Hmm. Poate că ar trebui să punem controlul parental la televizor.

Kitty se duce la dulap şi-mi scoate de acolo rochia roşie tricotată. E fără umeri şi are partea de jos înfoiată.

— Pune-ţi asta. Aduce un pic a Crăciun şi, oricum, merge mai bine decât costumul ăsta de elf.

— Bine, dar îmi agăţ pe ea broşa cu acadea.

— Bine, poţi să porţi broşa. Dar lasă-ţi părul desfăcut. Fără împletituri.

Îmi iau cea mai tristă şi îmbufnată figură cu putinţă, însă Kitty clatină din cap.

— O să-ţi ondulez vârfurile ca să ai un pic de volum, dar fără niciun fel de împletituri.

Bag în priză ondulatorul şi mă aşez pe podea cu Ja- mie în poală, iar Kitty stă pe pat şi îmi împarte părul în şuviţe. Apoi le înfăşoară în jurul cilindrului ca o adevărată profesionistă.

— A răspuns Josh cu *da* invitaţiei la petrecere? mă întreabă ea.

— Nu sunt sigură, spun eu.

— Dar Peter?

— El nu vine, spun eu.

— De ce nu?

— Pur şi simplu nu poate, îi spun.

Margot cântă la pian *Blue Christmas,* iar fostul nostru profesor de muzică, domnul Choi, stă lângă ea şi o acompaniază. În celălalt capăt al salonului, tati se laudă cu un cactus nou în faţa familiei Shah, iar Kitty, Josh şi mai mulţi copii mici încearcă să-l înveţe pe Jamie să stea.

Eu sorb din punciul cu afine şi ghimbir şi vorbesc cu mătuşa D. Despre divorţul ei, când iată că apare Peter Kavinsky, cu un pulover verde şi o cămaşă pe dedesubt, ţinând în mâini o cutie de fursecuri, din tablă, cu decoraţiuni de Crăciun. Aproape că mă înec cu punciul.

Kitty îl vede în acelaşi timp ca şi mine.

— Ai venit! strigă ea.

Fuge să-l îmbrăţişeze, iar el pune jos cutia de fursecuri, o ridică pe Kitty şi o învârte prin aer. Apoi o lasă din braţe, iar ea îl ia de mână şi îl conduce la masa cu gustări, unde eu îmi fac de lucru tot aranjând nişte prăjituri pe o farfurie.

— Uite ce-a adus Peter, spune ea împingându-l în faţă.

El îmi dă cutia de fursecuri.

— Uite. Fursecuri cu fructe zaharisite pe care le-a făcut mama.

— Ce cauţi aici? şoptesc eu acuzator.

— Puştoaica m-a invitat.

Arată din cap înspre Kitty, care a fugit, bineînţeles, înapoi la căţel. Josh se ridică acum în picioare, uitându-se la noi încruntat.

— Trebuie să vorbim, zice Peter.

Deci acum vrea să vorbim. Păi, prea târziu.

— Nu avem despre ce să vorbim.

Peter mă apucă de braţ, iar eu încerc să-i dau mâna la o parte, dar nu îmi dă drumul. Mă conduce în bucătărie.

— Vreau să-i inventezi o scuză lui Kitty şi să pleci, spun eu. Şi poţi să-ţi iei şi fursecurile cu tine.

— Mai întâi spune-mi de ce eşti atât de furioasă pe mine.

— Uite aşa! izbucnesc eu. Toată lumea spune că am făcut sex cu tine în jacuzzi şi că sunt o stricată, iar ţie nici nu-ţi pasă!

— Le-am spus băieţilor că nu am făcut-o!

— Chiar le-ai spus? Le-ai spus că n-am făcut decât să ne sărutăm şi că asta e tot ce am făcut vreodată noi doi?

Peter ezită, iar eu continui.

— Sau ai spus „Băieţi, n-am făcut sex în jacuzzi", după care ai făcut de câteva ori cu ochiul şi v-aţi dat câteva ghionturi?

— Ai putea să ai ceva mai multă încredere în mine, Covey.

— Eşti un mare ticălos, Kavinsky.

Mă întorc cu spatele la el. În cadrul uşii e Josh, ţintuindu-l cu privirea pe Peter.

— E vina ta că lumea spune porcăriile astea despre Lara Jean, zice Josh.

Apoi adaugă, clătinând dezgustat din cap.

— Ea n-ar face asta niciodată.

— Vorbeşte mai încet, şoptesc eu uitându-mă în toate părţile.

Nu-mi vine să cred că toată povestea asta se întâmplă tocmai acum. La o petrecere-recital, când toată lumea pe care am cunoscut-o în viaţa mea e adunată în camera de-alături.

Maxilarul lui Peter zvâcneşte.

— Asta e o conversaţie privată, Josh, între mine şi iubita mea. De ce nu te duci tu să joci *World of Warcraft* sau ceva de genu'. Sau poate că e un maraton *Stăpânul inelelor* la televizor.

— Du-te naibii, Kavinsky, spune Josh.

Eu icnesc. El îmi spune:

— Lara Jean, exact de chestia asta am încercat să te protejez. Nu e destul de bun pentru tine. Nu face decât să te tragă în jos.

— Treci peste asta! zice Peter încordat ca un arc. Nu vezi că nu te mai place? S-a terminat. Uită şi mergi mai departe.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, spune Josh.

— Cum zici tu, omule. Mi-a spus că ai încercat s-o săruţi. Mai încearcă asta o dată şi o să te bat de n-o să mai ştii de tine.

Josh scoate un hohot scurt de râs.

— Dă-i drumul.

Peter o porneşte hotărât spre Josh. Panica mă sufocă.

— Opreşte-te! zic eu prinzându-l de braţ pe Peter şi trăgându-l înapoi.

Atunci o văd pe Margot. Stă la câţiva paşi în spatele lui Josh, cu mâna în dreptul gurii. Muzica pianului s-a oprit, planeta întreagă s-a oprit din învârtit, pentru că Margot a auzit totul.

— Nu-i adevărat, aşa-i? Te rog, spune-mi că nu-i adevărat.

Deschid gura şi o închid la loc. Nu am nimic de spus, pentru că ea deja ştie. Margot, cea care mă cunoaşte atât de bine.

— Cum ai putut? întreabă ea, iar vocea îi tremură.

Durerea din ochii ei mă face să vreau să mor. Nu i-am mai văzut niciodată privirea aceea.

— Margot, începe Josh, dar ea clatină din cap şi dă un pas înapoi.

— Ieşi, spune ea cu o voce spartă.

Apoi se uită la mine.

— Tu eşti sora mea. Eşti persoana în care am avut cea mai mare încredere.

— Gogo, aşteaptă…

Dar a plecat deja. O aud fugind în sus pe scări. Aud uşa ei închizându-se, fără să se trântească. Apoi izbucnesc în lacrimi.

— Îmi pare rău, îmi zice Josh.

Şi adaugă, sumbru:

— E numai vina mea.

Apoi, iese pe uşa din spate.

Peter se apropie şi încearcă să mă prindă cu braţul pe după umeri, dar îl opresc.

— Poţi să… poţi doar să pleci?

Durerea şi surprinderea îi sunt întipărite pe faţă.

— Sigur, pot să plec, spune el şi iese din bucătărie.

Mă duc la baia de alături, mă aşez pe capacul toaletei şi plâng. Cineva bate la uşă, iar eu mă opresc din plâns şi strig:

— Imediat!

Vocea doamnei Shah spune un „scuze, dragă”, şi îi aud tocurile ţăcănind tot mai departe.

Apoi, mă ridic şi îmi dau cu apă rece pe faţă. Ochii mei sunt încă roşii şi umflaţi. Stropesc cu apă un capăt de prosop şi îmi tamponez cu el faţa. Mama îmi făcea aşa când eram bolnavă. Îmi punea pe frunte o cârpă udă, rece ca gheaţa, iar când se încălzea, o înlocuia cu alta proaspătă.

Când mă întorc la petrecere, domnul Choi stă la pian cântând *Have Yourself A Merry Little Christmas,* iar doamna Rothschild l-a încolţit pe

tata pe canapea. Ea dă pe gât un pahar de şampanie, iar el are o privire uşor speriată. Imediat ce mă vede, tata sare în picioare şi vine la mine.

— O, slavă Domnului, zice el. Unde e Gogo? Nu ne-am făcut încă numărul.

— Nu se simte bine, spun eu.

— Hmm. O să trec pe la ea.

— Cred că vrea să fie lăsată singură.

Lui tati i se încreţeşte fruntea.

— S-a certat cu Josh? Tocmai l-am văzut plecând.

Înghit în sec.

— Poate. O să mă duc să vorbesc cu ea.

El mă bate uşor pe umăr.

— Drăguţa de tine, eşti o soră bună.

Zâmbesc chinuit.

— Mersi, tati.

Mă duc sus, dar uşa de la dormitorul lui Margot este încuiată. Stau în dreptul ei şi întreb:

— Pot să intru?

Niciun răspuns.

— Te rog, Margot. Te rog, doar lasă-mă să-ţi explic…

Tot nimic.

— Îmi pare rău, Margot, îmi pare nespus de rău. Te rog, vorbeşte cu mine.

Mă aşez în dreptul uşii mele şi încep să plâng. Sora mea mai mare ştie cel mai bine cum să mă rănească. Ne- răspunzându-mi, ignorându-mă – asta e cea mai grea pedeapsă pentru mine.

69

Înainte să moară mami, eu şi Margot eram ca şoarecele şi pisica. Ne băteam mai tot timpul, de cele mai multe ori pentru că eu stricam ceva de-al ei – vreun joc, vreo jucărie.

Margot a avut o păpuşă pe care o adora, numită Rochelle. Rochelle avea părul castaniu şi mătăsos, şi purta ochelari ca Margot. Mami şi tati i-au dat-o de ziua ei, când a împlinit şapte ani. Rochelle a fost singura păpuşă a lui Margot. A iubit-o la nebunie. Îmi aduc aminte cum o imploram să mă lase şi pe mine s-o ţin în braţe, măcar o secundă, iar ea spunea întotdeauna nu. La un moment dat, am răcit şi nu m-am dus la şcoală. Atunci m-am furişat la Margot în cameră, am luat-o pe Rochelle şi m-am jucat cu ea toată după-amiaza, prefăcându-mă că eu şi Rochelle eram cele mai bune prietene. Mi-a intrat în cap că, de fapt, faţa lui Rochelle era cam simplă; ar fi arătat mai bine dată cu ruj. Apoi mi-am zis că i-aş face o favoare lui Margot dacă aş face-o pe Rochelle mai frumoasă. Am scos unul dintre rujurile lui mami din dulăpiorul din baie şi i-am dat cu el pe buze. Am ştiut imediat că a fost o greşeală. Îi dădusem pe lângă conturul buzelor, şi arăta ca un clovn, nu sofisticată. Aşa că am încercat să şterg rujul cu nişte pastă de dinţi, dar asta n-a făcut-o decât să arate de parcă ar fi avut bube la gură. Am ascuns-o sub păturile mele, până a venit Margot acasă. Când a văzut în ce hal era Rochelle, a început să urle.

După moartea lui mami, a trebuit să ne regrupăm cu toţii. Toată lumea avea roluri noi. Eu şi Margot nu mai eram adversare, fiindcă amândouă am înţeles că trebuia să avem acum grijă de Kitty.

„Aveţi grijă de sora voastră”, spunea mami mereu. Când trăia ea, o făceam fără mare tragere de inimă. După ce a murit, am făcut-o pentru că voiam noi.

Zilele trec una după alta, şi tot nimic. Margot se uită prin mine. Vorbeşte cu mine doar când este neapărat nevoie. Kitty ne priveşte cu nişte ochi îngrijoraţi. Taţi e confuz şi întreabă ce se întâmplă cu noi, dar nu aşteaptă să primească un răspuns.

Între noi două este acum un zid, şi o simt cum se îndepărtează tot mai mult de mine. E normal ca surorile să se certe şi să se împace, pentru că sunt surori, iar surorile găsesc întotdeauna drumul înapoi una spre cealaltă. Mi-e teamă însă că noi n-o vom mai face.

70

Dincolo de fereastra mea, ninge cu fulgi mari, ca de vată. Întreaga peluză începe să arate ca un câmp de vată. Sper să ningă toată ziua şi toată noaptea. Sper să fie viscol.

Se aude o bătaie în uşă. Ridic capul din pernă.

— Intră.

Tata intră şi se aşază la biroul meu.

— Deci, spune el scărpinându-şi bărbia, aşa cum face de obicei când e stânjenit. Trebuie să vorbim.

Mi se strânge stomacul. Mă ridic în capul oaselor şi-mi prind braţele în jurul genunchilor.

— Ţi-a spus Margot?

Tata îşi drege vocea.

— Da.

Nici nu pot să mă uit la el.

— E ciudat. Nu a trebuit niciodată să fac asta cu Margot, deci…

Îşi drege vocea din nou.

— Ai crede că mă pricep mai bine la asta, având în vedere că lucrez în domeniul sănătăţii. O să spun doar că eu cred că eşti prea mică să faci sex, Lara Jean. Nu cred că eşti pregătită încă.

Sună de parcă mai are un pic şi izbucneşte în plâns.

— Te-a… te-a presat Peter în vreun fel?

Simt cum îmi năvăleşte sângele în obraji.

— Taţi, nu am făcut sex!

El face un semn din cap, dar nu mi se pare că mă crede.

— Sunt tatăl tău, aşa că normal că aş prefera să aştepţi până ai cincizeci de ani, dar…

Îşi drege iarăşi vocea.

— Vreau să fii în siguranţă. Am făcut o programare luni la doctorul Hudecz.

— Nu am nevoie de nicio programare, pentru că nu am nimic! zic eu izbucnind în plâns. Nu am făcut sex! Nici în jacuzzi, nici altundeva. Cineva a inventat toată chestia. Trebuie să mă crezi.

Tata are o figură îndurerată.

— Lara Jean, ştiu că ţi-e mult mai greu să vorbeşti despre asta cu tatăl tău, decât cu mami. Mi-aş fi dorit ca ea să fie aici, ca să te îndrume.

— Şi eu mi-aş fi dorit, pentru că ea m-ar fi crezut.

Lacrimile mi se scurg pe obraji. E destul de dureros ca străinii să

creadă ce e mai rău despre mine, dar nu mi-am închipuit niciodată că tatăl şi sora mea ar putea crede una ca asta.

— Îmi pare rău.

Tata îşi încolăceşte braţul în jurul meu.

— Îmi pare rău. Te cred. Dacă îmi spui că nu faci sex, nu faci sex. Pur şi simplu nu vreau să te maturizezi prea repede. Când mă uit la tine, te văd micuţă precum Kitty. Tu eşti fetiţa mea, Lara Jean.

Eu mă încovoi, lipită de tata. Nu e niciun loc mai sigur ca în braţele lui tati.

— Totul e un dezastru. Tu nu mai ai încredere în mine; eu şi Peter ne-am despărţit; Margot mă urăşte.

— Am încredere în tine. Normal că am încredere în tine. Şi normal că tu şi Margot o să vă împăcaţi, ca întotdeauna. Era doar îngrijorată pentru tine; de asta a venit la mine.

Nu, nu de asta. A făcut-o din duşmănie. E vina ei că tati a crezut, chiar şi pentru o secundă, chestia aia despre mine.

Tati îmi ridică bărbia şi îmi şterge lacrimile de pe faţă.

— Trebuie să-ţi placă mult de Peter, nu-i aşa?

— Nu, suspin eu. Poate, nu ştiu.

Tata îmi dă părul după urechi.

— O să se rezolve toate.

Există un gen anume de ceartă pe care îl poţi avea doar cu sora ta. E genul acela în care spui lucruri pe care nu mai poţi să le retragi. Le spui pentru că nu poţi să te abţii, pentru că eşti atât de nervoasă, încât îţi ies pe gură şi pe ochi; eşti atât de furioasă, încât nici nu mai vezi bine. Tot ce vezi e sânge.

Imediat ce pleacă tati şi îl aud că se duce în camera lui şi se pregăteşte de culcare, dau buzna în camera lui Margot, fără să mai bat la uşă. Margot stă la birou, cu laptopul în faţă. Ridică surprinsă privirea. Ştergându-mă la ochi, îi spun:

— Poţi să fii cât vrei tu de supărată pe mine, dar n-ai niciun drept să te duci la tati pe la spatele meu.

— Nu am făcut-o ca răzbunare, zice ea, cu o voce subţire ca o coardă de pian. Am făcut-o pentru că, în mod evident, habar n-ai ce faci, iar dacă nu eşti atentă, vei ajunge doar o statistică tristă despre adolescenţi.

Apoi adaugă, rece, ca şi cum ar vorbi cu o străină:

— Te-ai schimbat, Lara Jean. Chiar nu mai ştiu cine eşti cu adevărat.

— Nu, cu siguranţă nu mă mai cunoşti, dacă tu crezi, fie şi o secundă, că am făcut sex într-o excursie cu şcoala! într-un jacuzzi! în văzul oricui s-ar fi nimerit să treacă pe acolo! Se vede că nu mă cunoşti deloc!

Apoi dau pe faţă cartea pe care o păstram împotriva ei:

— Dacă tu ai făcut sex cu Josh, asta nu înseamnă că şi eu trebuie să fac sex cu Peter.

Margot îşi ţine respiraţia.

— *Vorbeşte mai încet.*

Mă simt fericită că am rănit-o şi eu. Ţip:

— Acum că tati e deja dezamăgit de mine, nu poate să fie dezamăgit şi de tine, nu?

Îi întorc spatele şi o pornesc spre camera mea, dar Margot sare de pe scaun şi vine după mine.

— Întoarce-te imediat! strigă ea.

— Nu!

Încerc să-i închid uşa în nas, însă ea o blochează cu piciorul.

— Ieşi de-acolo! zice ea.

Îmi proptesc piciorul în uşă, dar Margot e mai puternică decât mine. Se împinge înăuntru şi încuie uşa după ea.

Înaintează spre mine, iar eu mă retrag din faţa ei.

Are o licărire ameninţătoare în ochi. Acum ea este cea îndreptăţită. Pot să simt cum încep să mă micşorez, să dispar.

— De unde ai ştiut că eu şi Josh am făcut sex, Lara Jean? Ţi-a spus el asta, în timp ce umblaţi cu ascunzişuri faţă de mine?

— Nu ne-am ascuns niciodată de tine! Nu a fost aşa.

— Atunci cum a fost? vrea ea să ştie.

Mie îmi scapă un suspin.

— Eu l-am plăcut prima. L-am plăcut toată vara aia dinainte de clasa a noua. Am crezut… am crezut că şi lui îi place de mine. Dar apoi, ai spus într-o zi că ieşi cu el, aşa că pur şi simplu m-am abţinut. I-am scris o scrisoare de adio.

Faţa lui Margot se schimonoseşte într-un surâs dispreţuitor.

— Chiar te aştepţi să-mi pară rău pentru tine acum?

— Nu. Doar încerc să explic ce s-a întâmplat. Nu l-am mai plăcut, jur că nu. Nu m-am mai gândit la el în felul ăla, dar apoi, după ce ai plecat, mi-am dat seama că, în adâncul inimii, încă mai simţeam ceva pentru el. Apoi scrisoarea mi-a fost expediată şi Josh a aflat, aşa că am început să mă prefac că ies cu Peter…

Ea clatină din cap.

— Gata, opreşte-te. Nu vreau să mai aud nimic. Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti acum.

— Eu şi Josh ne-am sărutat o singură dată. O dată. Şi a fost o greşeală enormă, iar eu n-am vrut s-o mai repet! Tu eşti cea pe care o iubeşte, nu eu.

— De ce-aş mai crede ceva din ce-mi spui acum? zice ea.

— Pentru că ăsta-i adevărul, spun eu.

Apoi, tremurând, adaug:

— Nici nu-ţi imaginezi ce putere ai asupra mea. Cât contează părerea ta pentru mine. Cât de mult te admir.

Faţa lui Margot se strânge ca un pumn; abia îşi reţine lacrimile.

— Ştii ce-mi spunea mami mereu?

Îşi ridică mai mult bărbia.

— „Ai grijă de surorile tale.” Aşa că asta am făcut. Mereu am încercat să vă pun pe tine şi pe Kitty pe primul loc. Ai idee cât de greu mi-a fost să fiu atât de departe de voi? Cât de singură m-am simţit? Tot ce voiam era să mă întorc acasă, dar n-am putut, pentru că trebuia să fiu puternică. Trebuie să fiu – se chinuie să ia o gură de aer – exemplul de urmat. Nu pot să fiu slabă. Trebuie să vă arăt cum să fiţi curajoase. Pentru că… pentru că mami nu e aici ca s-o facă.

Simt cum mi se rostogolesc lacrimi pe obraji.

— Ştiu. Nu trebuie să-mi spui, Gogo. Ştiu câte faci pentru noi.

— Dar apoi am plecat, şi a părut că n-aveţi atât de multă nevoie de mine pe cât credeam.

Vocea i se îneacă.

— Eraţi bine fără mine.

— Doar pentru că tu m-ai învăţat totul, plâng eu.

Faţa lui Margot se descompune de durere.

— Îmi pare rău, mă tângui eu. Îmi pare atât de rău.

— Aveam *nevoie* de tine, Lara Jean.

Ea face un pas înspre mine, eu fac unul spre ea, şi cădem una în braţele celeilalte, plângând, iar uşurarea pe care o simt e fără margini. Suntem surori şi nu există nimic din ce ar putea ea spune sau face care să schimbe asta.

Taţi bate la uşă.

— Fetelor? E totul OK acolo?

Noi ne uităm una la cealaltă şi spunem în acelaşi timp:

— Suntem bine, tati!

71

E ajunul Anului Nou. Ajunul Anului Nou a fost întotdeauna pentru noi o sărbătoare petrecută acasă. Facem popcorn şi bem cidru acidulat, iar la miezul nopţii ieşim în curtea din spate şi aprindem artificii.

Câţiva dintre prietenii lui Margot din liceu dau o petrecere la o cabană, la munte, iar ea a spus că nu se va duce, că ar prefera să stea cu noi, dar eu şi Kitty am convins-o. Speranţa mea e că se va duce şi Josh, şi cine ştie ce se va întâmpla. La urma urmelor, e ajunul Anului Nou. E noaptea noilor începuturi.

Pe tati îl trimitem la o petrecere pe care o dă cineva de la spital. Kitty i-a călcat cămaşa preferată, eu i-am ales cravata şi l-am dat afară pe uşă. Cred că bunica are dreptate; nu e bine să fii singur.

— De ce eşti tot tristă? mă întreabă Kitty în timp ce răstorn popcornul într-un bol, pentru noi două.

Suntem în bucătărie; ea stă pe un taburet la bufetul unde mâncăm micul dejun, cu picioarele atârnând în aer. Căţeluşul e încolăcit ca un miriapod sub taburetul ei şi se uită la Kitty cu ochi plini de speranţă.

— Tu şi Margot v-aţi împăcat. Ce motiv ai să fii tristă?

Sunt pe punctul de a nega că sunt tristă, apoi doar oftez şi spun:

— Nu ştiu.

Kitty ia un pumn de floricele şi scapă câteva pe podea, pe care Jamie le înhaţă imediat.

— Cum să nu ştii?

— Pentru că, uneori, pur şi simplu te simţi trist şi nu poţi să explici.

Kitty îşi înclină capul într-o parte.

— SPM[{28}]?

Număr zilele de la ultima mea menstruaţie.

— Nu, nu e SPM. Dacă o fată e tristă, asta nu înseamnă neapărat că are vreo legătură cu SPM.

— Atunci, de ce? insistă ea.

— Nu ştiu! Poate îmi e dor de cineva.

— Îţi e dor de Peter? Sau de Josh?

Ezit.

— De Peter.

În ciuda a tot ce s-a întâmplat, Peter.

— Atunci, sună-l.

— Nu pot.

— De ce?

Nu ştiu cum să-i răspund. Totul e atât de jenant, şi vreau să fiu cineva la care ea ar putea să se uite cu admiraţie. Dar ea aşteaptă, cu mica ei frunte încreţită, şi ştiu că trebuie să-i spun adevărul.

— Kitty, totul a fost o prefăcătorie. Toată chestia. Nu am fost niciodată împreună cu adevărat. Nu m-a plăcut niciodată cu adevărat.

Kitty se încruntă.

— Cum adică, a fost totul o prefăcătorie?

— Totul a început cu scrisorile alea, spun eu oftând. Mai ţii minte când dispăruse cutia mea cu pălării?

Kitty aprobă.

— Înăuntru ţineam nişte scrisori, scrisorile pe care le-am scris băieţilor pe care i-am iubit. Trebuiau să fie personale, nu trebuiau trimise niciodată, dar cineva a făcut-o şi totul s-a transformat într-un dezastru. Josh a primit una, Peter a primit una, şi mă simţeam atât de umilită… Eu şi Peter am decis să ne prefacem că ieşim împreună, pentru ca el să-şi facă geloasă fosta prietenă, iar eu să-mi salvez reputaţia în faţa lui Josh, dar toată chestia a scăpat pur şi simplu de sub control.

Kitty îşi muşcă buza, cu nervozitate.

— Lara Jean… dacă îţi spun ceva, îmi promiţi că n-o să te înfurii?

— Ce? Spune-mi.

— Promite-mi mai întâi.

— OK, promit că n-o să mă enervez.

Mă trec fiori pe şira spinării. Kitty spune în grabă:

— Eu sunt cea care a trimis scrisorile.

— Poftim?! ţip eu.

— Ai promis că n-o să te înfurii!

— Poftim?! ţip eu din nou, dar mai încet. Kitty, cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Ea îşi lasă capul în jos.

— Pentru că eram supărată pe tine. Mă tot tachinai pentru că-mi plăcea de Josh; ai spus că voiam să-mi numesc câinele după el. Eram foarte furioasă pe tine. Aşa că într-o noapte, când dormeai… m-am strecurat în camera ta, ţi-am furat cutia cu pălării şi ţi-am citit toate scrisorile, apoi le-am trimis. Mi-a părut rău imediat, dar era prea târziu.

— De unde ai aflat de scrisorile mele?! urlu eu.

Ea mă priveşte cu coada ochiului.

— Uneori îţi umblu prin lucruri, când nu eşti acasă.

Mă pregătesc să mai ţip un pic la ea, dar apoi îmi aduc aminte cum am citit eu scrisoarea lui Margot de la Josh şi îmi muşc limba. Spun, cât pot de calmă:

— Ai idee măcar câte probleme mi-ai făcut? Cum poţi să simţi atâta ură împotriva mea?

— Îmi pare rău, şopteşte ea.

Lacrimi mari i se adună în colţurile ochilor, iar una cade pe podea ca o picătură de ploaie.

Vreau s-o iau în braţe, s-o alin, dar încă sunt foarte supărată.

— E în regulă, spun eu cu o voce care spune exact opusul a ceea ce înseamnă „în regulă”.

Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi trimis scrisorile acelea.

Kitty sare în picioare şi o ia la fugă pe scări; probabil că se duce în camera ei, ca să plângă singură. Ştiu ce-ar trebui să fac. Ar trebui să mă duc s-o liniştesc, s-o iert cu adevărat. Este rândul meu să fiu exemplul de urmat. Să fiu admirabila soră mai mare.

Sunt gata să mă duc sus, când uite-o că se întoarce în bucătărie alergând. Ţine cutia mea de pălării în braţe.

72

Când eram doar eu şi Margot, mama obişnuia să cumpere orice lucru în două exemplare, albastru pentru Margot şi roz pentru mine. Aceeaşi păturică, animal de pluş şi coşuleţ de Paşte, în două culori diferite. Totul trebuia să fie egal, trebuia să avem exact acelaşi număr de felii de morcov, de cartofi prăjiţi, de bile colorate sau de gume de şters în formă de prăjiturele. Numai că eu îmi pierdeam întotdeauna gumele sau îmi măneam prea repede feliile de morcov, apoi mă rugam să primesc măcar una din cele ale lui Margot. Uneori, mami o făcea să împartă cu mine, ceea ce realizam chiar şi atunci când nu era corect – Margot nu trebuia penalizată pentru că îşi mânca prea încet gustarea sau că ştia pe unde-şi pune gumele de şters. După ce s-a născut Kitty, mami a încercat să ia lucrurile în albastru, roz şi galben, dar e mult mai greu să găseşti un obiect în trei culori diferite, în plus, între Kitty şi noi era o diferenţă de vârstă destul de mare, încât noi să nu vrem acelaşi tip de jucării ca ea.

Cutia turcoaz de pălării e foarte posibil să fie singurul cadou de la mami pe care l-am primit doar eu. Nu trebuia s-o împart cu nimeni; era numai şi numai a mea.

Când am deschis-o, mă aşteptam să găsesc înăuntru o pălărie de catifea, sau poate una de pai, sau poate o beretă – dar cutia era goală.

— E pentru lucruri speciale, a spus ea. Poţi să-ţi pui acolo cele mai preţioase, mai dragi şi mai secrete lucruri.

— Cum ar fi? am spus eu.

— Orice încape înăuntru. Orice vrei să păstrezi doar pentru tine…

Micuţa bărbie ascuţită a lui Kitty tremură.

— Chiar îmi pare rău, Lara Jean, spune ea.

Când văd asta, tremurul bărbiei, nu mai pot să fiu supărată. Pur şi simplu nu pot, nici măcar un pic. Aşa că mă duc la ea şi o strâng în braţe.

— E în regulă, spun eu, iar ea se lipeşte de mine uşurată.

Apoi adaug:

— Poţi să păstrezi cutia. Pune-ţi toate secretele în ea.

Kitty clatină din cap.

— Nu, e a ta. Nu o vreau.

După care o împinge spre mine.

— Am pus ceva înăuntru pentru tine.

Deschid cutia, iar înăuntru sunt numai bileţele. Bileţele şi iar bileţele. Bileţelele lui Peter. Bileţelele lui Peter pe care le-am aruncat.

— Le-am găsit când îţi goleam coşul de gunoi, spune ea.

După care adaugă, grăbită:

— Am citit doar câteva. Pe urmă le-am păstrat fiindcă mi-am dat seama că erau importante.

Pun mâna pe unul pe care Peter l-a împăturit în formă de avion.

— Kitty… ştii că eu şi Peter nu ne împăcăm, nu?

Kitty ia bolul de popcorn şi spune:

— Doar citeşte-le.

Apoi, se duce în sufragerie şi deschide televizorul. Eu închid cutia de pălării şi o iau cu mine sus. Ajunsă în camera mea, mă aşez pe podea şi împrăştii toate bileţelele în jurul meu.

Pe multe dintre ele sunt scrise doar lucruri de genul „Ne vedem la dulapul tău după ore” şi „Poţi să-mi împrumuţi notiţele de ieri de la chimie?”. Găsesc pânza de păianjen de la Halloween şi mă face să zâmbesc. Pe alt bilet scrie: „Poţi să te duci azi acasă cu autobuzul? Vreau să-i fac o surpriză lui Kitty ducându-mă s-o iau de la şcoală, ca să se laude în faţa prietenilor ei cu mine şi cu maşina mea.” Sau: „Mersi că ai venit cu mine în weekend la vânzarea de bunuri. Ziua a fost mai amuzantă. Îţi rămân dator.” „Nu uita să-mi împachetezi şi mie un iaurt coreean!” „Dacă faci prostiile alea de prăjiturele ale lui Josh, cu ciocolată albă şi afine, şi nu pe ale mele, cu fructe zaharisite, s-a terminat.” Râd în hohote. Apoi, dau de: „Arăţi drăguţ azi. Îmi place cum îţi stă în albastru”, pe care îl citesc iar şi iar.

Nu am primit niciodată o scrisoare de dragoste până acum. Dar citind bileţelele astea aşa, unul după altul, mă simt de parcă aş fi primit. E ca şi cum… e ca şi cum întotdeauna a fost numai Peter. Ca şi cum toţi ceilalţi care au fost înaintea lui n-ar fi făcut decât să mă pregătească pentru asta. Cred că acum văd diferenţa dintre a iubi pe cineva de departe şi a iubi pe cineva de aproape. Când îi vezi de aproape, îi înţelegi cu adevărat, dar şi ei te pot înţelege cu adevărat. Iar Peter chiar o face. Mă înţelege, iar eu îl înţeleg pe el.

Dragostea e înspăimântătoare; se poate schimba; poate dispărea. Asta e o parte a riscului. Nu vreau să mai fiu speriată. Vreau să fiu curajoasă, ca Margot. În fond, mai e un pic şi începe un an nou.

Aproape de miezul nopţii, îi adun pe Kitty, pe căţel şi artificiile. Ne punem amândouă geci groase, iar pe Kitty o oblig să-şi pună şi o căciulă.

— N-ar trebui să-i punem şi lui Jamie o căciulă? mă întreabă ea.

— Nu-i nevoie, îi zic eu. El are geaca lui de blană, cu glugă.

Pe cer sunt sute de stele; arată ca nişte pietre preţioase foarte îndepărtate. Suntem atât de norocoşi că locuim în apropierea munţilor. Te simţi mai aproape de stele. De rai.

Aprind artificii pentru fiecare dintre noi, iar Kitty începe să danseze prin zăpadă, făcând un cerc de foc cu ale ei. Încearcă să-l convingă pe

Jamie să sară prin cercul acela, dar căţelul nu acceptă. Tot ce vrea el este să facă pipi prin curte. Suntem norocoşi că avem un gard, altfel pun pariu că s-ar uşura prin tot cartierul.

Lumina de la dormitorul lui Josh e aprinsă. Îl văd la fereastră, exact când o deschide şi strigă:

— Fetele Song!

Kitty ţipă:

— Vrei să aprinzi nişte artificii?

— Poate anul următor, ţipă Josh.

Îmi ridic privirea spre el şi flutur mâna în care ţin artificiile, iar între noi se instalează un sentiment de dreptate. Într-un fel sau altul, Josh va fi în vieţile noastre. Şi sunt sigură, brusc sunt atât de sigură că totul e exact cum ar trebui să fie, că nu trebuie să-mi fie frică de un rămas-bun, pentru că un rămas-bun nu trebuie să dureze veşnic.

Când mă văd înapoi în camera mea, îmbrăcată deja în cămaşa de noapte din flanel, îmi scot stiloul cu cerneala neagră şi vâscoasă ca un tuş, şi hârtia cea groasă, apoi încep să scriu. Nu o scrisoare de rămas-bun. O simplă scrisoare de dragoste, de modă veche.

Dragă Peter…

Mulţumiri

Tuturor iubirilor mele literare:

Pentru Zareen Jaffery, cea mai corectă dintre toţi. Cred că tu şi cu mine suntem făcute una pentru cealaltă.

Pentru Justin Chanda, care a mers cu mine până la capăt.

Pentru toţi cei de la S&S, în special Paul Crichton, Lydia Finn, Sooji Kim, Chrissy Noh, Luciile Rettino, Nicole Russo, Anne Zafian, fiindcă mi-aţi fost mereu aproape. Salutări şi ţie, Katy Hershberger – noi două vom ajunge să ne cunoaştem foarte bine una pe cealaltă.

Pentru Lucy Cummins – îţi întind la picioare flori şi inimi învelite în ciocolată pentru toată frumuseţea pe care o aduci fiecărei cărţi.

Sonete pentru Adele Griffin, Julie Farkas şi Bennett Madison – cititori, scriitori şi prieteni. Vă admir pentru talentul vostru şi sunt onorată să vă fiu prietenă.

Pentru preaiubita mea Siobhan Vivian – dacă există sufletul-pereche în ale literaturii, tu eşti al meu.

Şi pentru Emily van Beek, pentru tot, mereu.

Cu toată dragostea,
Jenny

{1} Model de cizme cu tocuri joase, purtate de la mijlocul anilor 1960.

{2} Termenul original: *carpool* - în contextul acesta, un program fixat de mai multe familii pentru transportul copiilor spre şcoală, într-o singură maşină a unui părinte.

{3} Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe opoziţia dintre *lovey* („dragă", „scumpete") şi *cove* („mincinos", „hoţoman").

{4} În original *frozen custard,* un desert rece asemănător cu îngheţata, dar conţinând şi ouă.

{5} Abreviere pentru „Ca sa ştiţi" (în original *FYI — For Your Information)*.

{6} Mâncare italiană: găluşte mici, făcute din cartofi, gris sau făină, de obicei servite cu un sos.

{7} USO – *United Service Organisations,* organizaţie nonprofit care, în al Doilea Război Mondial, avea scopul de a oferi servicii de recreere şi ridicare a moralului trupelor militare ale SUA.

{8} Mâncare tradiţională coreeană.

{9} Joc italienesc în aer liber, cu bile, asemănător franţuzescului *petanque.*

{10} Boli cu Transmitere Sexuală.

{11} O mâncare italiană, asemănătoare cu omleta.

{12} Varză murată coreeană.

{13} Un tip de fursecuri cu ciocolată şi mentă, foarte cunoscut în America.

{14} New York University

{15} Băutură alcoolică aromată, care conţine cofeină, guarana şi taurină.

{16} Joc de cuvinte intraductibil, *large* având sensul de „mare".

{17} *Tiny* — un fel de „Micuţul".

{18} Asociaţia Părinte-Profesor este o organizaţie oficială menită să faciliteze implicarea părinţilor în activităţile şcolare.

{19} Model United Nations – o simulare educaţională în care elevii învaţă despre diplomaţie, relaţii internaţionale şi Naţiunile Unite.

{20} Stilul Mod – stil specific unei subculturi a tinerilor britanici din perioada 1960-1965.

{21} Organizaţie a elevilor care se ocupă cu gestionarea unor aspecte administrative şi rezolvarea situaţiilor dificile legate de încălcările regulilor comunităţii.

{22} Confuzia de nume se explică prin sensul celor doi termeni: *Thunder* (tunet) şi *Stormy* (furtunos).

{23} Joc în care un jucător, cu ochii închişi, strigă „Marco", iar ceilalţi trebuie să răspundă „Polo". Cel care strigă „Marco" încearcă astfel să-i repereze pe ceilalţi.

{24} Revistă pentru gospodine conţinând reţete de bucătărie, sfaturi pentru dietă etc.

{25} Personaj cunoscut de desene animate.

{26} În original, *Home economia* – curs din liceele americane, urmărind dezvoltarea abilităţilor pentru diferite activităţi casnice.

{27} Peşte răpitor din zona tropicală.

{28} Sindrom premenstrual.